1938 – 2010

KELEKÇİ'DE YAŞAMAK

Bir ömrün son durağı

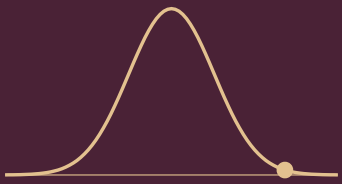

Dr. OKTAR ÖNER

Yayına hazırlayan: Mustafa Ünal

KELEKÇİ'DE YAŞAMAK

Kırk yıl sonra ilk görev yaptığı yere, Kelekçi'ye dönen
bir insanın son yıllarından bir anlatı.
1967 – 2007

Dr. Oktar Öner

1938 – 2010

Yayın Notu

Sayın Oktar ÖNER'in vasiyeti üzerine, www.acipayam.com web sitesi olarak, hiç basılmayan bu çalışmayı ölümünün birinci yıldönümü olan 18.01.2011 tarihinde PDF olarak paylaşmıştık. Şimdi de ölümünün on altıncı senesinde genişletilmiş gerçek baskısını yaparak Oktar Öner'in vasiyetini nihayet yerine getirmiş olduk.

Bu baskıya, hocamı daha yakından tanımak isteyenler için kısa bir "Yazar Hakkında" bölümü ekledim. Kitabın sonuna da, yıllardır sakladığım el yazısı köşe yazılarını — zarflarıyla, kendi kalemiyle — bir "Arşivden" bölümü olarak, kitap harflerine aktarılmış halleriyle birlikte kattım; aralarında acipayam.com radyosunda yaptığı bir programın dökümü de var. En sona da, Oktar Hocamın, çoğunu kendi çektiğim fotoğraflardan oluşan bir "Fotoğraf Albümü" ekledim.

Teşekkürler Oktar Hocam. Nur içinde yat.

Mustafa ÜNAL

Ağustos 2026, Denizli

Yazar Hakkında

Dr. Oktar Öner, Orman Fakültesi'nden mezun olduktan sonra ormancılık alanında kariyer yaptı ve Orman Yüksek Mühendisi unvanını aldı. Kamu hizmetinde çeşitli kademelerde görev alan Öner, bir dönem yurt dışında basın ataşeliği ve müsteşarlık gibi resmî görevlerde bulundu.

1983 yılında kurulan Yeni Doğuş Partisi'nin kurucu üyeleri arasında yer aldı; partinin içindeki anlaşmazlıklar nedeniyle diğer bazı kurucu üyelerle birlikte partiden istifa etti.

Emeklilik yıllarında yazın hayatına ağırlık verdi. Görev yaptığı ve yaşamının son yıllarını geçirdiği yörenin kültürünü, dağ ve köy yaşamını konu alan yazılar kaleme aldı; acipayam.com için yazdığı köşe yazılarıyla tanındı.

19 Ocak 2010'da, Denizli'nin Acıpayam ilçesindeki evinde, 72 yaşında geçirdiği bir kalp krizi sonucu hayatını kaybetti.

ÖZEL KÜLTÜR BASKISI

•

Bu eser, Dr. Oktar Öner'in hatırasını ve Kelekçi'ye bıraktığı yazılı mirası yaşatmak; yıllar önce bıraktığı vasiyeti yerine getirmek amacıyla yayına hazırlanmıştır.

Basılı nüshası yalnızca 5 adet olarak hazırlanmıştır. Eserin dijital sürümü ise kültür hizmeti olarak ücretsiz erişime açıktır.

İlk üç nüsha, Oktar Öner'in hatırasının ve Kelekçi'nin kültürel hafızasının korunması amacıyla ayrılmıştır.

4/5 ve 5/5 numaralı nüshalar açık artırma yoluyla yeni sahiplerine ulaştırılacak; elde edilen gelirin tamamı önceden açıklanan sosyal amaç için bağışlanacaktır.

Nüsha: ….. / 5

Mustafa Ünal
Yayına hazırlayan

Ağustos 2026

İmza: _____

Acipayam.com Kültür Hizmetidir

İÇİNDEKİLER

Yayın Notu 2
Yazar Hakkında 3

Uzatmalarda Bir Hayat 7
İnsan Olmanın Anlamı 10
Kırk Yıl Sonra Kelekçi'ye 12
Kelekçi'nin İnsanları 14
Kelekçi'de Dayanışma 19
Aşk ve Kütüphane 22
Gençlik, Yaşam ve Ölüm 24
Çocuklar, Kelekçi ve Geçmiş 29
Ramazan ve Komşuluk 32
Pazarda Hayat 36
Orman, İz ve Sorumluluk 39
Çameli Efsaneleri 42
Bayram, Çocuklar ve Kelekçi 46
Kelekçi'ye Veda 51
Ardından 55

Arşivden: Oktar Öner'in el yazısı taslakları 57
Transplantasyon 58
Ramazan Ayı Sohbetleri (I) 64
"Nasılsınız?" 70
Ramazan Sohbetleri (III) 75
3 Eylül 2008 Mektubu 79
Ramazan Muhabbetleri (IV) 82
Arivederçi Kelekçi 88
Yarınki Bayramda 93
Bayram Nasıl Kutlu Olur? 97
"08-08-08" 101
Kimine Lüks, Kimine Mübrem 105
Yüzsüzleşme 110
Mütareke 114
Hastane Önünde İncir Ağacı 118
28 Aralık 2007 Radyo Programı 122

Fotoğraf Albümü 133

"YARALIYIM, O hâlde İNSAN varlığındayım!"

Dr. Oktar Öner

UZATMALARDA BİR HAYAT

Yaşlı adam son birkaç yıldır vücuduna gelip yerleşen önceleri tanımadığı bir YABANCI ile yaşar olmuştu. O sabah karyolasının boyutunda kestirdiği suntanın üzerine serili ince bir şilteden oluşan yatağından kalkarken zorluk çekti. Önce karyolasından ineceği yöne bacaklarını sarkıttı. Ellerini yanlarından yatağa dayayıp, bir kalkış hamlesi yaptı. Başarılı olamadı. Üstelik sırtına bir sızı saplandı. Bu sızıyı tanıyordu. Gelip geçecek cinstendi. İşte bir süre hareketsiz kalmalı idi. Sızının dinmesini beklerken gözleri, aşağı sarkıttığı ayaklarına takıldı. Sağ ayağının başparmağındaki tırnağı bir bilyenin yuvarlaklığına dönüşmüştü. "Her tarafıma neyse de, buna da ne olmuş böyle?" dedi.

Her tarafım dediği fark edebildikleri idi. Bunlar vücudunu taşımakta zorlanan bacakları, güçsüzleşmiş kolları. Sızı üreten kemikleri, gıcırtılı eklem yerleri, öğütemeyen midesi, çalışmayan barsakları, sünnetinde kesilmiş et parçasının ölülüğündeki penisi idi.

Ya yüzü? Aynada görüleni, albümdeki resimlerine hiç benzememekte idi. "O, bu mu?" diye çığlık attıracak şekle girmişti. Aynadakinin saçları, başının yanlarından çekilmiş. Ortada kalabilenler de yazları dağların tepelerinde barınabilen cıvıklaşmış karların beyazlığında idiler. Alnında kahverengi benler. Kulaklarına cadıların et benleri üzerindeki kıllar doluşmuş. Çökmüş bir avurt, katlanmış bir gerdan, kıraç topraklar görünümünde bir cilt. Yer çekimine direncini yitirip düşmüş gözkapakları ve sarkmış kulaklar.

Yaşlı adam belinden sızının çekildiğini hissedince, bir kalkış hamlesi daha yaptı. Bu seferki hamleye hamalların sırtlayacakları yükleri kaldırırken attıkları "Ya Allah!" avazını da ekledi. Ayakta idi. Yatarken giyilecek yönlerini yatağa dönük bıraktığı terliklerini giydi. Bir süre adım atmayıp, kendini dinledi. Zemin kaymıyor, tavan da dönmüyordu. "Tansiyonum iyi" dedi. Havanın da güzel olduğu, perdenin aralarından sızan güneşin odadaki tozcukları zıplatmasından belli idi.

Yürüyüşe geçtiğinde, yerlere döşettiği boydan boya halıfileks üzerinde, korkusuz adımlar atıyordu. Bu döşeme öncesindeki halı ve kilimlerde attığı adımları hatırladı. Törenlerdeki resmigeçit askerlerinin attıkları adımlar gibi idiler. Takılıp da tökezlemeyeyim diye attığı adımlardan bir iki tane attı. Güldü.

Balkon kapısını açtığında, acı soğan kokusu gene genzini yaktı. Camekânlı arabası ile amele böreği satan Arnavut börekçinin, el arabasından tüten bu kokuya, kahvenin bahçesinde oturan yapım işçilerinin masalarında, gazete kâğıdı üzerine serdikleri kesilmiş böreklerden de katılım oluyordu.

İşçilerden birisi "Usta, kıymalısından iki yüz gram daha" diye seslendi. Arnavut börekçi "Kıymalı bitti" dedi yalnızca.

Sokağın köşesinde beliren gündelikçi kadınların sessizliği yırtan kahkahaları duyulduğunda, kahvedeki işçilerin başları o yana döndü. Birkaçı bıyıklarını burdu.

Bir süre sonra kırmızı renkli bir kamyonet kahvenin önüne geldiğinde, şoförün yanında oturan fötr şapkalı "Hadi lan!" diye kahvedekilere bağırdı. Yapım işçileri bir koşu kamyonetin arkasına doluştular.

Kahvenin bahçesindeki akasya ağacının dallarında bekleşen serçeler de masalara inip, işçilerden arta kalan börek parçalarını

kapıp kapıp uçtular.

Sokak esnafının da teker teker kepenk sesleri duyulmaya başladığında, bir güne daha girildi.

"Bir gün daha!" dedi yaşlı adam. "Uzatmalarda yaşayanlar için, bu seyirler, trafik lambalarındaki yeşil ışık süresi kadardı. Tükenmeyen kalıcılık ise Franklin'in "Öldükten sonra dahi unutulmak istemiyorsanız, ya okunmaya değer şeyler yazın ya da yazılmaya değer işler yapın" demesinde idi."

İNSAN OLMANIN ANLAMI

Yaşlı adam İNSAN'ın doğumunu biyolojik bir olay olarak görmüyordu. Biyolojik olay, dünyaya gelişti. DOĞUM, onun düşüncesinde, sosyolojik bir vakıa idi.

DOĞUM dünyaya gelişten nice sonra gerçekleşebilen ve Allah tarafından yalnızca insanoğluna tahsisli bir olaydı. Bu doğumdaki spermler; okunanlar, dinlenenler, edilenlerdi. Bunların oluşturduğu sperm, beyini döllüyor. Oradan da İNSAN meydana gelebiliyordu. Bu insanın kendini kanıtlaması için "Düşünüyorum. O halde varım!" demesi yeterli değildi. "YARALIYIM, O hâlde İNSAN varlığındayım!" demesi gerekiyordu.

Şöyle diyordu yaşlı adam: "Bir hipotezin şartları gibidir bu. Yeterlilik şartı yararlılığı sunabilmektir. Bu da gücüne göredir. Önce kendine ardından ailesine, toplumuna, ülkesine ve insanlık alemine. Buradaki artımlar, İNSAN olabilmenin yapısı ile eş değerdedir. Nasıl ki suya atılan bir taşın suda oluşturduğu daireler, taşın kitlesel yoğunluğu ile ilgili oluyorsa, insanın sunabileceği yararlılıklar da, onun yapısı ve ulaşabildiği vasıfla orantılıdır. Bu vasıf ve edinimler, oluşturulanları paylaşmaktan, olmamışları oldurmaya kadar uzanır."

Yaşlı adam felsefi boyuttaki tanımlarına, bir de aynı düzeyde bir benzetme ile devam ediyordu: "Yaşam bir ÇAN EĞRİSİ gibidir" diyordu. "'y' ve 'x' koordinatları arasında seyreden bir eğri. Burada 'y' fiziki hâli, 'x' ise manevi hâli gösterir. Eğrinin tepe noktasına değin 'y' ve 'x' değerleri yükselir. Belki de Dante'nin orta yaşıdır burası. Ama tepeden inişe geçildiğinde 'y' değer kaybetmesine rağmen, 'x' düzleminde artışlar hâlâ sürer. Yani manadaki artımların, fiziki

çöküntü ile birlikte olmadığı anlaşılır. Mana değerinin tarifi: Allah'a ulaşmak için kulla yardımlaşmaktır." Yaşlı adam "İçindeki BEN'i" biliyordu. Mana değerindeki yerini araştırıyordu artık.

Bildiği de yalnızca, İNSAN olabildiği idi. Bu savını okudukları ile, dinledikleri ile, öğretilenler ve seyredebildikleri ile anlıyordu. "Ben" diyordu, "Zebur'dan Tevrat'a, İncil'den Kur'an-ı Kerim'e kadarki Allah emirlerini okudum. Er-pir vasfı edenleri dinledim. Buda'dan Dalay Lama'ya kadarki tapınmaları da öğrendim. Necip Fazıl'dan, Nazım Hikmet'ten dizeler okuyunca keyiflendim. Marx'ın Kapital'inden Adolf Hitler'in Kavgam'ına kadar olmazlardan da bilgilendim. Çallı İbrahim'in tablolarındaki güzelliğini de sürrealist çizimlerin şaşırtıcılığını da seyrettim. Itri'den Münir Nurettin'e kadarki güftelerle bestelerin doyumuna taş plaklardan, Ruhi Su'nun "Çanakkale içinde aynalı çarşı"sını da Su'nun davudi sesinden dinledim. Amfilere erkenden gelip, mesleğimin eğitimcilerinden işimi de öğrendim." Yaşlı adam devam ediyordu: "Ben Magna Carta'dan Rousseau'ya, oradan Mevlana'ya, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ne değin İNSAN'ın özgünlüğünü araştırıp özüme yükledim. Göründüğüm gibi oldum. Olduğum gibi de göründüm! VE BEN İNSAN OLABİLDİM!" diyordu.

KIRK YIL SONRA KELEKÇİ'YE

Yaşlı adamın şüphesi, YARALI olup olmadığı idi. Bunu belirlemenin yerini biliyordu. Zamanı da zaten gelmişti. Mana değerindeki yerinin yeri Denizli ilinin küçük bir beldesi olan KELEKÇİ idi. Pipetin içindeki mayinin adı Kelekçi turnusolunda belirecekti. Asit mi idi? Baz mı idi? Goethe'nin "İnsan kendini yalnızca insanda tanır" dediği gibi, kendinin İNSAN tarifine uygun insanlarla dolu olan Kelekçi'de yaralı biri olup olmadığını anlamaya gidecekti…

Denizli otogarının hemen yanındaki bir alanda, Denizli'nin ilçelerine beldelerine hatta köylerine gidecek araçlar, varacak yerlerin adları yazılı ceplere girmiş, bekleşiyorlardı. "Kelekçi" yazan cepte, otobüsten küçük minibüsten de büyük bir midibüs durmakta idi. İçi bomboştu midibüsün. Aracın önündeki genç "On birde kalkıyor. Hadi Kelekçi yolcuları acele edelim" diye boşluğa bağırıyordu. Yaşlı adam bavullarını o gence verip, dükkânların birinden sigara alarak yaktı. Çakmağı ile sigarasını tutuştururken "Bak, seninle Kelekçi'de ayrılacağız. Tamam mı?" dedi.

Ceplerin önünde bekleşen araç yolcuları ikişer, üçer gruplar oluşturmuşlar sohbet ediyorlardı. Muavinler de "Kalkıyoruz beyler!" diye seslenmeye başladılar.

Yaşlı adam da kendi bineceği aracın muavininin seslenişini duyunca sigarasını attı. Ezdi. Tıpkı bir akrebin yok edilmesi gibi, yok etti neredeyse.

Araçtaki koltuk numarası dokuzdu. "Hayret!" dedi. Kırk yıl önceki salaş otobüse bindiğinde de dokuz numarada oturmuştu. Bir farkla

ki o zaman on numaralı koltuk boş değildi. O koltukta Aysel oturmakta idi. Aysel o günlerdeki genç adama AŞK'ı tattıran eşi idi. O genç adam, sevginin geniş alanda ve her an oluşup sunulabilecek bir duygu olduğunu biliyordu. "Yağmur gibidir, kar gibidir sevgi" diyordu. Ama AŞK'ın dar alanda ani bir vurgun olduğunu, sel gibi, çığ gibi bir afet oluşturduğunu Aysel'i tanıdığında öğrenmişti.

Genç adamın Aysel'i; Lenin'in Krupskaya'sı, Mussolini'nin Clara Petacci'si, General Peron'un Eva'sı ne ise, kendisi için de öylesinden olandı. Korkulardan korunmuş, sevda ile dolmuş olanı idi. O Aysel, genç adamın üniversitedeki öğrencilik yıllarında Harbiye'deki askeri hücreye, Balmumcu'daki kışlaya, Sultanahmet cezaevindeki koğuşa sokuluşunda, tel örgülerden içerilere "Senin bedenini tutsak ettiler. Fikrinin özgürlüğü benimledir!" diye bağırabilendi. O Aysel, şimdi on numaralı koltukta oturmasa da, yaşlı adamın gönlündeki tahtta kurulabilendi. Beşeri aşkın mimarı olabilendi. Zamanda, aşkın eskimeyeceğini belirleyendi. Kaybından dahi kazanç oluşturabilendi…

Midibüsün tekerlek lastikleri Denizli'den Kelekçi'ye kadarki kilometre rakamlarını sile sile yol alırken, yaşlı adam "1967'de görevli olarak geldiğim yere, tam kırk yıl sonra 2007'de gönüllü gidiyorum. Bulduğumu sandığım kendimin, doğru olup olmadığını öğrenmeye gidiyorum" dediğinde midibüsün muavini "Kelekçi'ye geldik amca!" dedi.

KELEKÇİ'NİN İNSANLARI

Yıllarca yaban ellerde çalışıp, biriktirebildikleriyle güzel bir konut yapan Musa Bey'in evini kiralayan yaşlı adam, gurup vakti evinin penceresinden karşıdaki sıra dağlara gözünü dikmiş, Kelekçi'de bulunduğu bu kısa sürede gönlüne işleyenleri düşünüyordu.

Komşusu, kahvehane işleten Sefer Bey'i, iyi eşini, market sahibi Süleyman Yıldırım'la Sinan ve Murat adındaki kardeşlerini. Belediye Başkanı Ramazan Acar'ı ve Berber Zeki'yi. Bu insanlar toplumda kayıplara karışan değerlerin, hâlâ hazinesini taşıyanlardı.

"Bu zenginlikte yaşamayı niye sürdürmeyeyim?" diye düşündü. Yaşayacağı kadarki sürede, aynı hazinelerin sahipleri, daha nicelerini tanıyabilirdi. Nitekim bir gün aziz dostu berber Zeki'ye gittiğinde, Zeki beyin oğlu Ali'yi tanımıştı. Ümitsizce baktığı ülkesinin yarınlarına dair kaygısını bu genç gidermişti. İnançlı, özgür ve çağdaş bir Türkiye geleceğini kendine muştulamıştı.

Artık yavaş yavaş kendine ait şüphesini de gideriyordu. "YARARLI olabilmiş miyim?" sorusunu cevaplıyordu. Onu tanıyan yaşlılar "Sen yoksulların yanında, devletin emrinde iyi bir insandın" der olmuşlar. Gençler ise "Sizi büyüklerimizden duyduk. Fakir orman köylüsüne çok yardım edermişsin" diye onurlandırmaya başlamışlardı. "Ya şimdi?" diye düşündü. Şimdilerde neler yapmalıyım?

Penceresinin yanına koyduğu çalışma masasında duran kâğıtlar onun bir yazımı için sıra beklemekte idiler. O da kâğıtları boş bırakmadı. Aynı metni birkaç kâğıda yazıp, ertesi gün iş yerlerine asmayı düşündü. Yapacağını bulmuştu.

"İlköğretim ve lise öğrencilerine İngilizce dersi verilir. Ücreti Allah RAZI OLSUN!"

Yaşamı benzettiği çan eğrisindeki, fiziki hâli gösteren 'y' koordinatının sıfıra yaklaştığı, 'x'teki yararlılıkların artımlarını hâlâ sürdürebildiği yerde olduğunu biliyordu. Bunun gereğini yerine getiriyordu.

Yaşlı adam birkaç yıl önce; TRT'nin Erzurum radyosundaki söyleşisini hatırladı. Orada spikere "Bir kazaya uğramazsam, gökyüzünden bir meteor taşı veya bir evin penceresinin dışındaki pervaza dizili saksılardan biri başına düşmezse veyahut da kırılan fayın yaptığı azizliğe maruz kalmazsam. Ben öleceğim zamanı biliyorum. O vakit, yararlılığımı artık sunamayacağım zamandır" demişti…

Merkez Camii imamı Adnan Hoca'nın sabahı güzelleştiren sesi minareden duyulunca yatağından kalktı. Sevilmek için yaratılmış kedisi Kontes de uyanmıştı. Önce onun karnını doyurdu. Ardından kıbleye yöneldi.

Kelekçi'de de gün başlıyordu. Ne Arnavut börekçisinden yükselen soğan kokuları, ne işçilerin kendilerini alacak kamyoneti gözetmeleri, ne gündelikçi kadınların kahkahaları, ne de açılan kepenk sesleri vardı. Yalnızca serçeler balkona serpilmiş ekmek kırıntılarına konup durmakta idiler. Balkonun içindeki Kontes kedi de kuş seslerini duymuş onlara doğru seyirtecekmiş gibi hâl takınıyordu.

Yaşlı adam, eline yapıştıracağı kağıtlarla dışarı çıktığında dayanılmaz bir sıcakla karşılaştı. 2007'de kavruluyordu her taraf. Kelekçi'de de bu yangın yaşanıyordu. Sokak kapısının hemen yakınındaki komşusu Sefer'in kahvesine zor attı kendini. Sefer'in "Tuna'dan geçen ak tolgalı beylerbeyi"nin ihtişamında bir görünümü

vardı. Geniş omuzları, adaleleri bedenine yüklenmişti. Erkekler arası vücut güzelliği yarışmasına katılsa, birincilikten aşağı dereceler ona yakışmazdı.

Sefer'in kahvesi Burhan Felek'in kıraathanesi gibi idi. Kimler gelmezdi ki oraya. Okuyup yazmışlardan, Kelekçi'nin delilerine kadar. Yaşlı adam bu delilere: "Has bahçesinin gülleri" diyordu. Anadolu'nun nerede ise tüm kasabalarında, beldelerinde, köylerinde bulunan bu has bahçenin güllerinden, Kelekçi'nin de bir Cennet Ana'sı vardı. Cennet Ana'nın ayakları sokaklardan daha kirli, burun delikleri kaya balıklarının solungaçlarından daha çaplı idi. Cennet Ana, elinin başparmağını burun deliklerine soka çıkara bu hale getirmişti. Sefer'in kahvesinde kendine çay verilirken steril kaplarda yıkansa da mikroptan arınamayacak bardağı doldurulur. "Bak senin gibi ince belli bardağına çayını koyduk hadi iç bakalım!" denilirdi. Eğer elleri o esnada ayak parmaklarının arasını karıştırmıyorsa, çayını bir hamlede içerdi. Saçının rengini iki ayda bir değiştiren Koleston 301'den 304'e kadarını, İgora N-1'den N-4'e kadar olanlarını sıra sıra kullanan Cavit durmaksızın yürüyüşüne, Sefer'in kahvesinde bir mola verirse, onun da ikramda çayı vardı. Bazen şapa şupa yanağına şamar indiren İsmail de kahvenin müdavimi sayılırdı. Bir de kahvenin Ramazan'ı vardı. Çöp tenekelerini boşaltır, getirdiği çöp tenekelerini sağa sola çarparak herkesin dikkatini çeker kendine teşekkür etmelerini isterdi. Muharrem de Sefer'in gediklilerindendi. Çaldığı davulun zarını iki tokmak vuruşta patlatan Muharrem'e, Sefer bir kolaylık düşünmüş, davulun kasnağının içine teneke gerdirmişti. "Hadi patlasın bakalım" dedi demedi. Muharrem kahveye gelip "Sefer kardeş, bu sefer de tokmağı kırdık!" deyiverdi.

Yaşlı adam Sefer'in kahvesindeki tavşan kanlı çayı içerken, niye buna güzelim hayvancığın kanı demişler diye hayıflandı. Gökkuşağı renkliliğindeki kahveden çıkmadan, elindeki kâğıtlardan birini

kahve girişine yapıştırmasını Sefer'den istedi. Sefer'in cama yapıştırdığı yazıda "ALLAH RAZI OLSUN!" kahvenin içinden NUSLO İZAR HALLA diye okunuyordu. Yaşlı adam bunu zar zor okurken; "Hayret" dedi, "bazıları yazıları tersten bir çırpıda okuyabiliyorlar!"

Yüz metrelik mesafedeki S. M. S.'lerin marketlerine vardığında soluk soluğa idi. Dilini dışarı çıkararak nefeslendi. Köpeklerin sıcakta dillerini ağzından bir karış dışarı çıkarmalarında bir bildikleri olduğunu düşündü. S. M. S'nin ortasındaki "M" "Hayrola amca?" diye, bu sarkmış dilli adama bakıyordu. Yaşlı adam köpekleri falan karıştırmadan "Yok bir şey" dedi yalnızca. Dilini de içeri çekiverdi.

Bu S. M. S.'ler üç erkek kardeştiler. Kelekçi'nin en büyük marketi onlarındı. Bu S. M. S. isimlerinin baş harfleriydi. Kız kardeşleri de vardı da, onları S. M. S.'ler içine almamışlardı. Süleyman-Murat ve Sinan. Küçük Murat'ı ortalarına almışlardı; bunu küçük Murat'ın bir haylazlık yapmaması için tedbir olarak almışlardı.

Ah o küçük M! İç güzelliğini ailesinden, dış benzerliğini de James Dean'dan almıştı. Hollywood'a gitse Metro-Goldwyn-Mayer veya Paramount Pictures firmalarından kesin teklif alırdı. "Gel seninle bir film yapalım. Hem biz kazanalım, hem de sen. Filmi kapalı gişe oynatırız. Dolara dolar demeyiz!" derlerdi.

Onlar bunu demek isteye dursun. İstanbul oto tamir sanayisinden kaportacı Ragıp usta ile, Baltalimanı kemik hastanesinin doktorlarından Ortopedist Kemal Kemikoğlu Murat'a diyeceklerini demişlerdi bile. "Gel Murat İstanbul'a yerleş. Seni kaldırımlarda yürütelim. Yolda yürümekte olan kızlar ve özel otolarını kullanan kadınlar, seni seyir edeyim derken kazalar yapsınlar. Yürüyenler tökezleyip düşsün bacaklarını kırsın. Direksiyondakiler de arabalarını toslasınlar. Bacak ve kaporta tamiri için de, bize gelsinler. Biz de alacağımız onarım ücretlerinden %10'u sana verelim. Bak görürsün bu %10'larla, bir yıla kalmaz paraya para demezsin." "M"

Murat her iki teklife de sıcak bakıyor da, ağabeyleri "S" ler, "M" Murat bunları anlattığında, ona soğuk soğuk bakıyorlar.

Baştaki "S", Süleyman Yıldırım: "Melekler dişi midir? Erkekten de melek olur mu?" sorularının yanıtı onda... Bal gibi erkekten de melek olur. Baştaki büyük "S" bir melek işte. Yaşlı adam "İyi ki yaşamışım da böyle birini tanımışım" derdi. Herkesle uzlaşı içinde, yoksula kucağını, dosta düşmana kollarına açıyor. İyi bir eşi, iki güzel çocuğu ve beş vakit üzerinde, Allah'a yalvardığı seccadesi var. Diğer olanlar için de Yunus'ça konuşuyor: "Mal da yalan, mülk de yalan!" Yaşlı adam, "Ona şu kopyalama sistemi uygulansa, onun kopyalarını dünyaya serpelesek, Nazım Hikmet'in dizeleri gerçekleşir. İnsanlar 'Tek bir ağaç kadar hür ve bir orman gibi kardeşçesine' yaşarlar" diye düşündü.

Son "S" Sinan: onu bir kraliyet ailesinin kontu sanırsınız. Tavırlarında aristokratlığın görüntüsünü taşır. Yaşı otuz vardır yoktur ama başı yaşının iki mislindeki oturmuşluktadır. Az konuşur çok dinler. Hani "diplomaya ne gerek var. Kültür edinmek için farklı yöntemler vardır!" derler ya. Bu ikinci "S" Sinan Yıldırım, işte bunu söyleyenlere hak verdirir. Tahsilindeki kaybı, görgüsü ile telafi etmiş, zarardan kâr üretmiştir.

KELEKÇİ'DE DAYANIŞMA

Yaşlı adamın S. M. S. marketteki istirahati bitmişti. Alacağı şeyleri sipariş ediyordu. "Topkekle bir lolipop verin. Bir de kalemle defter, cicili bicili olsunlar lütfen." "Bunlar kime?" diye sordu ortadaki "M", Murat. Yaşlı adam "Süleyman'a" dedi. "Hani babasının ne iş yaptığını sorduğumuzda "Çööööpçü" diye dudaklarını yuvarlaştırarak bir güzel söyleyen minicik çocuk var ya? İşte ona."

"Günlük gezimde ihtiyari duraklarımı nerede ise zamanladım. Sıra mecburi durağıma geldi" dediğinde, kapısından boncuklar sarkıtılan dükkândan içeri girdi. Berber Zeki ile selamlaştı. İki çırak, yaşlı adama "Hoş geldin amca" diye ellerini öpmeye geldiler. Büyüğü Kelekçi'de en yaygın isimlerden birini taşıyordu. Ramazan'dı adı. Ramazan babasını çok küçükken kaybetmişti. Anneciğiyle birlikte yaşıyordu. Annesi Ramazan'a hem anne idi, hem de baba. O da annesine hem evlat idi, hem de evine azık taşıyan bir erkek. Yokluklarını hissettirmeyen varlıkta idiler. Küçük çırak Serkan da dükkâna gelenlere "Keşke bizim de böyle güzel yüzlü çocuğumuz daha olsa" dedirten görünümde idi. Bir küçük hastalığı vardı. Onu yenecek gücü taşıyordu. Onun ilaçları, tanıyanların duaları idi. Yaşlı adam "Sen uzun yaşayacaksın. Sana benzeyen torunlarını sen tıraş edeceksin" diyordu. Yalnız her iki çırağın da başlarındaki saçları hiç berberde çalışan gençlerin saçlarına benzemiyorlardı. Onları dükkânda değil de, sokakta görseniz vidanjörde çalışan septik çukur temizleyicileri sanırdınız. Yaşlı adam dükkâna geldiğinde, onların alınlarına kadar bakar, saçlarından gözlerini kaçırırdı. Sonra da "Genç bunlar" derdi. "Saçlarını mağara adamı gibi uzatacaklar, diken

diken olması için de jöleleyecekler. Biz de gençliğimizde merd-i kıptiler gibi saçlarımıza avuç avuç briyantin sürmez miydik?"

Yaşlı adam "aziz dostum" dediği Berber Zeki ile ramazan ayında yoksullara iftar yemeği verilmesi konusunda konuştu. Berber Zeki: "O iş külfetli. Altından kalkamayabiliriz. Biz iyisi mi yiyecekleri poşetler halinde dağıtalım" dedi. Yaşlı adamın gönlünde, sıcak iftar yemeklerini çadırda, oruçluların önüne koymak geçiyordu. Bu iki yöntemden birinde karar kılmak için bir komite kurmayı düşündüler. Bu komite Kelekçi'nin esnaflarından oluşacaktı. Kuracakları komitedeki isimlerin tespitinde hiç zorlanmadılar. Berber Zeki'nin ortaya koyduğu isimleri, yaşlı adam da tanımıştı. Bunlar Merkez Camii imamı Adnan Hoca, fırın işleten Mahmut Özen, yaşlı adamın ev sahibi olan Almancı Musa Gençoğlu, S. M. S.'lerden büyük "S" Süleyman Yıldırım ve kendileri idi. Bu komite ile Belediye Başkanı Ramazan Acar'a gidilecek, onunla beraber bir karara varılıp, eyleme geçilecekti. Ne güzel olacaktı. Adnan Hoca'nın okuyacağı dua ile oruçlar açılacak. İftarda davulcu Tokmak Kıran Muharrem ile boyalı saçlı Cavit'in arasında oturmak. Cennet Ana'nın uzattığı ekmeği almak…

Oluşturdukları komite, belediye başkanı Ramazan Acar'a gittiğinde, başkanın koltuğunda, bir sfenks heykeli ihtişamında kurulduğunu gördüler. Ama başkan da onları gördüğünde bir Mevlevi şeyhinin davranışını sergiledi. Ayağa kalkıp, her birine sarılarak "Hoş geldiniz beyefendiler" dedi. Hoş gelenler, hoş karşılanmışlar ve en hoş önerilerini sunduklarında da, başkan "Ne güzel düşünmüşsünüz!" deyince işin yapılış şeklini tartışır olmuşlardı. "Öyle mi yapalım? Böyle mi?" tartışmasından, yoksul ailelere, gıda yardımı gönderelim tarzında karar kılındı. Komite kendi aralarında toplayacakları paralarla, gıda maddeleri alacak ve başkanlığa sunacaktı. Başkan Ramazan Acar da gerek kendinin,

gerekse kaymakamlıktan gelecek yardımları bunlara ekleyecek, daha önceden tespit ettiği seksen aileye dağıtacaktı.

AŞK VE KÜTÜPHANE

Başkanın kütüphane için görevlendirdiği, belediyede çalışan genç Ayşe Öncül, diklemesine duran bir kalem inceliğinde idi. Görünüm zarafeti, söyleyişine de aksetmişti. İçtendi, kibardı. Yaşlı adama bir gün belediyedeki kütüphaneyi gezdirdi. Onu üye yaptı. Bir iki de kitap verdi. Okuması için verdiği kitaplardan birinin adı: "Güzelliğe bürünmek, güzelliği seyretmekle olur!" idi. Sonradan uğrak yeri olan kütüphanede memure Ayşe'nin evli olduğunu ve aşkı tattıran eşi ile, aşkı yaşadığını, onun ağzından öğrendi. Şıpın işi olmayan aşkın zaman içinde koyulaştığını Ayşe'den dinledi.

Sonraki günlerde yaşlı adam aldığı kitapları değiştirmeye belediyeye gittiğinde Ayşe'ye bir Uzakdoğu mitini anlattı. Öykü aşk üzerine idi.

"AŞK bir adada mahsur kalmış. Zor durumda. Öldü ölecek. Bir de bakmış ki uzaktan bir yelkenli geçiyor. Bağırmış: "İMDAT! İMDAT!" Yelkenliden duymuşlar. Aşkın mahsur kaldığı adaya yaklaşan yelkenlinin kaptanı sormuş. "Sen kimsin, biz her önüne geleni almayız." Aşk da "Aşk'ım ben" demiş zar zor. Kaptan kükremiş: "Ne! Sen aşk mısın? Senin hiç yerin yok. Biz mal-mülk-zenginlik gemisiyiz!" ve yelkenli rotayı kırıp uzaklaşmış. Aşk daha da zora girdiğinde, gene bir yelkenli görüp "İmdaaaaat!" diye seslenmiş. O yelkenli de adaya yaklaşmış. "Sen kimsin? Biz herkesi gemimize almıyoruz!" Aşk; "Ben Aşkım" demiş. Demesine demiş de, yelkenlinin kaptanından da azarını işitmiş: "Sen kim oluyorsun da benim gemime binmek istiyorsun. Biz şan-şöhret-nam-unvan gemisiyiz!" O yelkenli de uzaklaşıp gitmiş. Aşkın artık son demleri. Ama bir yelkenli daha görmüş. Sesinin çıkmadığı güçsüzlüğüne rağmen

bağırabilmiş "İmdaaat!" Zor işitmişler yelkenliden. Ama adaya yaklaşmadan da edememişler. Gene sormuş kaptanı: "Sen kimsin?" "Aşk… ben Aşk'ım" demiş ama bayılıvermiş.

Aşk gözlerini açtığında iyileştirildiğini ve bir sahile bırakıldığını görmüş. Ama onu kurtaran yelkenli de, o sahilden, uzaklaşmakta imiş. Bağırmış aşk "Peki siz kimsiniz?" Yelkenliden duymamışlar veya duymuşlar da yanıt vermemişler. Aşk büyük bir hüzün içerisinde iken, bir bilge kişinin oradan geçtiğini görmüş. Bilge kişiye başından tüm geçenleri anlatmış. "Ama bu giden yelkenlinin ne olduğunu anlayamadım" demiş. Bilge kişi hafif gülümseyerek, AŞK'a şunları söylemiş. "Sen gerçek aşk isen, o yelkenli de ZAMAN'dır. Zira sen onda anlaşılırsın." Belediye çalışanı Ayşe dinlediği öyküden çok etkilenmişti "Akşam eve vardığımda, bunu eşime de anlatacağım. Biz zaman yelkenlisi yolcularıyız. Zamanın eskitemeyeceği aşkın yaşayanlarıyız diyeceğim. Çok teşekkür ederim bunu anlattığınız için" dedi.

GENÇLİK, YAŞAM VE ÖLÜM

Akşam olduğunda yaşlı adamı "hüzün" basmıyordu. Dostları geliyordu yaşlı adamın. "Ama bu akşam gelenim gidenim olmayacak. Herkes düğünde" dedi. Bu kanıya, pazar kurulan ve düğün dernek yapılan yeri görebilen penceresinden aşağıya seyrederken varmıştı. Mahşeri idi o saha. Yukarıdan iğne atsa, birinin başına düşecekti. Neredeyse Kelekçililer tam nüfus orada idiler.

Sefer'in kahvesine seferber olmuş gençler, baloda birbiri ile dans eden genç kızları seyrederlerken, içlerinden biri yaşlı adamı görüp "Sen niye aşağıya inmiyorsun amca?" dediğinde yaşından ötürü, adı AMCA'ya çıkan yaşlı adam: "Doğru diyorsun oğlum. Şöyle ilk defa insanlara tepeden bir bakayım dedim. Başım döndü. Midem bulandı" deyip, pencereden ayrıldı. O "Tepede yalnız Allah olur" derdi.

Joseph Conrad'ı okuyordu o akşam. Conrad'ın deyişi ile "Gençlik, yapamazsam ölürüm diyebilmeyi göze alabilmekti. Küçük düşmeyi de, zarar görmeyi de göze alarak başarısızlığı sürdürebildiği sürece gençlik sürerdi. Yaşam, gençliğin bu güzel tavrı sürebildiğinde gençliktir. Bu güzel bileşim kaybedilirse, eğlencesini yitirerek durağanlaşan arzunun külünde ihtiyarlanır."

Yaşlı adamın "Erken yaşlandım. Zira gençliğimde yapamadıklarımı gene o çağda yapmaya uğraştım. Küçük düşüp zarar görmeyi göze alamadım" dediği için de Conrad'a hak verdi. "Doğru" derdi.

"Uzatmaları yaşıyorum şimdilerde. Ama işin kıymet-i harbiyesi esas sondaki düdükten sonra yaşayabilmektir. Zaten insan ömrü ne

ki? Elli-altmış. Bilemedin seksen-doksan. Bu kısalığın taşıyamayacağı, taşıracağı bir şeyler bulunmalı: SEVGİ VE AŞK olabilir o da. Sevginin serpelendiği alanı, bu kısa ömür içinde, artırırsanız, cinselliğin de içinde yer aldığı gençlik aşklarını geride bıraktığınızda, uhrevi aşkın yüceliğine erişmeye çalışırsanız, uzatmalardaki yorgunluğu hissetmezsiniz. Son düdükten sonra bile yaşayabilirsiniz. Ölümü öldürmenin tek yolu bu."

Yaşlı adam bunlarla birlikte, sohbetlerinde bazı ilginç şeyler de söylerdi. "Ben sevap denilen şeyi tanımam. Onlar yapılması gerekli olanlardır. Ben iyiliği bilirim. O da Tanrı için değil. İnsanın kendi içindir. Tanrı'nın katındaki yere özenmem. İnsanın yanında yer araştırırım."

Çoğunlukla bu söyleşilerini Yunus'un dizeleri ile sona erdirirdi. Erdirirdi de, kendine göre uyarlardı:

"Cennet cennet dedikleri
Birkaç melek, birkaç huri
İsteyene ver sen onu
Bana SİZİ GEREK SİZİ"

diye, dinleyenleri işaretlerdi. Dinleyenlerden bir kısmı "Bize de sen gereksin. Sen!" derler, birkaçı da içlerinden "Tövbe, tövbe!" diyerek, yaşlı adamı yüz hatları ile kınarlardı…

Yazıp çizdiği odadan bir davul sesi duyuldu. Bu ses, uzaktan bile hoş gelen cinsten değildi. "Tokmak kıran davulcu Muharrem sahne almıştır" dedi. Dedi de, gene de merakını yenemeyip, düğünü görebilen oda penceresine gitti. Doğru idi tahmini. Org çalan genç pılısını pırtısını toplamıştı. Davulcu Muharrem pistte fırıl fırıl dolanıyor, tokmağını bazen başının arkasından bazen de bacaklarının arasından geçirip "Pat! Pat!" diye davuluna indiriyordu. Bir bağlamanın sesi de Muharrem'in tokmakladığı davulun sesine

katılınca, Cemile oyununun müziği ortaya çıktı. Müzikle beraber Cennet Ana da çıktı tabii. Gelinin karşısındaki damadı iteleyip, gelinle karşılıklı oynamaya başladığında, anneler çocuklarına "Hadi şunu kızdırın da, oyunu bırakıp sizi kovalasın" dediler. Çocuklar hep bir ağızdan "Deli… Deli kulakları küpeli!" diye bağrışmaya başladılar. Cennet Ana oyuna kendini öyle kaptırmış ki çocukların kızdırmalarını aldırmadı. Gelinin karşısında Cemile'yi oynamayı sürdürdü. Gelin de gülerek başındaki taçtan bir tel alıp, Cennet Ana'nın karman çorman saçlarının arasına sokuşturdu…

Saatin ertesi günün vaktini gösterdiğinde, yaşlı adam artık yatağında idi. Her akşam yatağına yattığında yaptığından yaptı. Tavana doğru seslendi: "Dünün gündüzünde ne ürettim ki rahat uyuyabileyim?" Bir hışırtı sesi geldi. Bu ses dışarıdan, çalışma odasından geliyordu. Yatak odasının tavanında yankılanmakta idi. Çöp sepetinde dolaşan buruşturulmuş kâğıtlar "Rahat uyu! Yazdın ya" diyorlardı. Beğenilmeyip çöpe atılan kağıtlar bile yazdıklarını beğenmişlerdi.

Günlük güneşlik bir gün başladığında, yaşlı adam berber Zeki'ye doğru gidiyordu. Saçı uzamış, onu kestirecekti. Berber dükkânında, kiraladığı evin sahibi Almancı Musa da vardı. Kot pantolonun üzerine giydiği kareli gömleği ile yaşından çok genç gösteriyordu. Tabii bu görünümüne berber Zeki'nin yaptığı alabros tıraş da katkılı idi.

Almancı Musa ile berber Zeki, yaşlı adam daha dükkâna gelmeden onun hakkında konuştuklarını bir punduna getirip anlatmaya başladılar. "Üstad, Allah gecinden versin ama, bir ecel vaki olursa ne yapacağız? Kimleri haberdar edeceğiz?"

Yaşlı adamı bir gülmedir aldı. Önce gene Yunus'undan dizeler okudu.

"Bir garip ölmüş diyeler
Üç günden sonra duyalar
Soğuk su ile yuğalar
Şöyle garip bencileyin"

Sonra da, "Üç gün gelmez isem, bilin ki ölmüşüm. Kime haberdar edelim diyorsunuz? Beni haberdar edin yeter." Her ikisi de bu denilenlere şaşırmışlardı. Yaşlı adam "Evet, doğru söyledim" dedi. "Üzülmez ve 'Ne yapacağız şimdi bunu?' diye başınızdan savar gibi bir düşünceye bürünürseniz, ben öldüğümü anlarım."

Gün, yaşlı adamın hiç ürperti duymadığı ölüm söyleyişi ile başlamış, büyük sevinç duyduğu çocuk seslerinde sürüyordu. İlköğretiminin birinci sınıfına başlayacak küçükler, bir hafta öncesinden okullara alınmışlardı. Bu sesler onlardan kaynaklanıyordu. Cıvıl cıvıldı sokaklar.

Yaşlı adam yıllar önce İstanbul, Karaköy'de bir binaya asılan dev bir reklam panosunu hatırladı. Anne kuş, yuvadaki minicik yavrularına "Susun! Siera çalıyor!" diyordu panoda. O zamanlarda yalnız radyo vardı. Siera da bir radyo markası idi. Şimdi burada da hiç kuş sesi duyulmuyordu. Ağaçlar üzerindeki kuşlar, çocuk seslerini dinliyorlardı.

Yolda yürüyen küçüklerden biri, berber Zeki'nin kapısındaki boncukların arasından içeri girip yaşlı adamın yanına geldi. "Bana aldığın defter ve kalem için teşekkür ederim. Lolipop da koymuşsun yanlarına. Onu daha yemedim. Bak duruyor" diye pembe renkli lolipopu çantasından çıkarıp herkese gösterdi. Berber Zeki, daha önceki ölüm söyleyişinden çok etkilenmiş olmalı ki "Bey sen ölmezsin" dedi.

Yaşlı adam "Dostlar, işte yaşam. Hüzünle, neşeyi birlikte yaşıyorsunuz. Birinin acısı, ötekine lezzet katıyor" deyip dükkândan

ayrıldı. Evinin dış kapısı yanındaki Sefer'in kahvesi kalabalıktı. Çoğunlukla gençler otururdu bu kahvede. O gün ne hikmetse emekli öğretmen Şakir Bey de müşteriler arasındaydı. Yaşlı adam, minik Süleyman'ın kendine kattığı sevinçle yüklü idi. "Bir azizlik yapayım şu öğretmen Şakir Bey'e" deyip kahvedekilere "Selamünaleyküm gençler. Şakir öğretmenim, size de iyi öğleden sonralar veya good afternoon" diye seslendi. Şakir Erez öğretmen Atatürkçü Düşünce Derneği'nin Kelekçi'deki şubesini kuranlardandı. Ataistdi ve ateistdi. Pek öyle Arabi, Farisi kelimeleri sevmezdi. "Selamünaleyküm" de sevmediklerindendi.

Yaşlı adamın Şakir öğretmene sunduğu temenniye kahvedekiler gülmeye başladılar. Öğretmen de hiç aşağı kalmadı: "Ve aleykümselam ya seyyidi!" diye yanıt verdi. Bu sefer de gülmelerin yerini kahkahalar aldı. Kahkahalara en yüksek sesli katılım da yaşlı adamdandı. Kelekçi'de farklı düşünceleri taşıyanlar, kavgayı değil, kahkahayı üretiyorlardı.

O gece yaşlı adam yatağında yarınki güzel günde yapacaklarını düşündü. Tavanına "Tavan tavan, benden güzeli var mı?" diye sordu. Tavan "Yüzünü gözünü kastetmiyorsan, yok denilebilir!" deyince de uyudu…

ÇOCUKLAR, KELEKÇİ VE GEÇMİŞ

Acıpayam orman işletmesinde, mevsimlik yangın işçiliği yapan İsmail Akhoy oğullarını İngilizce dersi için yaşlı adama yollamıştı. Oğulları on beş, on altı yaşlarında idiler. Bekir ve Ramazan'dı adları. Yörüktüler her ikisi de. Bekir'in daha erkekleşmemiş bir ses tonu vardı. Yaşlı adam, Akhoyların evlerine telefon açtığında karşısına çıkan sese "Merhaba yenge hanım" dediği vakit Bekir de "Ne yengesi öğretmenim ben Bekir'im" diye yarı kızgın cevap verirdi. Bunların bir de küçük kız kardeşleri vardı. Yaşlı adam ona akıllı bıdık diyordu. Her üçü de dondurma canavarı idiler. Ders sonrası önlerine konulan koca bir kutu dondurmayı yalar yutarlardı. Kutuda, yaşlı adama azıcık bıraktıklarında akıllı bıdık "Öğretmenim, size az bıraktık. Yaşlılara dondurma dokunurmuş" derdi. Bu öğrencileri arasında, Boğazdere köyünden gelen Bahar adında güzel mi güzel bir kız da vardı. Bahar hasta idi. Böbrekleri çalışmıyordu. Haftanın üç günü Denizli'ye diyaliz makinesine girmek için giderdi. Yaşlı adam "Ah! Genç olsaydım, eğer uyum sağlarsa ona böbreklerimden birini verirdim. Niye genç değilim ki?" diye hep hayıflanırdı. Yaşlı adamın bu hayıflanması, edindiği bilgidendi. GATA'da kendi soyadını taşıyan bir doktora, birkaç yıl önce "Böbreklerimden birini zorluk içinde olan birine vermek istiyorum" dediğinde doktor "Sizin yaşlarınızda olmaz!" demişti. O da doktoru güldüren şunları söylemişti: "Demek ki biz artık sakatatçılara yararız."

Yaşlı adamın Kelekçi'de yaşayanların hangi kökenden geldiklerini araştırmasına sıra gelmişti. Bu iyi insanlar hangi Türk boyundandı?

M. S: 8 de Anadolu Selçukları, Malazgirt savaşı sonrasında (1277'de) Karamanlılar adı ile buralara gelmişler, Kelekçi'nin kapı komşusu Çameli ilçesine kendi adlarını vermişlerdi. KARAMAN!

"Good afternoon" Şakir öğretmen de kitapçığında "Kelekçi'ye Kayı boyu gelip yerleşmiş" diyor. Şakir öğretmen bu savını Kelekçi'nin köylerinin isimlerinden alarak öne sürüyor. Bu tarihten daha önceki devrelerde; Frigya, Lidya krallıklarının kesişim noktasında, şimdiki Çameli'nin de nokta durağı olduğu ipek yolunun, kenar taşı olan Kelekçi, M.Ö. 6. yüzyıldan Roma, Bizans süreğenliğini bağrında taşımış. Denizli'deki arkeoloji müzesinde, kalıntıları bulunamayan bu tarihi hazinelerden, Kelekçi'de ciddi bir arkeolojik çalışma yapılmadığı anlaşılıyor. Hiçbir çalışma yapılamadı demek yanlış olabilir. Köylü Ahmet Ağa, Mehmet Ağa belki altın buluruz diye yaptıkları kazılarda(!) küpler bulmuşlar, içinin boş olduğunu görünce de, çakaralmaz tüfeklerine nişangâh olarak kullanmışlardır. Kelekçi'nin hâline aldıran var mı ki geçmişini araştırsınlar.

1933 yılında Acıpayam'a bağlı belde olabilmiş. O günden bugüne değin bu bağlantısını sürdürmüş. 1980'de "Biz de ilçe olmalıyız" demiş. Demiş de hiç takipçisi çıkmamış. Parlamentoya gönderdiği milletvekillerinin kulağına kaçan kar suyunu dışarı akıtamamış. Kelekçi'nin evladı, Rıza Gençoğlu'nu meclise göndermiş ama ona da masaya yumruk vurduramamış. Kozasının içinden çıkamayan ipek böcekleri bu Kelekçililer.

Yaşlı adam "Şimdi bunları nereden düşündüm?" diye kendine sorduğunda, yangıncı İsmail'in oğullarından kaynaklandığını anladı. Bekir'le Ramazan da Zeki'nin oğlu Ali gibiydiler. Yarın kendilerine "Nerelisiniz?" diye soranlara "Denizli'nin, KELEKÇİ ilçesindeniz!" diyecek hazırlıktaydılar. Şakir Erez öğretmen, Kelekçi'yi tanıtan küçük kitabında, "Kelekçi'yi yönetenler" adı altında topladığı, muhtarından belediye başkanına, bucak müdürlerinden, ünlülerine

kadar bir sürü isim saymış. Yaşlı adam "Onları merak edenler, Şakir beyden öğrenebilir. Benim merak ettiğim bu bir askeri bölük rakamındakilerin Kelekçi'ye ne kazandırdıklarıdır. Kırk yıl önce atanmış olarak geldiğim bu beldeye kırk yıl sonra gönüllü geldiğimde pek bir şeyin değişmediğini gördüm. Eski hamam eski tas! Tedavülden kalkmış her eski şey Kelekçi'de geçerliliğini sürdürüyor." Berber Zeki itiraz etti: "Bak ama, meydana bir heykel dikmişiz, az mı?" diye manidar konuştu. Gülüştüler…

RAMAZAN VE KOMŞULUK

Yaşlı adam, mecburi durağının kondüktörü berber Zeki ile gene beraberdi. Zeki beyin eşinin, akşamları kendisine çorba gönderdiği için, ona teşekküre gitmişti. Berber Zeki önce "Rica ederiz, çorba ne ki" dedikten sonra "Hani düşünüyorum da, medeniyet dediğimiz, şu "tek dişi kalmış canavar" bizim buralara da uğrasa idi senin pirüpak dediğin insanlar da değişir miydi? Bir yabana çorba gönderebilen insanlar tükenir mi idi acaba? Bodrum'da, Çeşme'de, Marmaris'te, Antalya'daki yazlıkçılardan, Ankara'nın Gaziosmanpaşa'sındakilerden, İstanbul'un Nişantaşı'ndakilerden mi olup çıkardık? Varsın böyle kalalım ne dersin?" dediğinde, Yaşlı adam "Haklısın galiba" deyip ağzına kadar gelip de söylemek istediğini söyleyemedi. Yalnızca berber Zeki'ye katılmakla yetindi.

Ramazan ayı gelip çattığında fırıncı Mahmut Özen'in taş fırınında pişen pidelerin kokuları, küçük Kelekçi'nin her tarafına yayılmıştı. Bu mis gibi kokular "Hadi fırına!" diye sesleniyorlardı. Yaşlı adam bu sese kulak verip, Mahmut Özen'in fırınına gitti. Fırıncı Mahmut Bey, yaşlı adamın fırınına yaklaştığını gördüğünde "Buyurun beyim. Sizi hangi rüzgâr attı?" dedi. Yaşlı adam "Rüzgârlığına rüzgâr da, hortum şekliyle rüzgâr. Pidelerin kokusu çekti beni buraya. Bir de size güzel ramazanlar dilemeye geldim" dedi. Fırıncının masasına oturan yaşlı adam, kuyrukta bekleyenlere gözü ilişti. Çoğu çocuklardı. Tek tük de genç kızlar vardı. Çocuklar tekmeleşiyor, kızlar da söyleşiyorlardı. Fırın çalışanları Ahmet'lerden biri, kürekle ikinci veya üçüncü parti pideyi odunla tutuşan fırından çıkarınca kuyrukta bir kıpırtıdır oldu. Tekmeleşen çocuklar tekmelerini, genç kızlar da sohbetlerini

kestiler. Tezgâhın üzerine atılan pideler, ikişer üçer kuyruktakilere verilmeye başladığında, Fırıncı Mahmut Bey "Size kaç tane beyim?" diye sordu. Yaşlı adam "Dur hele, ben de kuyruğa gireyim, sıra bana gelince söylerim" dedi. Fırıncı "Olur mu beyim, ne kuyruğu!" dediğinde o kuyruğa çoktan girmişti bile.

Bilir misiniz kuyrukta pide almayı beklemek ne güzeldir. Pidesini alıp gidenlerin memnun yüzlerini seyretmek, pidelerin kokularının yanınızdan geçtiğinde o kokuyu duymak. Ağzınızı şapırdatmak iftar yaklaştı diye sevinmek. Yaşlı adam da bu lezzetleri tada tada tezgâha yaklaştı. "Üç pide lütfen" dedi. Fırıncı Mahmut Özen "Sen bir alemsin bey" deyip pideleri gazete kâğıdına sarıp uzattı. Gazete kâğıdına sarılı pidelerin yakıcı sıcaklığını ellerinde duya duya evinin yolunu tuttu…

Berber Zeki'nin dükkânının önünden geçerken, iki pideyi çıraklarına bıraktı. Evine süratle yürüdü. Çünkü kapısının zili birkaç kere çalacaktı. Komşulardan iftarlıklar gelebilirdi. Berber Zeki'nin hanımından pilav. S. M. S.'lerin baştaki "S"sinden kızartma. Kahveci Sefer'in hanımından da acılı çorba. Her evin spesiyalitesi idi bunlar. Zeki'nin hanımının yaptığı pilavın taneleri çatalın dişleri arasından düşer. S. M. S.'lerden Süleyman'ın eşinin yaptığı patlıcan biber kızartmasının lezzeti damakta kalır. Sefer'in eşinin yaptığı çorba da "İç de yanında yat!" dedirtirdi. Bunlara bir de, jön M'nin getirdiği haşlanmış mısır katıldı mı? İftar "deme gitsin!" olurdu.

O akşam yaşlı adamın kapısı çalınmasına çalındı da gelenler elleri boş geldiler, ama dilleri hoş geldiler. "Bu akşam iftara bize davetlisin bey!" Kelekçi'de iftarlar ya davetlere gidilip ya da davetli ağırlanıp yapılırdı. Öyle haremlik selamlık yoktu. Kadın erkek birlikte oturulurdu. Sıra kahveleri içerkenki sohbetlere geldiğinde de birlikte söyleşilirdi.

Bu iftar sohbetleri için, bir gün yaşlı adama gelindiğinde, kadınlardan biri bir soru yöneltti. "Amca niye evlenmiyorsun? Bu

yalnızlık zor değil mi senin için?" Kadıncağızın eşi karısına dik dik bakarak "Sana ne be hanım!" deyince yaşlı adam "Dur hele, ben eşinin sorusuna cevap vermek istiyorum. Bir dakika" deyip şunları söyledi: "Önce kaybettiğim eşimin izlerini hâlâ taşıyorum. Biz ağaç gövdesine kazınmış kalp resimleri idik. Çökmedikçe o ağaç, silinip ayrılamayız. Sonra tek geldik dünyaya. Evlenene değin de tek yaşadık. Çekip giderse birimizden biri, bildiğimiz teki yaşayacağız gene. Ürkütücü olan sessizlik diyeceksin. Pek de korkunç değil o sessizlik. Eğer, doluya yakına ulaşmışsan, kendinden sağarsın sözcükleri. Bakın geçen gece masamda çalışırken, eşime şöyle bir soruyu sordurdum: "Ben neyim hâlâ senin için?" Verdiğim cevabı bakalım beğenecek misiniz?"

Sen benim için nesin bilir misin?
Gobi'de su
Hiroşima'da oksijen
Somali'de ekmek gibisin.

Sen benim için nesin bilir misin?
Irak'ta huzur
Filistin'de barış
Ülkemde ÖZGÜRLÜK gibisin.

Bu cevap şiirinden herkes hoşlanmıştı. Zeki bey "Bana bunu yazar mısınız?" dediğinde, eşi de ona "Ben ölsem sen haftasına kalmaz evlenirsin" demesi herkesi güldürdü. Nesibe Hanım, gülmelerin kesilmesinden, kocasının da şaşkın şaşkın bakışının bitmesinden sonra "Dostlarım, bu söylediğimi Zeki'ye şaka olsun diye, sizleri de bey amcanın konuşması ve şiirinden etkilendiğiniz halden kurtarmak için yaptım. Sürç-i lisan ettiysek affola!" dedi. Hüzün-şaşkınlık ve neşe iç içe olmuşlardı.

Yaşlı adamın, kapısındaki ayakkabılar, sahiplerince giyilip gidilince, "Temizlik sabaha" diyerek, kasetçalarına ney-kudüm

seslerini dinleten bir kaseti koydu. "Itri'yi yalnız bırakmayayım" diye de Yahya Kemal'den dizeler okumaya başladı:

"Dönülmez akşamın ufkundayız.
Vakit çok geç!"

O gece için, kitabının dosyasında şu cümleler vardı. "Seslerin duyulmadığı yere çok yaklaştım. Kalan kısa zamanımda sessizliğe yer yok!"

"Bu akşamı da dostlarla söyleşi, müzik ve şiirle süsledim" diyen yaşlı adam, seslerin en güzellerini seçmişti.

PAZARDA HAYAT

Yaşlı adamın o sabah yataktan kalkışı dikkatini çekti. Kelekçi'ye geldiği ilk haftadan sonra yataktan kalkmalarda bir değişiklik olmuştu. "Of! Pof!"lar bitmiş. Kalkış hamlelerinde "Ya Allah!" avazları atılmaz olmuştu. Hoş gençliğindeki gibi, trambolinde sıçrarcasına kalkılmıyordu ama, birkaç yıldan bu yana zorlandığı gibi de zorlanmıyordu. Bu iyi hâlini Kelekçi'deki havada nem oranının düşüklüğüne bağlamak yeterli değildi. Yaşlı adamın "Ben bu hâlimin, 'Yapılacak işlerim var, gidilecek yerlerim var, kalkmalıyım' isteğimden oluştuğunu sanıyorum" deyişini de katmak gerekli idi. İnsan bedeni fiziki sağlığına, duygu ağırlığını da ekledi mi demek ki dinçleşiyordu.

O sabah "Şu pazarı bir dolaşalım bakalım. Renklerini giyinmiş meyve ve sebzelerin, lezzetlerini yansıttığı görünümlerini seyredelim" diye bir çırpıda yatağından kalktı. Büyük kentteki manavı ve oraya alışverişe gönderdiği apartmanının kapıcısı burada yoktu. Kendi beğenip, seçip alacaktı. Hatta burada "Elleyip durma! Alacaksan ben vereyim" diye çıkışan pazarcılar da olmayabilirdi.

"Önce bir pazar çantası alayım" diyerek pazara çıktı. Dış kapıda, masa ve sandalyelerini artırarak sokağa serpiştirmiş Kahveci Sefer'le selamlaştı. Sefer "Pazara mı amca?" diye sordu. Yaşlı adam "Evet. Şükürler olsun ki alışverişimi yapacak gücü hâlâ taşıyorum" dedi. Sefer, "Sen otur amca ne alınacaksa, ben alıp getireyim" demeyi yersiz buldu. "Hayırlı pazarlar!" dedi yalnızca.

Pazarda tezgâhlar üzerine serilmiş ürünler, renkleri ve tazelikleri ile birbirleriyle yarışıyorlardı.

Başlarında yazmaları, ellerinde kınaları, al yanaklı köylü kadınlar, pazarın belli bir yerinde sıralanmışlardı. Çoğu da oturuyordu. Önlerindeki süt, yoğurt, ayran, yumurta, ceviz, peynir gibi yiyecek ve içecekler, kendilerine uygun kaplara konmuşlardı. Önlerinden geçen insanlara "Buyurun. Yumurtalarım çok taze. Sütümü de bu sabah sağdım" diye hafifçe sesleniyorlardı. Kelekçi'ye, Gölcük-Benlik-Çiftlik ve Hisar köylerinden gelen bu kadınlar, Nazım Hikmet'in "sarı inekten sonra gelenlerinden" değillerdi. Sarı ineği sağan da onlardı, yoğurt, peynir eden de onlardı. Sattığında parasını kendi mendiline sarıp fistanının içine sokuşturan da onlardı. Üretken kadınlardı. Kazanan kadınlardı.

Yaşlı adam "Bereket versin, bereketini gör" diye diye pazardan çıkmak üzereydi ki, bir kız çocuğu eline bir poşet tutuşturdu. Bu küçük güzel kız yaşlı adamın İngilizce dersi verdiği, böbrek rahatsızlığı olan Bahar'dı. "Bunu annem gönderdi öğretmenim, bizim tarlanın mısırı." "Allah razı olsun!" karşılığında verdiği derslere, bu kez de Allah'ın bir nimeti sunuluyordu. Reddedemezdi. "Thank you, my student" dedi. Bahar da "Not at all, my teacher" diye karşılık verdi. İngilizceyi yeni öğrenmeye başlayan küçük Bahar'ın bu söyleyişi, yaşlı adama "Başardım!" dedirtti.

Birkaç günlük serin hava, yerini gene kavurucu sıcaklara bırakmıştı. Evinden uzaklara gitmesine izin vermezdi bu hava. O da çok yakındaki, bisiklet ve motor tamir işleri yapan Ulaş ustanın tamir atölyesine gitti. Ulaş usta dedikleri bir tıfıl genç. Öyle yaşlı falan değildi. Askerde öğrenmiş bu zanaatını. Başçavuşu öğretmiş. "Senin altından olan bu güzel kalbine, ben de altın bir bilezik ekleyeyim" diyerek bazen kızıp, bazen de okşayarak usta etmiş genç Ulaş'ı.

Kelekçi'de çocukların bisikleti, gençlerin de motorları olmadı mı olmaz! Tansu Çiller patentliler sanki: "Bunlarımız olmazsa OLMAZ!"

diyorlar. O nedenle Ulaş ustanın işi iş. Tamir atölyesinin önü onarılmayı bekleyen bisiklet ve motosikletlerle dolu. "Benim atölyem gibi, dört beş atölye daha var Kelekçi'de. Zor yetişiriz bunları onarmaya" diyen genç Ulaş Usta, çıraklarına "Aman o parçanın kaynağını iyi yapın. Bu altıncı kırılışı" diyordu.

Yaşlı adam Ulaş ustanın elini sıkarak veda ederken "Ulaşmak istediğin yeri iyi seçmişsin. Ülkemiz bir zanaatkâr kazanmış. Yanlışı seçenler Bardakçı da olsa bardağı kırılıyor. Ne onarılıyor ne yenileniyor. Ayrıca bir daha da bir Bardakçı gelmiyor. Yazık oluyor" dedi. Tamirci Ulaş usta da yaşlı adamın Ulaş Bardakçı'yı kastettiğini anlamıştı. Üzülerek "Ne yazık ki doğru amca" diyebildi.

ORMAN, İZ VE SORUMLULUK

Yaşlı adam o günün akşamüzerinde, Sefer'in kahvesinde gençlerle söyleşirken, "Bakın değerli gençler, bir adımda bıraktığın iki iz vardır. Bastığın yerdeki izin ve adımını attığın yerdeki izin. Ben de bastığım yerdeki izimi, adımımı attığım yerde oluşan izle sürdüreyim diyorum. O zamanlar Çameli'nde orman işletmesi yoktu. Aynı burası gibi bölge şefliği idi. Her iki yer de Acıpayam'daki müdürlüğe bağlı idiler. Acıpayam işletme müdürlüğünde, hem orman mühendisi hem de eczacı olan beyefendi bir müdür vardı. Yanılmıyorsam adı Rıza idi o beyefendinin. Bir gün bana telefon açarak "Genç mühendisim, aracına bin ve hemen Çameli'ne git. Emecik'teki yangın kulesi Yeşilyayla'da duman görmüş. O yangına müdahale et" dedi.

Yaşlı adam bu yangını gençlere anlatırken gözlerine o yangının dumanları dolmuştu sanki. Puslanmıştı. "İki gün sürdü yangın. Karaçamların kozalakları uçuşarak ateşi metrelerce öteye sıçratıyorlardı. Yeşilyayla'daki bu yangın felaketler zincirinin ilk halkası idi sanki. Birer gün ara ile; Arıkaya'da, Gürsu'da, Değne'de ardı ardına yangınlar çıktı. Onların da hakkından geldik. Bu yangınlar köylülerin tarlalarında anız yakmalarından kaynaklanıyordu." Bu kere de yaşlı adamın yüzünün şekli değişti. Puslanmış gözleri çakmak çakmak olmuş, yüz hatları gerilmişti. Sözünü "İşte bu yapılmaz!" diye sürdürdü. "Sen nasıl Edirne'deki öksüzün, Hakkari'deki yetimin hakkını ateşe verirsin. Yangınlarda tuttuğum raporlarda, yangınlara neden olan tarla sahiplerini de "müsebbibi" diye yazdım. Jandarma ile temas kurup, nezarete aldırıp, adliyeye sevk ettirdim. Bakın değerli gençler, devlet hamidir

ve ebed müddettir. Sizin anlayacağınız, koruyandır ve sürekliliği olandır. Bizler gibi fani değildir. Devamını sürdürmek için, koyduğu kurallarını uygular. Devletin memuru da bu uygulamada görev alır" dedikten nice sonra sakinleşebildi.

Sıra hüzne geldiğinde gençlere şunları anlatıyordu: "Söndürdüğümüz yangın sahalarındaki zayiatı tespite gittiğimde, yerde küçük bir kaplumbağanın kıpırdadığını gördüm. Hemen onu alıp avuçlarımda temizledim. Kabuğu hâlâ sıcaktı. Giydiğim parkanın cebine koydum. Tespit işimiz bitip, oradaki köylerden birine gittiğimde, kaplumbağayı cebimden çıkararak avucumda tuttuğumda, hiçbir kıpırtısı kalmamıştı. Yanarak ölmüş. O küçük kaplumbağayı hâlâ saklarım, bir orman yangınının hangi boyutlara ulaştığını hüzünle seyrederim." Gençler de hüzünlenmişlerdi. Onur adındaki bir genç de "Ben de bizim Gölcük köyündeki bir orman yangınının söndürülmesine mükellef olarak katılmıştım. Yangın bahar aylarında olmuştu. Tutuşan çam ağaçlarının üzerinde uçuşan kuşlar, yuvada kalan yavrularını kurtarmak için dolanıp duruyorlardı" dedi.

Hüznün giderilmesi için Sefer seferber oldu Allah'tan. Masanın gözünden alıp getirdiği mumları, yaşlı adama göstererek, "Ben de bu mumları, başkanın kızının düğününde yakacağım. Cennet Ana'ya "Çayda Çıra"yı oynatmak için. Çameli'den dönüşünü erken tut da, Cennet Ana'nın çayda çıra oyununu seyret" deyince bu sefer de gülümsemeler oluştu…

Yaşlı adamın Kelekçi'ye dönüşü gecikti. Neredeyse bir ayı buldu. Akşam "Hoş geldin!" ziyaretine gelenler bu gecikmenin nedenini sorduklarında, o da "Çameli'nde rahmetli eşimin bıraktığı izleri var onları da dolaştım. Ben o yangınlardan sonra, ağaçlandırma ve damgalama işleri için Çameli'ne gene gittim. Aysel de katıldı bu gidişlerime. Hatta oralarda bir süre daha kaldı. Çameli'nin

köylerinde söyleşilen birkaç efsaneyi kaleme alıp, o günlerde yayınlanan bir dergiye gönderdi. Onlar yanımda, okumamı ister misiniz?" diye sorduğunda konukları "Durduğun hata bey" dediler.

ÇAMELİ EFSANELERİ

Yanındaki sehpaya koyduğu dergilerin sararmış yaprakları arasından, o öyküleri okumaya başladı.

"KIZ TÜYDÜ" Çameli-Fethiye yolundaki vadi boyunca uzanan düzlüğe "Kız Tüydü" adı verilmiş. Aslında, buradaki bir kayanın adı bu. Köylüler Kız Tüydü adını kanyon boyunca uzatıvermişler. Colorado kanyonundan daha görkemli bir görünüşte olan bu doğa harikasının üzerindeki düzlükte davarlarını otlatan, güzeller güzeli Ayşe kız, akşam köyüne dönerken, elinde kirmanını çevirerek yün eğirmektedir. Tam kanyonun üzerindeki kayaya varacaktır ki, arkasında beliren iki eşkıya "Dur!" diye Ayşe kıza bağırırlar. "Sen ne güzel şeymişsin. Bizim olmaz mısın?" deyip kızın üzerine seyirttiklerinde, güzel Ayşe "Sizin olacağıma canımdan olurum" der kayanın üzerinden kendini aşağıya atar. Atar ama iki melek kollarına girip Ayşe'yi kanyonun karşı yakasına bırakırlar. Ayşe kızın bu uçuşunu seyir eden eşkıyalar da "Tövbe Allah'ım tövbe" deyip tövbekâr olurlar. O günden bu yana Karanfilli deresinin üzerindeki bu platoya hiçbir eşkıya uğramaz. Köylüler de "Bizi Ayşe kız korur" derler."

Yaşlı adam "Kız Tüydü bu. GELİN YUTAN'ı da okumamı ister misiniz?" diye sordu. "Tabii tabii" dedi konukları. "Dinleyin o zaman dostlarım" deyip "Gelin Yutan"ı da okumaya başladı: "Kasabadan tatlı eğimlerle inilir Karaman düzlüğüne. Önce elma bahçeleri vardır. Yamaçlardan sonra mısır, nohut, pancar tarlaları. Tarlalar arasından ince patikalarla inilir düzlüğe. Burası eski Karaman gölünün kurumuş tabanıdır. Burada toprak yer yer humuslu ve kumludur. Kumlu toprak gevşektir. Buradan nice pınarlar doğar. Yaz günlerinde

çiftçiyi serinleten arıyı, kuşu sevindiren bu pınarlar düzlüğün yaşam kaynağıdır.

Gelinyutan pınarı, Kızılyaka köyünün altında, gölün kışın biriken sularını boşaltan kanalın güney yanındadır. Pınar canlıdır; geniş bir yer altı suyunun gözüdür. Göl, etrafında gayazak, gerdeme gibi şifalı bitkilere hayat verir. Bu otlar çevre halkı tarafından ilk yaz günlerinde toplanır, yoğurtlama ve börek yapılır bu otlardan.

Pınarın başı her gün canlıdır. Yaz günlerinde yakın tarlalardan su doldurmaya gelen kızlar pınarın başında söyleşirler, serinlerler, dertlerini dökerler. Bazen de kısa kaçamaklar yapılır. Pınarın başında sevgililer ara sıra göz göze veriverirler. Gönüllerindeki sevgiler pınar gibi canlanır. Hasat mevsimindeki düğünlerin kaynağı olur. Elif, Kızılyaka köyünün en güzel gelinidir. Hayatının baharında yuvasının mutluluğunu düşünen bir gelin, pınar başında görmüştür sevdiğini. Karşılık görünce de evliliğe dönüşmüştür aşkları.

Artık yaşamı kocası ile beraberdir. Tarlada, evde… Günün ışıdığı saatlerde kalkar, bazlamasını pişirir, yemeğini yapar. Tarlanın yolunu tutarlar.

Bu köylerde zordur kadının çilesi. Sabah ekmek yapmak, gündüz tarlada işçilik, ot yolumu, çapa, harmanı kaldırma. Elif sevgisinin verdiği dayanma gücü ile büyük bir zevk içinde yapar işlerini.

İşte böyle bir günde tarladaki işini erken bitirir Elif. Hasan tarlada kalır. Hayvanları tarla kenarındaki otlarda otlatacaktır. Elif ise pınar başına gidecek, kozalak toplayacak, Hasan'ına börek yapacaktır. Hasan çok sever böreği. Her gün yorgun gelir eve; "Ne yaptın hanım…" der karısına. Sevdiği yemek gelince önüne bir çocuk gibi sevinir. İştahla yemeğini yemeye başlar. O zaman sevgi ile bakar gözleri Elif'e. Elif utanır, başını önüne eğer. Gelelim öykümüze.

Elif pınara doğru yürüdü, tarlanın kıyısından kuş seslerini dinleyerek. Bu sesler onu dinlendirirdi, günün yorgunluğunu da giderirdi. Ne güzel idi bu doğa, bu yeşil, insanı sarıyor. Türlü çiçekler, kendi düzenindeki sesler insanı dinlendiriyor. Elif bu duygular içinde pınar başına vardı. Önce oturdu pınar başına: "Terimi atayım" dedi. Harıl harıl akan pınara baktı. Pınar kumlu topraktan gümbürdeyerek çıkıyor önce küçük bir göl oluşturuyor, sonra kıyısındaki narpuzları, kargıları yalayarak akıyor ve kanala karışıyordu. Pınarın çevresi gayazak, gerdeme doluydu. Elif büyük bir hayranlıkla seyretti bu güzelliği. Sonra kalktı, ufak çakısını çıkardı önlüğünün cebinden, sepetini bir kenara koydu. Başladı toplamaya. Zemin kaygandı biraz. Ara sıra çarıkları kayıyor, fakat Elif her sefer dengesini bularak işine devam ediyordu. Sepetini doldurdu, şöyle bir doğruldu. Beli ağrımıştı eğilmekten. Derin bir nefes aldı önce, sonra susuzluğu geldi aklına. Bir su içeyim dedi pınardan. Dikkatle eğildi pınara. Tam su içerken pınarda oynayan balıklar takıldı gözüne. Balıklar önce yaklaşıyor sonra kuyruk sallayarak uzaklaşıyorlardı. Ne güzeldi bu balıkların dünyası. Özgür, tatlı bir yaşamları vardı. Öylece düşündü kaldı Elif…

Pınarın suları berraklaştı birden. Güneş karşıdaki tepelerden batmak üzereyken Elif suda gördü yüzünü. Balıklar yüzü yüzünden geçiyorlardı. Kendini öyle kaybetti ki ayaklarının kaydığını bile fark etmedi. Dengesini kaybetti. Pınarın gözüne uçmakta olduğunu fark etti. Bir çığlık attı "Ahh!" diye. Çevrede çığlığı öyle bir yankılandı ki tüm tarladakiler koştular pınara doğru. Elif ağır ağır bulandı sulara. Altındaki toprak kayıyor. Yavaş yavaş çırpınarak suyun derinliklerine gidiyordu. Önce güneşi görmez oldu. Sonra soluğu daraldı, daraldı.

Koşuşanlar, yakın tarladan yetişenler onun cansız bedenini gördüler. Balıklar çılgınca dönüyorlardı etrafında. Birbirlerine vuruyorlar sonra kovuklarına kaçıyorlardı. Hasan da geldi, suyun

yüzündeki yaşmağı tanıdı. Hıçkırıkları boğazına düğümlendi. Gözlerini pınarın üzerine dikti ve ağladı. Yaşlı köylüler kollarından tutarak kaldırdılar, ağır adımlarla ve büyük bir elemle köye götürdüler.

Köylü kızların gözü hâlâ suyun üzerindeki yaşmaktaydı. Birbirlerine el verdiler, yaşmağı suyun üzerinden aldılar. Sonra Hasan'a götürdüler.

Hasan dinmeyen gözyaşlarını yıllarca bu yaşmağa akıttı. Pınarda ıslanan yaşmak hiç kurumadı. Pınar başına geldiğinde de elindeki sazı ile bir türkü tutturdu. Hâlâ oralarda yankılanan türküsünde:

"ELİF'İMİ ALDIN PINARIM
BEN SENİN SUYUNA NASIL KANARIM"

dedi durdu…"

Aysel'in dergide yayınlattığı o yörelerin dillerindeki efsanelerin okunmasını yaşlı adam bitirdiğinde konukları çok etkilenmişlerdi. "Biz kalkalım gari. Siz de yorulmuşsunuzdur. Hadi bakam iyi geceler beyim" deyip topluca gittiler.

Yaşlı adam o gece rüyasında Aysel'i gördü. Aysel tanıştığı günlerdeki gibi gepegençti. Çok güzeldi. Elinde sayfaları cam olan bir kitabı okuyordu.

BAYRAM, ÇOCUKLAR VE KELEKÇİ

Güzelim ramazan ayı bitmiş, bayramın kutlanmasına gelinmişti. Ne yazık ki 2007 Ramazan Bayramı bayram değil, matem oldu. Elliye yakın insanımızı Güneydoğu'da PKK'lı teröristler şehit etmişlerdi. Bir fidan gibi taptaze olan Mehmetçiklerimizi, pis kurşunları ve hain mayınları ile öldürmüşlerdi.

Türkiye kan ağlıyordu. Hicran içinde idi. Bu üzüntü Kelekçi'yi de sarıp sarmaladı. Çok yakın zamanda Konak köyünden Basri Aslan adlı Mehmetçiği toprağa veren Kelekçililer, şimdi de Denizli Saray köyünden Bayram Güzel'i, Allah rahmetine uğurluyorlardı.

Bayram namazından çıkanlar birbirlerine "Bayramın kutlu olsun" yerine "Başın sağ olsun" diye diye evlerinin yolunu tuttular.

Yaşlı adamın kapısı öğleye yakın çalmaya başladı. Zile dokunanların çoğu çocuklardı. Onları yeni giysileri ile görmek yaşlı adamı biraz ferahlattı. Çocuklara hazırladığı, hediye bayram poşetlerini verirken içindeki hüznü sevinçle örttü. Hediye poşetlerinin içinde, defter-kalem-çikolata-topkek-sakız-balon-lolipop ve meyve suyu vardı. Bu poşetleri çocuklara dağıtırken, kapısına çıkan merdivenlerde çocuklar sıralandığında, aşağıdaki basamaklardan bir çocuk kendine seslendi. "Amca en öndekine verme. O dördüncü turunu atıyor!" O çocuk da "Vallahi dört değil amca" dediğinde, yaşlı adam "Seni cingöz seni, iki ve üç için vallahi demiyorsun bak" dediğinde cingöz çocuk "Hi… Hi… Hi…" diye güldü.

Ahmet Burak Acar, Kelekçi'de Şehitler Anıtının tam karşısında, bir internet cafe açmıştı. "Bu mekânıma cafe demeyeceğim. Salon olsun oranın adı, Türkçede kullanılan bir isim olsun" deyip buraya

"Kardeşler İnternet Salonu" adını verdi. Kendi de biliyordu "salon" kelimesinin Türkçe olmadığını. Amerikan kovboyları kasabanın birine geldiğinde, hemen saloon'a girip, iki duble viski bir şarjörde mermi parlatırlardı. Bu salon o saloon'dan geliyordu. Oraya da Fransızcadan girmişti. Ne yapacaktı ki Ahmet Burak, "İnternethane" mi deseydi buraya?

İşte bu internet salonu, bayram günlerinde doldu taştı. İlköğretim ve lisede okuyan öğrenciler kuyruğa girdiler. Girenler de GTA Vice City, GTA 3, Ninja Kaplumbağaları, NFS 2 ve Knight Online oyunlarını bilgisayardan bağıra çağıra oynadılar. Küçüklerden biri "Ahmet abi, Ahmet abi. Koş, denize düştüm. Çıkamıyorum!" diye bağırdığında Ahmet ağabeyi plaj cankurtaranı gibi hemen kurtarma işlemine başladı. Çocuk "Yaşa Ahmet abi" dedi. Oturduğu iskemlenin üzerine çıkıp ağabeyisinin yanağından öptü. Ahmet ağabeyi de yerli film jönlerinin söylediğinden söyledi çocuğa: "Ne önemi var! Kim olsa yapardı."

Saçlarına ak düşmüş, gepegenç Ahmet ağabey, yaşlı adamın hazırladığı kitabının dosyasını da bilgisayara geçiriyordu. O da bazen "Yetiş amca! Bu kelimeyi yazamadım. Ne demek kaknem kadın?" dediğinde yaşlı adam "Kaknem. Sırık boylu anlamında. İstersen sen hostese "Gök konuksal avrat" diyen dil kurumu gibi, buna da "kavak boyutsal avrat" diyebilirsin" dedi. Konuştuklarını duymamış aşçı Aziz Acar "Bakıyorum amca, yeğen, iyisiniz. Gözümüz yok. Gülüşün bakalım" dedi. Aşçı da aşçı idi hani. Mengenlilere, tur bindirirdi yaptığı yemeklerle. Onun sabahları servise sunduğu çorbalardan art arda iki porsiyon içmeyenlere damakları kalayla kaplanmışlar denilirdi.

Yaşlı adamın kitabının dosyalarını bilgisayarda yazımına bazen de, Ahmet Burak'ın amcası da yardımcı oluyordu. "Adı güzel, kendi güzel Muhammet" diyenlerin naatlarındaki gibi Ahmet'in amcasının

adı Özsoy'du. Kendi adından da güzel bir insandı. 1920'li yıllarda yaşasaydı. Atatürk, Foto Süreyya'ya değil, Foto Anı'ya poz verirdi. Kelekçi'nin tek fotoğrafçısıydı adı güzel, kendi güzel Özsoy Acar…

Sohbetler Ahmet Burak'ın "Kardeşler İnternet Salonu"nda yapılmaya başladı. Ekim ayı gelmiş, güneş kavuruculuğunu geçen aylarda bırakmıştı. Ahmet'in salonuna sabahtan giren güneş, akşam üzerine kadar kalıyor, ısıtıcılığına "Oh iliklerimiz ısındı" dedirtiyordu.

Bu "Oh!"çuların başına gelen yaşlı adam, o günkü söyleşide dostlarına "Başkanın düğününü anlatsanıza. Cennet Ana çayda çıra oynadı mı? Nasıl geçti düğün?" diye sordu. Adı güzel kendi daha güzel Özsoy "Bu yöredeki düğünler gibi oldu. İlk gün oğlan evinde, davullar çalınıp Tavas, Acıpayam, Harmandalı, Muğla zeybekleri oynandı. Davullara sipsi, zurna, cura, bağlama ve çam düdüğü eşlik ettiler. Türküler söylendi. Sonra da

"Kiremitin bozuyum,
Ben bir köylü kızıyım.
Alacaksan al beni,
Ben ablamdan güzelim."

"Kıyamadım bakmaya,
Selam söylen Fatma'ya.
Fatma nerden öğrenmiş
Çarşaftan kol atmayı?"

"Ben bir kara yılanım, akar giderim,
Aktığım yerleri de yakar giderim.
Kendim çirkinsem de, güzel seçerim."

"Elmanın iyisini yüke tutarlar,
Çürüğünü çarığını çaya dökerler.
Oğlanın iyisini de damat yaparlar."

diye diye Teke yöresinin Yörük dizelerini gençler okudular.

İkinci gün de kınalar yakıldı. Bugünün gündüzünde, kız evine bir etlik hayvan, şeker, yağ, bulgur, keşkek gönderildi. Kız evinin konukları bir güzel ağırlandı. Öğlen sonrasında, kızın çeyizleri, bir şenlikle, gençlerin oturacakları eve yollandı. Öyle "Pat! Pat!" diye silah atılmaz bizim buralarda. "Güm! Güm!" diye davullar vurulur. Davullar vurula vurula akşam olundu.

Üçüncü gün balo tabii. Olmazsa olmazlardan oldu şimdilerde. Kumparsitadan valslere kadar danslar edildi. Org çalan çocuk bir de twist çaldı. Pist boş kalır şimdi dediysem de, daha da doldu. Bak aklıma geldi. Siz şimdi Cennet Ana'yı merak etmişsinizdir. "O gece Cemile'sini oynamadı mı?" diye sorarsınız. Nerede… Düğün sahipleri sabahtan Cennet Ana'nın arkasına çocukları saldılar. "Kızdırın şunu, size birer demir bin liralık" dediler. Çocuklar da "Deli deli küpeli!" diye bağırıştılar. Tabii ki Cennet Ana tarafından kovalandılar. Cennet Ana'mız da bu kovalamacadan yorgun düşüp erkenden yatmış.

Damat ile gelinin valsini seyretmeli idin bey. Gelinimiz Madam Butterfly operasındaki gibi, bir beyaz kelebekti."

Yaşlı adam "Yazık olmuş. Bu görkemli düğünü görmeli idim. Ne yazık ki yazımımdaki yerlerden Çameli'nde bulunmam gerekti" dedi. "Gelinin kim olduğunu biliyorum da, peki damadımız kimdi?" diye sordu. Aşçı Aziz "Pes doğrusu bey. Günde en az iki üç kere selamlaşıyorsunuz damatla. Nasıl tanımazsınız? Yanımdaki dükkânda zahire satan ziraat mühendisi Hasan Hüseyin Şakın var ya? Damat o işte." Yaşlı adam "Vay! Benim çok takdir ettiğim biridir Hasan Hüseyin. Kendisi benim orman mühendisi olduğumu bildiği için, Atatürk'ün 1922 yılında mecliste yaptığı konuşmasından bana bahsetmişti. Ulu Önder bu söylevinde ziraat ve orman için şunlardan bahsetmiş. Onları dinlemek ister misiniz?" diye sorduğunda dinleyenleri "Elbette! Elbette!" dediler.

"Gerek ziraat, gerek memleketin servet ve sıhhat-i umumiyesi noktainazarından ehemmiyeti muhakkak olan ormanlarımızı asri tedbir ile hüsnühâlde bulundurmak, tevsi eylemek düsturlarımızdan biridir."

"Bu konuşmayı ziraat mühendisi damat Hasan Hüseyin, fakültede okurken ele geçirmiş. Bana o verdi" diyen yaşlı adam "Gelin, geldiği yer kadar iyi bir yere gelmiş. Şanslı kızmış doğrusu" dedi.

Ekim ayı sonuna gelinirken Kelekçi'ye yerleşmiş olan yaz, kendini sonbahara teslim etmişti.

O günlerde, yaşlı adamın eski bir dostu, Ankara'dan ziyaretine geldi. Gideceğine yakın "Dostum, gelirken de meraktaydım, gideceğim bugün de merakım katlandı. Ne buldun ki burada? Bir de buraya yerleşeyim diyorsun" dediğinde yaşlı adam "Emekli olduğumdan bu yana elimde Sinoplu Diogen'in feneri gibi bir fenerle dolaşıyordum. Bu feneri Kelekçi'de söndürebildim. Çünkü aradığımı burada bulmuştum. Ne idi aradığın diye soracaksan İNSAN derim. İNSAN! İçli güçlü olup da işsiz güçsüz olan 2500 Kelekçi insanı gibi. İNSAN!

KELEKÇİ'YE VEDA

Yaşlı adam "Sen de dostum, şimdi benim şu merakımı gider bakalım" diye konuğuna bir soru yöneltti. "Yıllardan beri beni hicrana sürükleyen şehitlerimiz ve şimdilerde de endişe içinde bırakan, doğu ve güneydoğudaki askeri hareketlerde kaybedebileceğimiz yiğitlerimiz neden Denizli'nin, Erzurum'un, Edirne'nin, Osmaniye'nin, Rize'nin ve bunlara benzer şehirlerin kasabaları köylerinden oluyor da, İstanbul'un Nişantaşı'ndan, Ankara'nın Gaziosmanpaşa'sından, İzmir'in Kordonboyu'ndan olmuyorlar?

Bu civanlarımızı kaybettiğimizde de, televizyon kameraları onların evlerini görüntülediklerinde, derme çatma barakalarda yaşayan ailelerin perişan hallerini ekrandan bize yansıtıyorlar. Niye bunlardan, dubleks evlerde, villalarda, asansörlü apartmanların dokuzuncu katında oturanlara hiç rastlanılmıyor?"

Konuk dostu "Bu sorunun cevabı bende de yok. Sen bu merakını gidermek için, bazı kurum ve kuruluşlara başvur. Onlar da kendilerinin internet sitelerinde, gece yarılarına doğru sorduğun soruyu yanıtlayabiliyorlarsa yanıtlasınlar" dediğinde,

İki yaşlı adam sanki sözleşmişçesine aynı anda yüksek sesle: "VAH VAH!" dediler.

Bir otogar bile yapılmamış Kelekçi'de ana caddenin kenarındaki, küçük bir büronun önüne sıralanmış midibüslere iki yaşlı adam ağır ağır yürüyerek geldiler. Vedalaşmaları sanki son kavuşmaları idi. "Birbirimizle bir daha kucaklaşamazsak karşılıklı hakkımızı helal

edelim" dediler. Her ikisi de "Guruba karşı son bahçelerde" olduklarını biliyorlardı.

Yaşlı adam, dostuna sarılacaktı ki, tam o esnada Öğretmen Şakir Erez yanlarına geldi. Kelekçi'de bir vesile ile tanıştığı yolcu olacak adama "Allah yolunu açık etsin, gene bekleriz" diyerek Atatürkçü Düşünce Derneği'nin yolunu tuttu. Yaşlı adam pek çok çeviriye imzasını atmış olan yolcu edeceği dostuna "Yahu ben bu Şakir Öğretmene haksızlık ettim. Yazımımda ona şaka olsun diye ataist ve ateist dedim" deyince çevirmen dostu "Hatanı telafi et. Allah yolunu açık etsin diyen bu öğretmenden özür dile" dedi.

Midibüsün hareketinden sonra yaşlı adam dostu için düşündü: "Kalsa idi keşke burada benimle. Yaşlılıkta büyük kentte yaşamanın zorluğunu burada görmezdi. Caddede karşıdan karşıya geçerken orada bulunanlar koluna girerlerdi. Apartman merdiveninden çıkarken, komşularından biri elini tutarak onu çıkarırdı. Balkonundan iple uzattığı sepeti ile aşağıdan istediği şeyi seslenirken 'Sen içeri gir amca. Biz ne istiyorsan alıp kapına getiririz' diyenleri olurdu."

Yaşlı adam bu düşüncelerle ve ayrılığın verdiği hüzünle "Beni böyle görmemeliler. Kelekçi'nin duyarlı insanını üzmemeliyim" diye düşündü. Kendini bu duygudan arındıracak trajikomik bir olayı hatırladı.

Kelekçi'nin iki devredir belediye başkanlığı yapan Ramazan Acar birkaç gün önce yaşlı adamı aramış "Kelekçi'ye hiçbir şey yapılmamış diyorsun. Hele bir gel de yapılanları göstereyim" demişti. Yaşlı adam da "Hadi geldik başkanım göster bakalım" diye vardığında, başkanın makam aracıyla yollara düşmüşlerdi. Direksiyonda başkan, yanında da yaşlı adam; az gittiler uz gittiler bir şantiyenin önünde durdular. Yol yapımında kullanılan malzemelerin bulunduğu, onlardan da üretilen kaldırım taşlarının da üst üste

yığıldığı şantiyede arabasını durduran başkan "Burayı bir gör bakalım" dedi. Yaşlı adam arabadan indiğinde çamura saplandı. Battıkça batıyordu. Yol yapımı şantiyesindeki zemin Victor Hugo'nun çölü idi sanki. Neyse ki başkan "Ver elini" dedi de balçıktan çıkabildi. Bir süre bata çıka yürüyüp bir cenaze arabasının önünde durdular. Başkan oradaki işçilerinden birine "Açın şunun kapısını" dedi. İşçi "Açıl susam!" demeden kapı kendiliğinden açıldı. Açılan kapının içinde yatak gibi bir şey, altında da iki sürmeli göz görünüyordu. Yaşlı adam "Bu ne böyle sayın başkan?" diye sorduğunda başkan bir mucit edası ile "Bu tam teşekküllü bir cenaze arabasıdır. Üstteki yerde ölüyü yıkar, alttaki gözlerdeki morglarda da dondurarak yatırırız. Şu gördüklerin de kazma ile kürek. Neye yaradıklarını anlatmaya gerek yok sanırım" dediğinde, yaşlı adamın aklına bir Karadeniz fıkrası geldi de içinden içinden düşündü.

Fıkra şöyleydi: Karadenizli Temel, hamsileriyle övünmeye başlamış Kayserili bir arkadaşına: "Biliyor misun? Ha bu bizum hamsinun tam kırk çeşut yemeği olayi." Kayserili arkadaşı "Çüş!" deyince de Temel saymaya başlamış: "Biiir, hamsi hoşafi…"

Başkan da "Hiçbir şey yapılmamış diyorsun, öyle mi? Al sana biiiiir tam teşekküllü bir cenaze arabası"

O günü hatırlayınca gülümsemeye başlamıştı yaşlı adam. Hüznünü, tam teşekküllü cenaze arabasının morguna sokmuştu.

O gece yattığında "Uyansam da, uyanamasam da olur" dedi. Uyanırsa günün ışığı kadar parlak Kelekçi insanlarını gene görecekti. Uyanamasa da Kelekçili olup Denizli'de yaşamını başarı ile sürdüren Mustafa Ünal'ın yazdıklarını arkasında bırakarak gidecekti. Özsoy Acar'ın Mustafa Ünal'a gönderdiği "KELEKÇİ'DE YAŞAMAK" adlı öyküsüne karşın yaşlı adama www.acipayam.com da Mustafa Ünal'ın "Teşekkürler Hocam. Kalemine yüreğine sağlık" dileği ile.

Yaşlı adam Franklin'in söylevini gerçekleştirmişti. Okunacak şeyler yazmış, yazılacak işler de yapmıştı.

Giderken de "Bir namazlık saltanatının" arkasından, tam teşekküllü cenaze arabasına bindirilecekti.

BİİİTTİİİ

Ardından

Fahri Hemşehrimiz Dr. Oktar Öner'i Kaybettik

Yayın Tarihi: 19.01.2010 · Saat: 18:54

Sitemizin eski köşe yazarlarından emekli Orman Yüksek Mühendisi, Müsteşar ve Ataşe Dr. Oktar Öner kalbine yenildi.

Oktar Öner bu akşam (19 Ocak 2010) saat 18.22 sıralarında geçirdiği kalp krizi sonucu hayata gözlerini yumdu.

Acıpayam Atatürk Bulvarı Sanayi Caddesi üzerindeki evinde akşam saatlerinde istirahate çekilen Oktar Öner'e ziyarete giden bir arkadaşı tarafından kalp krizi geçirdiği anlaşıldı ve hemen 112'ye haber verildi.

Çok kısa bir sürede olay yerine gelen 112 ekibi Oktar Öner'i yaptığı tüm çabalara rağmen geri döndüremedi.

Olayı duyar duymaz Oktar Öner'in yaşadığı eve gelen Acıpayam Belediye Başkanı Dr. Hulusi Şevkan da 112 ekibiyle birlikte çaba harcadı.

Müdahalelerin sonuç vermediği olay sonunda tüm sevenleri üzüntü içinde ne yapacağını şaşırarak şok yaşadılar.

Belediye Başkanı Dr. Hulusi Şevkan da Oktar Öner'in ölümüne çok üzüldüğünü belirterek, "Adeta şok olduk. Çok sevdiğimiz ve saydığımız bir büyüğümüzdü, aramızdan ayrılışı bizi oldukça üzdü. Allah rahmet eylesin" diyen Başkan Şevkan yakınlarına ulaşmak için çaba harcadı.

Daha önce Acıpayam.com sitemizde köşe yazarlığı yapan Oktar Öner 72 yaşında yalnız yaşadığı evinde kalbine yenik düştü.

Aslen Erzurumlu olan ve Türkiye'nin çeşitli illerinde değişik görevler yapan Oktar Öner daha önce Çameli ve Kelekçi Kasabasında Orman Bölge Şefliği görevini yürütmüş ve emekli olduktan sonraki hayatını yaşamak için Acıpayam'a yerleşmişti.

Bir kız ve bir erkek babası olan Öner Orman Yüksek Mühendisliği görevinin yanında bakanlıklarda Müsteşarlık görevi yapmış ve bazı ülkelerde de Ataşelik görevinde bulunmuştu.

Saat 18.22 sıralarında evine ziyarete gelen bir dostunun olayı fark ederek 112'ye haber vermesi ve ekibin müdahaleleri sonuç vermeyince Oktar Öner'in dostları üzüntüye boğuldu.

Haber: Mustafa Ünal · www.acipayam.com

ARŞİVDEN

Oktar Öner'in Vasiyeti

Oktar Hocam bana bir vasiyette bulunmuştu: "Ömrüm yetmezse bu eseri sen düzenlersin Mustafa'm, önce acipayam.com'da yayınlarsın. Bir de bastırırsan, sana bir yerlerden el sallarım" demişti. Elinizdeki bu kitap, o vasiyetin yerine getirilişidir.

Hocam köşe yazılarını hiçbir zaman bilgisayar başında yazmadı. Kelekçi'deki evinde, elindeki kalemle kâğıda döker, sonra PTT ile Denizli'ye, bana postalardı. Ben de gelen o mektupları açar, bilgisayarda yeniden yazıp acipayam.com'da köşe yazısı olarak yayınlardım. Yıllarca böyle sürdü bu emek.

Sitenin kapanmasıyla o dijital metinler de kayboldu. Ama elimde, hocamın kendi eliyle yazdığı, zarflarıyla birlikte sakladığım o mektuplar hâlâ duruyordu. Bu bölümde, o el yazısı taslakları — zarflarıyla, üstü çizik satırlarıyla, kenarına düştüğü notlarla — olduğu gibi sizlerle paylaşıyorum. Yanlarına da bugünün diliyle okunabilir hâllerini ekledim.

Hocam, vasiyetini yerine getirdim. Umarım bir yerlerden bana el sallıyorsundur. Nur içinde uyu.

Mustafa Ünal

Transplantasyon

Kelekçi'den Denizli'ye postalanan zarf ve köşe yazısının el yazısı taslağı

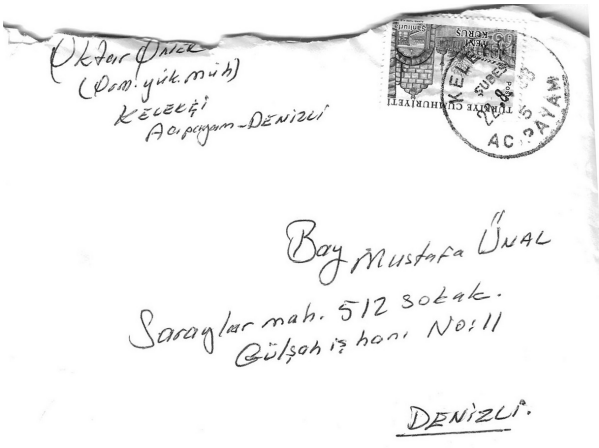

Zarf — Oktar Öner'den Mustafa Ünal'a

Kitap yazısı versiyonu

Dün sabahleyin vazomun içindeki çiçeği değiştirirken, düşünmemi sağlayan organımı düşündüm. BEYNİMİ! Şimdi sizler "Ne alakası var, çiçekten beyin nasıl çağrışım yapar ki?" diyeceksiniz. Öyle bir alakası var ki! Bende çiçek lüks, bazılarında beyin lüks. Bende çiçek olmazsa olmazlardan, bazılarındaysa beyin "olmasa da olur"lardan.

Şimdi bu ince kroşeleri bir yana bırakalım da, yazmak istediğim konuya gelelim.

Bakın; bu beyin denilen nesne, bir insandan diğerine nakil olamıyor. Karaciğerin parçası, böbreğin bir tanesi, kalbin bütünü bir donörden alınıp transplantasyon uygulanabiliyor da, beyininki mümkün olamıyor. Bırakın transplantasyonu, protez eklentileri dahi

yapılamıyor. Elinize, kolunuza, dişinize, kaşınıza protez etkinlikler kazandırabiliyorsunuz. Ama bu beyne suni artılar veremiyorsunuz. Bir soğancık dahi ekleyemiyorsunuz. Garibin arpası kitap. Eklentisi de sadece kıraat (okumak).

Bakınız saygın okuyucularım, ben bu yaşımda dahi hâlâ çocukluk tarafımla birlikte yaşarım. Çocuklarınki gibi hayalhânem zengindir. Bir örnek vereyim: Bir futbol millî maçımızda görünmez hâlimle topu rakip filelere taksam, bir basket maçımızda da gene topu çemberden geçirsem diye hayal kurarım.

Şimdi de beyine ait hayaller geliştirdim: Parça beyinleri donörlerinden alıp, beyin gereksinimi olanlara zerk etsem diye.

Bu hayalimi kendi dünyamda uyarlamayı düşündüm. Parça beyin talep ettiklerimi gönderseler, ben de bunları fanuslara koyup "Batmayan geminin malları bunlar" diye satışa sunsam. Sergileme mahallimde Kelekçi'deki şehitler bulvarı olsa, neler satabilirim diye bir kurgu yarattım.

Örneğin, Mustafa Ünal'ın parça beynine, önden pazarlığı olmadığı için talep rağbeti yerleşmedi. "Biz ne yaparız bu parça beyni, nerelere sıkıştırırız. Üstelik bunun kafatası da çok büyüktür. Ona nasıl şapka buluruz?" denildi.

Okuyucularımdan "Coşkun" rumuzlu değerli bir gencim de Hollanda'dan bir parça beyin göndermişti. Ona da "O senin yazdıklarını okuyacağına, Hollanda ineklerine ait zoolojik bilgiler edinsin. O beynini de istemezük!" dediler.

Gene önemli bir okuyucum olan (adı silinmiş), Kadir Sarıtaş'la (tamam, sakalı kestim, biz sözümüzü tutarız) Karaköse'nin beyinlerine de talip çıkmadı. "Onlar bizim burada gömülü olan definemize ihtiyacımız yok!" deyip geçtiler.

Farklı bir okuyucum olan "Antikpatik"in parça beynine de "O parça, parça tesirli bomba gibi" diyerek fanusun yanından tırıstılar.

Sonuçta bizim buraların gereksinim duyduğu şeker pancarı eksperleri ile inek baytarlarının parça beyinlerini sergileyemediğimden, diğerleri elimde kaldı. Ben de hepsini toplayıp evime döndüm.

Şimdi bunların tümünü kendime kullanacağım. Mustafa Ünal'ın parçasından bir parça koparıp, üstüne sadrazam kavuğu geçirerek göz zevkime sunacağım. Kalan parçasından da mükemmel okuyucularımın gönderdiklerine katıp, beynime zerk edeceğim. Eksikliklerimi gidereceğim.

"Eee, bu hayale bir de fon müziği katalım" derseniz, hâlâ camide mihrabında yerli yerinde olan Emel Sayın'dan; "Hayaller gerçek olsa" şarkısını, bendeki 45'liğinden dinleyebiliriz.

OKTAR ÖNER

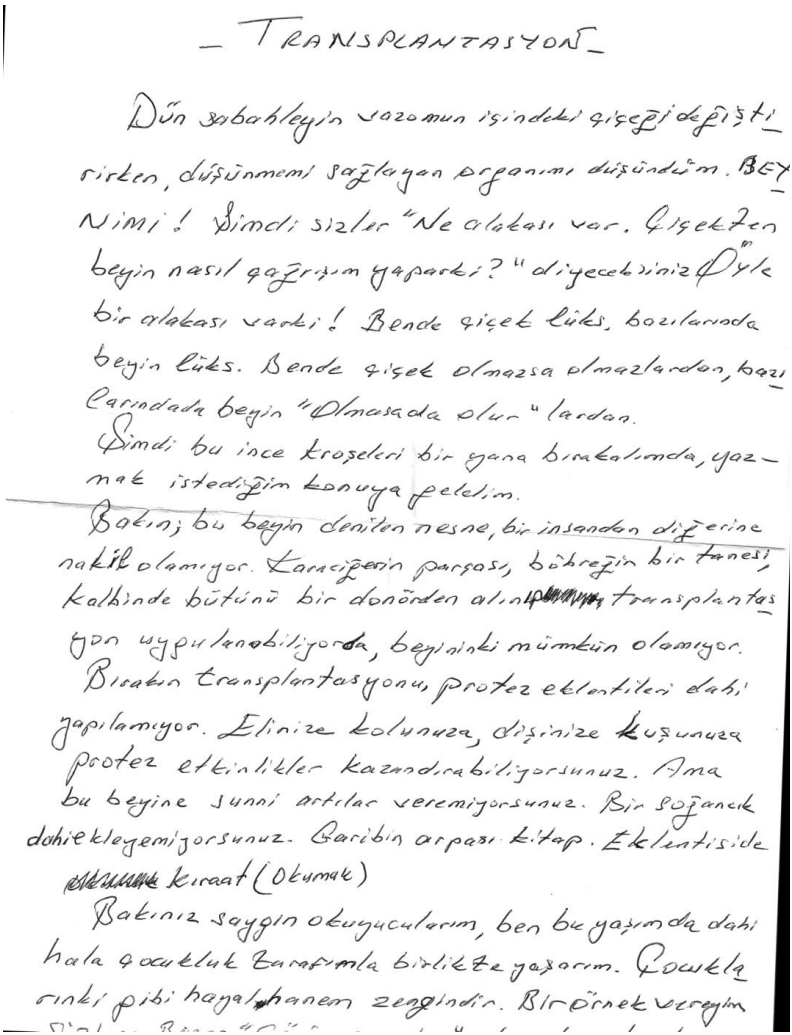

– TRANSPLANTASYON –

Dün sabahleyin vazomun içindeki çiçeği değiştirirken, düşünmemi sağlayan organımı düşündüm. BEYNİMİ! Şimdi sizler "Ne alakası var. Çiçekten beyin nasıl çağrışım yaparki?" diyeceksiniz Öyle bir alakası varki! Bende çiçek lüks, bazılarında beyin lüks. Bende çiçek olmazsa olmazlardan, bazılarındada beyin "Olmasada olur" lardan.

Şimdi bu ince kroşeleri bir yana bırakalımda, yazmak istediğim konuya gelelim.

Bakın; bu beyin denilen nesne, bir insandan diğerine nakil olamıyor. Karaciğerin parçası, böbreğin bir tanesi, kalbinde bütünü bir donörden alınır transplantasyon uygulanabiliyorda, beyininki mümkün olamıyor.

Bırakın transplantasyonu, protez eklentileri dahi yapılamıyor. Elinize kolunuza, dişinize kuşunuza protez etkinlikler kazandırabiliyorsunuz. Ama bu beyine sunni artılar veremiyorsunuz. Bir soğancık dahi ekleyemiyorsunuz. Garibin arpası kitap. Eklentiside kıraat (Okumak)

Bakınız saygın okuyucularım, ben bu yaşımda dahi hala çocukluk zarafımla birlikte yaşarım. Çocuklarınki gibi hayal hanem zengindir. Bir örnek vereyim

El yazısı taslak — sayfa 1/3

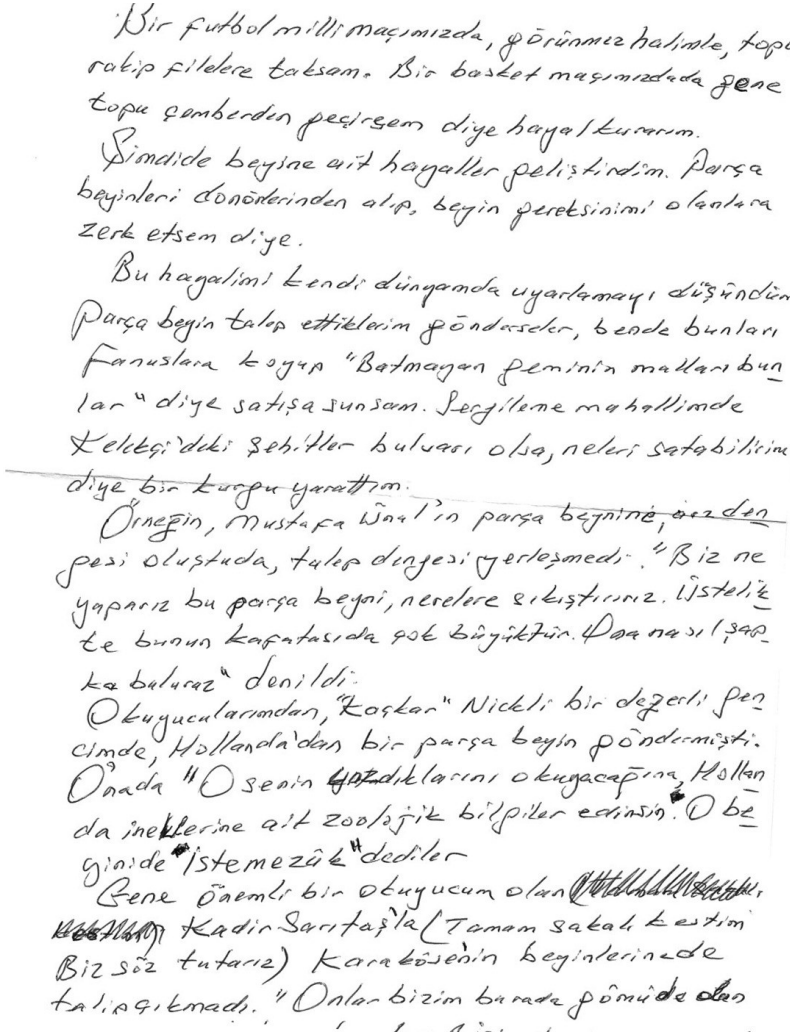

Bir futbol milli maçımızda, görünmez halimle, topu rakip filelere taksam. Bir basket maçımızdada gene topu çemberden geçirsem diye hayal kurarım.

Şimdide beyine ait hayaller geliştirdim. Parça beyinleri donörlerinden alıp, beyin gereksinimi olanlara zerk etsem diye.

Bu hayalimi kendi dünyamda uyarlamayı düşündüm. Parça beyin talep ettiklerim gönderseler, bende bunları fanuslara koyup "Batmayan geminin malları bunlar" diye satışa sunsam. Sergileme mahallimde Kelekçi'deki şehitler bulvarı olsa, neleri satabilirim diye bir kurgu yarattım.

Örneğin, Mustafa Ünal'ın parça beyninde, arz dengesi oluştuda, talep dengesi yerleşmedi. "Biz ne yaparız bu parça beyni, nerelere sıkıştırırız. Üstelikte bunun kafatasıda çok büyüktür. Ona nasıl şapka buluruz" denildi.

Okuyucularımdan, "Kaçkar" Nickli bir değerli gencimde, Hollanda'dan bir parça beyin göndermişti. Onada "O senin yazdıklarını okuyacağına, Hollanda ineklerine ait zoolojik bilgiler edinsin." O beyinde "İstemezük" dediler

Gene önemli bir okuyucum olan Kadir Sarıtaş'la (Tamam sakalı kestim Biz söz tutarız) Karaköse'nin beyinlerinde talip çıkmadı. "Onlar bizim burada gömüde olan

El yazısı taslak — sayfa 2/3

rına ihtiyacımız yok!" deyip geçtiler. Farklı bir okuyucum olan "Antikratik"in parça beyninde de "O parça, parça tesirli bomba gibi" diyerek, fransızının yanından fırıstılar.

Sonuçta bizim buraların gereksinim duyduğu, şeker pancarı eksperleri ile, inek baytarlarının parça beyinlerini sergileyemediğimden, diğerleri elimde kaldı.

Bende hepsini toplayıp evime döndüm.

Şimdi buların tümünü kendime kullanacağım. Mustafa Ünal'ın parçasından, bir parça koparıp, üstüne sadrazam kavuğu geçirerek, göz zevkime sunacağım. Kalan parçasında, mükemmel okuyucularımın gönderdiklerine katıp, beynime zerk edeceğim. Eksikliklerimi giderceğim.

"E... bu hayale birde fon müziği katalım" derseniz, hala camide müştabida yerli yerinde olan Emel Sayın'dan; "Hayaller gerçek olsa" şarkısını, bendeki 45 liğinden dinleyebiliriz

Oktar Öner

Değerli Mustafam biliyorsun ben "Sayın" kelimesini kullanmayı sevmiyorum. Bizim zamanımızdaki gibi, ismimin başına BAY ekledim. Anlayışına sunuyorum. Saygılarımla Oktar

El yazısı taslak — sayfa 3/3

Ramazan Ayı Sohbetleri (I)

Kelekçi'den Denizli'ye postalanan zarf ve köşe yazısının el yazısı taslağı

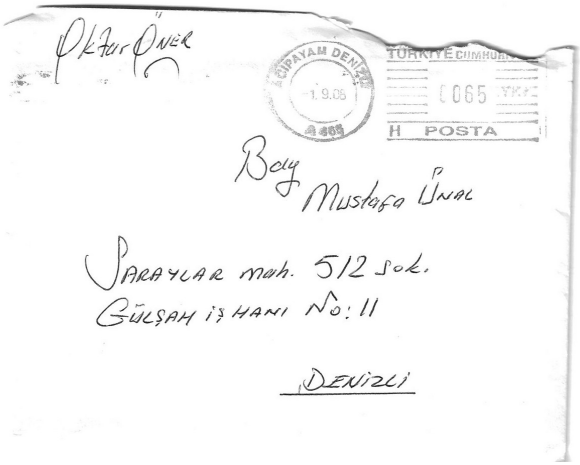

Zarf — Oktar Öner'den Mustafa Ünal'a

Kitap yazısı versiyonu

Mübarek ramazan ayı boyunca, bir meddah edası ile, okuyanlarımla sohbet etmek istiyorum. Omuzuma peşkirimi atıp, tahta sandalyeye kurulup, güzel güzel söyleşilerde bulunmak istiyorum.

Evet… Konumuz aşk olsun mu? Ağaç gövdelerine kazınan kalp resimlerinin, ağacın çapı arttıkça büyüyenlerinden olan, Aşk cinsinden bir sevda. Bir Tibet öyküsüne ne dersiniz?

Aşk, bir adada mahsur kalmış. Zorluklar içinde. Öldü ölecek. O esnada uzaktan geçen bir yelkenli görmüş. Bağırmış: "İmdat! İmdat!" Yelkenliden duymuşlar. Gelip adaya yanaşmışlar. Yelkenlinin kaptanı, Aşk'a sormuş: "Kimsin sen?"

Aşk "Ben Aşk'ım" demiş. Kaptan köpürmüş: "Sen kimsin ki bizim gemimize binmek istersin? Biz mal-mülk-servet gemisiyiz. Senin bizim aramızda yerin yok" ve… uzaklaşıp gitmiş.

Aradan kısa bir zaman geçmiş. Aşk iyice kötüleşmiş. Ama bir yelkenli daha gözükmüş. Aşk "İmdat!" diye bağırınca da adaya doğru rota kırmış. Yaklaştığında, bir eli kancalı kaptanı sormuş: "Sen kimsin ey sefil?" Aşk'ın mutat cevabı üzerine bu kaptan da verip veriştirmiş: "Biz şan-şöhret nam-ünvan gemisiyiz. Ey sefil, senin bizim aramızda ne işin olur!" Gemi, aşıklara doğru uzaklaşmış.

Artık Aşk'ın son demleri. Ufukta bir gemi adaya doğru gelirken Aşk son gücünü atmış: "İmdaaat!" İpek yelkenleri olan geminin, durgun sular güzelliğindeki kaptanı sormuş "Kimsin sen?" Aşk "Aşk'ım" diyebilmiş ama, düşüp bayılmış.

Gemiden inmişler, bambu kamışlarından yaptıkları sedyelerine alıp, gemiye Aşk'ı almışlar. Yolları boyunca da Aşk'ı iyileştirmişler. Bir sahil beldesine getirip bırakmışlar. Aşk teşekkür etmiş ama, o geminin ne olduğunu sormayı unutmuş. Bu soru aklına geldiğinde de gemi çok uzaklaşmış. Bas bas "Siz kimsiniz?" diye bağırsa da duyuramamış. Aşk bir hüzne büründüğünde, oradan geçen bir bilge kişi görmüş. Ona başından geçenleri anlatmış, bu giden geminin ne olabileceğini sormuş. Bilge ona: "Sen Aşk isen, o da Zaman'dır. Sen ancak onda anlaşılabilirsin" deyip gitmiş.

İşte böyle! Aşk şıpın işi olmaz. Yaşar Nuri Hoca'nın aşk-ı memnusu gibi de olmaz.

OKTAR ÖNER

Not: Değerli okuyucularım, sitemizdeki yorumlarınıza ek, iki satır yazarak mektupla bana görüşlerinizi de gönderebilirsiniz. Dağlarda salına salına gelen kara tren onları bana ulaştırır. Adres olarak da adım soyadımın altına "Kelekçi - Acıpayam - Denizli" yazmanız yeterli. Bizim

buralarda ilik taciri Oktar Babuna'lardan, sosyete imamı Adnan Oktar'lardan bulunmaz. Hun İmparatoru Atilla'nın amcasının adında bir Oktar Öner var yalnızca.

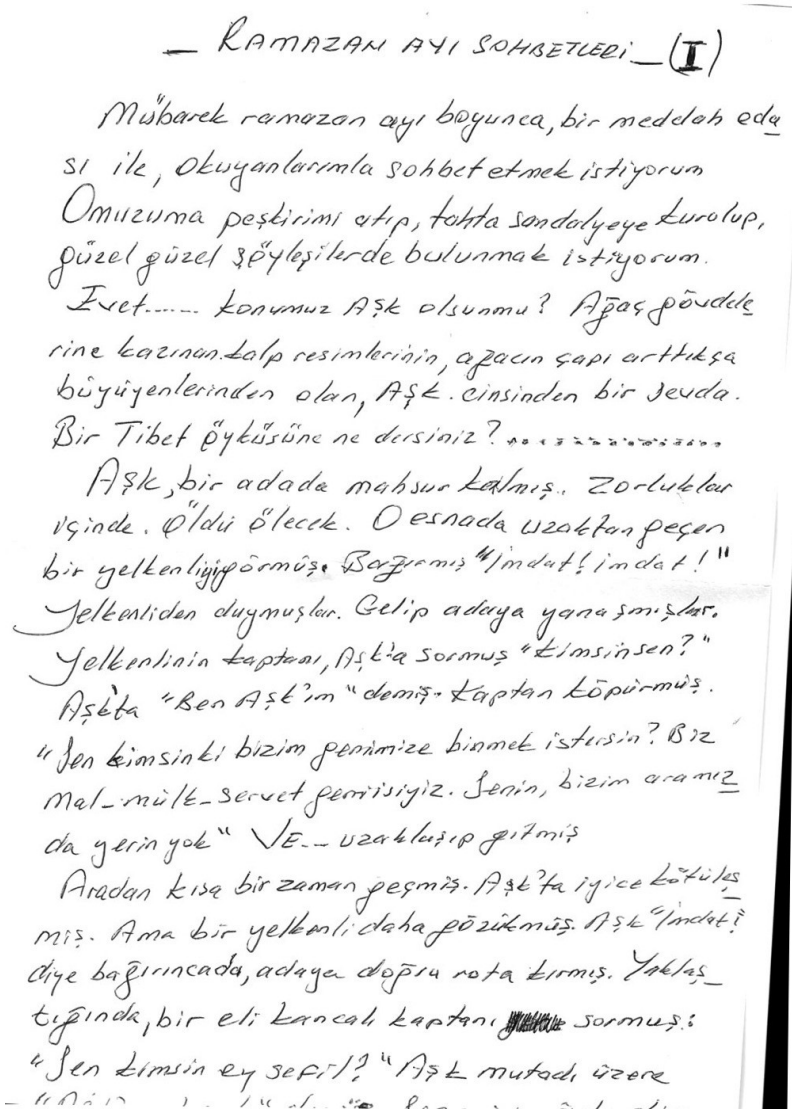

— RAMAZAN AYI SOHBETLERİ — (I)

Mübarek ramazan ayı boyunca, bir meddah edası ile, okuyanlarımla sohbet etmek istiyorum. Omuzuma peştirimi atıp, tahta sandalyeye kurulup, güzel güzel söyleşilerde bulunmak istiyorum.

Evet..... konumuz Aşk olsunmu? Ağaç gövdelerine kazınan kalp resimlerinin, ağacın çapı arttıkça büyüyenlerinden olan, Aşk cinsinden bir sevda. Bir Tibet öyküsüne ne dersiniz? .....

Aşk, bir adada mahsur kalmış.. Zorluklar içinde. Öldü ölecek. O esnada uzaktan geçen bir yelkenliyi görmüş. Bağırmış "İmdat! İmdat!" Yelkenliden duymuşlar. Gelip adaya yanaşmışlar. Yelkenlinin kaptanı, Aşk'a sormuş "Kimsinsen?" Aşk'ta "Ben Aşk'ım" demiş. Kaptan köpürmüş. "Sen kimsinki bizim gemimize binmek istersin? Biz mal-mülk-servet gemisiyiz. Senin, bizim aramızda yerin yok" Ve-- uzaklaşıp gitmiş.

Aradan kısa bir zaman geçmiş. Aşk'ta iyice kötüleşmiş. Ama bir yelkenli daha gözükmüş. Aşk "İmdat!" diye bağırıncada, adaya doğru rota kırmış. Yaklaştığında, bir eli kancalı kaptan sormuş: "Sen kimsin ey sefil?" "Aşk mutadı üzere

El yazısı taslak — sayfa 1/3

Bu kaptanda verip veriştirmiş "Biz şan-şöhret-nam-ünvan gemisiyiz. Ey sefil, senin bizim aramızda ne işin olur!" Gemi, açıklara doğru uzaklaşmış.

Artık Aşk'ın son demleri. Ufukta bir gemi adaya doğru gelirken ~~Aşk yelkenli~~ son sefiliğini atmış. "İm...da...t" İpek yelkenleri olan geminin, durgun sular güzelliğindeki ~~kaptanı~~ kaptanı sormuş "Kimsin sen?" Aşk "Aşkım" diyebilmiş ama, düşüşte bayılmış

Gemiden inmişler, bambu kamışlarından yaptıkları sedyelerine alıp, Aşk'ı gemiye ~~getirmişler~~ almışlar. Yolları boyunca Aşk'ı iyileştirmişler. Bir sahil beldesine getirip bırakmışlar. Aşk teşekkür etmiş ama, o geminin ne olduğunu sormayı unutmuş. Bu soru aklına geldiğinde, gemi çok uzaklaşmış. Basbas "Siz kimsiniz?" diye bağırsada duyamamış. Aşk bir hüzne büründüğünde, oradan geçen bir bilge kişi görmüş. Ona başından geçenleri anlatmış, bu gidiş gemisinin ne olabileceğini sormuş. Bilge ona: "Sen Aşk isen, o da zamandır. Sen ancak onda anlaşılabilirsin" deyip,

El yazısı taslak — sayfa 2/3

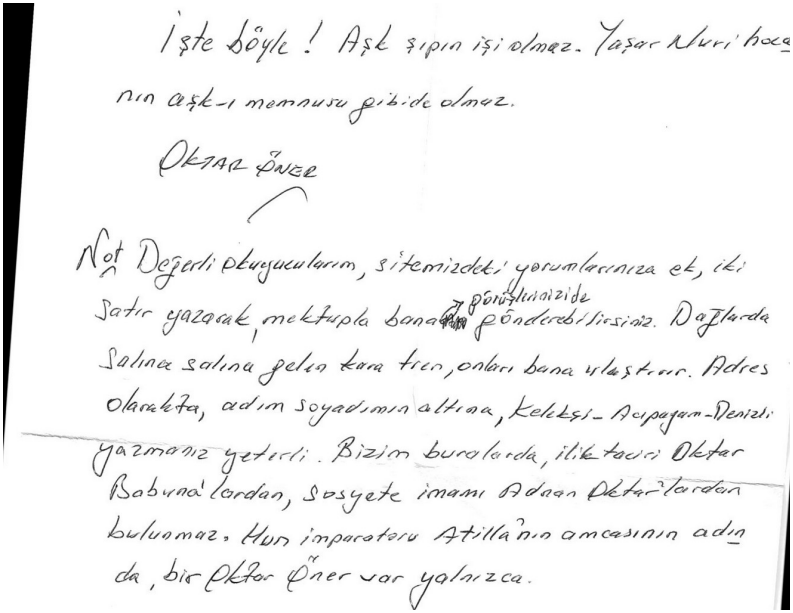

İşte böyle! Aşk şıpın işi olmaz. Yaşar Nuri hoca
nın aşk-ı memnusu gibi de olmaz.

Oktar Öner

Not Değerli okuyucularım, sitemizdeki yorumlarınıza ek, iki
satır yazarak, mektupla bana görüşlerinizi de gönderebilirsiniz. Dağlarda
salına salına gelen kara tren, onları bana ulaştırır. Adres
olarakta, adım soyadımın altına, Kelekçi - Akpaşam - Denizli
yazmanız yeterli. Bizim buralarda, ilk tasvir Oktar
Babuna'lardan, sosyete imamı Adnan Oktar'lardan
bulunmaz. Hun imparatoru Atilla'nın amcasının adın
da, bir Oktar Öner var yalnızca.

El yazısı taslak — sayfa 3/3

"Nasılsınız?"

Kelekçi'den Denizli'ye postalanan zarf ve köşe yazısının el yazısı taslağı

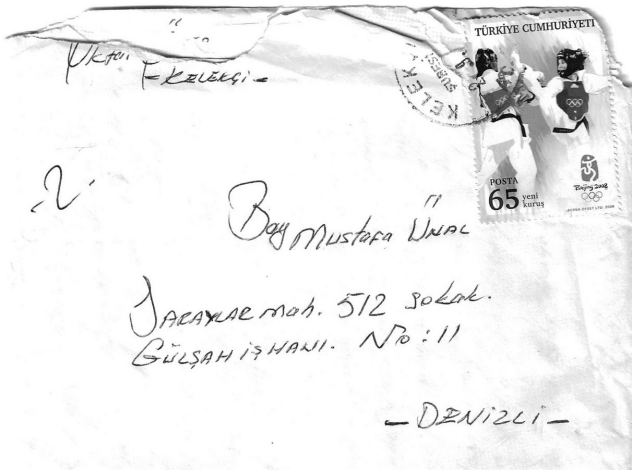

Zarf — Oktar Öner'den Mustafa Ünal'a

Kitap yazısı versiyonu

Peşkirimizi omuzumuza atıp, tahtadan sandalyemize kurulup, meddah edası ile, bir sohbetimize daha başlayalım.

Effendiiiim… Ben nedense şu "Nasılsınız?!" kelimesini sevmem. Karşıdakine yöneltilen bu soruyu, bazen aptalca, bazen de içtenliksiz bulurum.

TV'lerdeki eğlence programları sunucularına, programa katılanlar veya telefon bağlantısı ile ulaşanlar, cillop gibi bir taze sunucunun fıkır fıkır hâline göre göre "Nasılsınız!?" diye sormuyorlar mı? Ulan, kör müsün? Cıvıl cıvıl işte. O ne aptalca bir soru? Bir de, iyi olmasa da sana "Kötüyüm abi" mi diyecek? Bu hadi neyse de, ya o içtenliksiz hâl ile sorulan "Nasılsınız?!"lar. Konuşma hazinesi Keloğlan'ın azık

torbası gibi olanların "E... daha daha nasılsınız"ları, o da başka bir alem.

Şöyle uzak geçmişimdeki, eskileşmeleri hatırlayayım dedim. O zamanlar bu "Nasılsınız?!"lar yoktu sanki. Bu soru bize "How are you?"dan girmiş olsa gerek. Ayrılırken "Allahaısmarladık" yerini nasıl "bay bay"a bıraktı ise, rastladığında da "merhaba"dan sonra "ne var ne yok?" sorusu, kendini "Nasılsınız?"a bırakmış galiba.

Bakın bizim buralarda, bir dostum, günde kaç defa karşılaşsak karşılaşalım, her keresinde "Nasılsınız?" diye sorardı. Onun önünü nasıl kestim biliyor musunuz? Gene bir gün ya dördüncü ya da beşinci "Nasılsınız?"ı bana sorduğunda, "Hiç iyi değilim dostum!" dedim. Hadi bakalım "Hayırola?" demeden göreyim dedim. Dedi tabi "Hayırola?"

O, bunu der demez yanıtımı acıklı bir ifade ile verdim: "Hiç iyi değilim. Çünkü parasızım." "Nasılsınız?"cının yanımdan nasıl toz olduğunu görmeliydiniz. Şairin "Açım, uykusuz, parasız, pasaportsuzum. Üstelik Hong Kong'dayım" dediği gibi, bizim buralarda da parasız kaldığınızda Hong Kong'dakinden beter olursunuz.

Şimdilerde, artık kimseyi yanımdan toz etmeden "Sağlıklıyım, şükürler olsun" deyiveriyorum.

"İyiyim!" demek öyle zor ki. Vücudunuzu yataktan, kıçınızı koltuktan kaldırırken, ağır yük hamallarının, yükünü sırtlarken "Ya Allah! Bismillah" diye nara patlattığı gibi, siz de bir avaz atıyorsanız, Mevlana ihtifalinde "Şeb-i Arus"a katılamıyor, A.K.M (Atatürk Kültür Merkezi)'nde sahnelenen "Madam Butterfly" operasına gidemiyor, o mezzosoprano sesi dinleyemiyorsanız, nasıl iyi olur da "İyiyim!" dersiniz? İyisi mi, "Sağlıklıyım, şükürler olsun" demekle yetinmeli.

Evvveeet… Bugünkü sohbetimizde bu kadar. Hadi elimden tutun da kaldırın beni.

OKTAR ÖNER

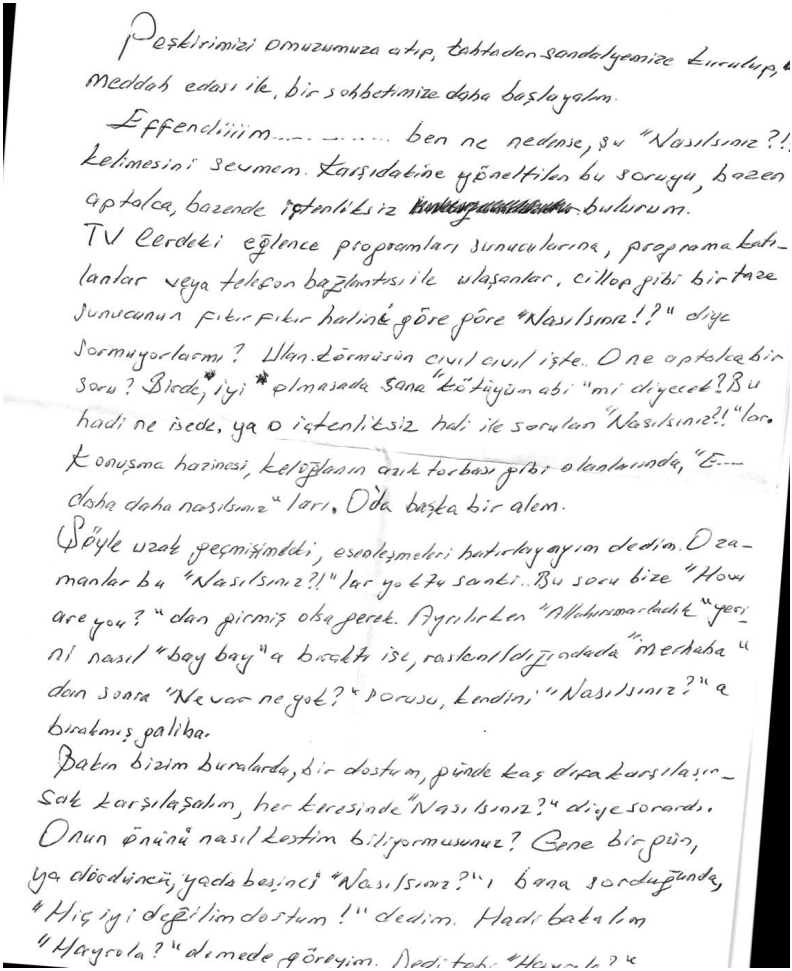

Peşkirimizi omuzumuza atıp, tahtadan sandalyemize kurulup, meddah edası ile, bir sohbetimize daha başlayalım.

Effendiiiim..... ben ne nedense, şu "Nasılsınız?!" kelimesini sevmem. Karşıdakine yöneltilen bu soruyu, bazen aptalca, bazende içtenliksiz bulurum.

TV lerdeki eğlence programları sunucularına, programa katılanlar veya telefon bağlantısı ile ulaşanlar, cillop gibi bir taze sunucunun fıkır fıkır halini göre göre "Nasılsınız!?" diye sormuyorlarmı? Ulan körmüsün cıvıl cıvıl işte.. O ne aptalca bir soru? Birde, iyi olmasada sana "kötüyüm abi" mi diyecek? Bu hadi ne isede, ya o içtenliksiz hali ile sorulan "Nasılsınız?!"lar. Konuşma hazinesi, kelüğlanın azık torbası gibi olanlarında, "E... daha daha nasılsınız"ları. O'da başka bir alem.

Şöyle uzak geçmişimdeki, esenleşmeleri hatırlayayım dedim. O zamanlar bu "Nasılsınız?!"lar yoktu sanki.. Bu soru bize "How are you?" dan girmiş olsa gerek. Ayrılırken "Allahırsmarladık" yerini nasıl "bay bay"a bıraktı ise, raslanıldığındada "merhaba" dan sonra "Ne var ne yok?" sorusu, kendini "Nasılsınız?"a bırakmış galiba.

Bakın bizim buralarda, bir dostum, günde kaç defa karşılaşırsak karşılaşalım, her keresinde "Nasılsınız?" diye sorardı. Onun önünü nasıl kestim biliyormusunuz? Gene bir gün, ya dördüncü, yada beşinci "Nasılsınız?"ı bana sorduğunda, "Hiç iyi değilim dostum!" dedim. Hadi bakalım "Hayrola?" demede göreyim. Dedi tabi "Hayrola?"

El yazısı taslak — sayfa 1/2

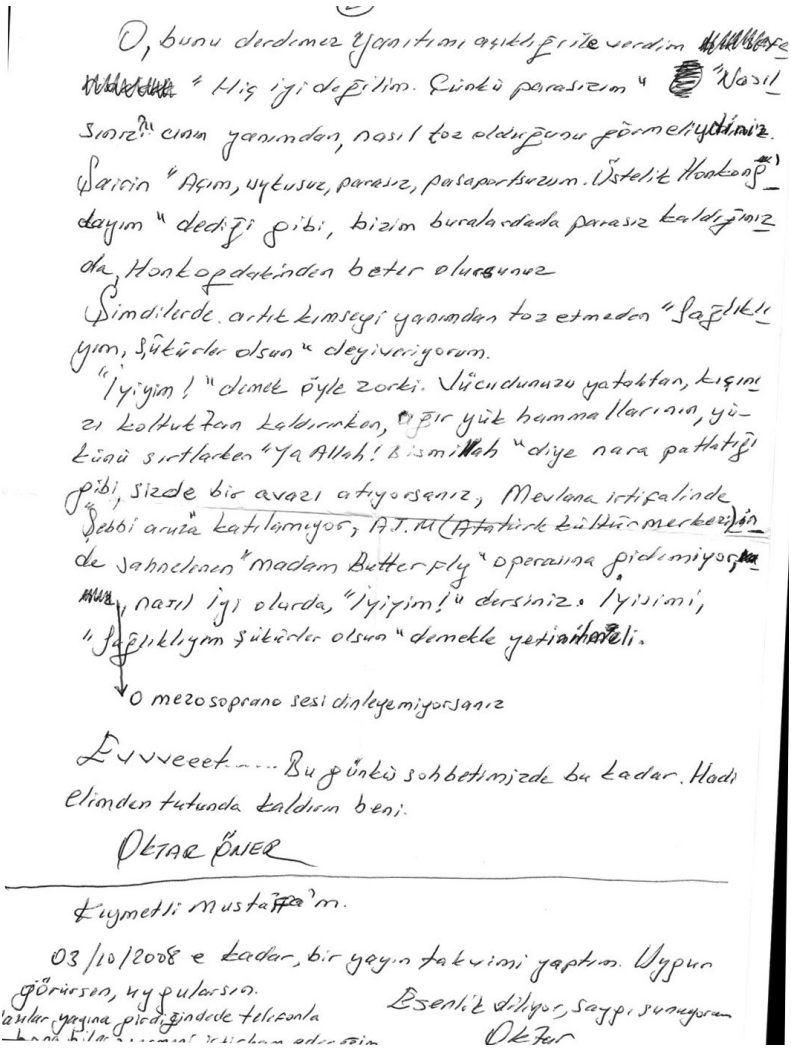

O, bunu derdemez yanıtımı açıklığı ile verdim "Hiç iyi değilim. Çünkü parasızım" "Nasıl sınız?" cının yanımdan, nasıl toz olduğunu görmeliydiniz. Şairin "Açım, uykusuz, parasız, pasaportsuzum. Üstelik Honkong'dayım" dediği gibi, bizim buralardada parasız kaldığınızda, Honkogdakinden beter olursunuz

Şimdilerde artık kimseyi yanımdan toz etmeden "Sağlıklıyım, şükürler olsun" deyiveriyorum.

"İyiyim!" demek öyle zorki. Vücudunuzu yataktan, kıçınızı koltuktan kaldırınken, ağır yük hammallarının, yükünü sırtlarken "Ya Allah! Bismillah" diye nara pattatığı gibi, sizde bir avazı atıyorsanız, Mevlana irtifalinde "Şebbi aruza" katılamıyor, A.T.M (Atatürk kültür merkezi)inde sahnelenen "madam Butterfly" operasına gidemiyor, nasıl iyi olurda, "İyiyim!" dersiniz. İyisimi, "Sağlıklıyım şükürler olsun" demekle yetinilmeli.

O mezosoprano sesi dinleyemiyorsanız

Evvveeet..... Bu günkü sohbetimizde bu kadar. Hadi elimden tutunda kaldırın beni.

OKTAR ÖNER

Kıymetli Mustaffa'm.

03/10/2008 e kadar, bir yayın takvimi yaptım. Uygun görürsen, uygularsın.

Esenlik diliyor, saygı sunuyorum

Oktar

'aular yayına girdiğindede telefonla

El yazısı taslak — sayfa 2/2

Ramazan Sohbetleri (III)

Kelekçi'den Denizli'ye postalanan zarf ve köşe yazısının el yazısı taslağı

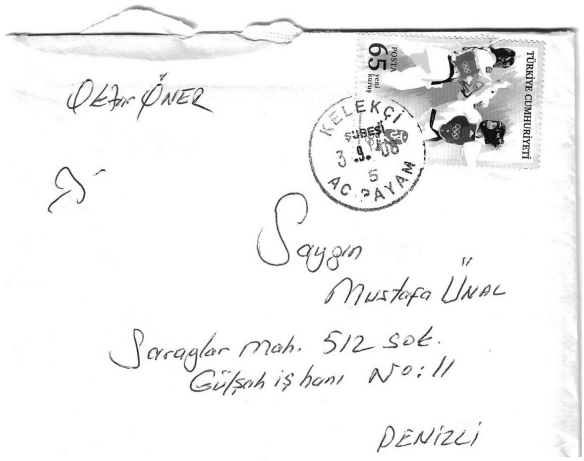

Zarf — Oktar Öner'den Mustafa Ünal'a

Kitap yazısı versiyonu

Meddah oturuşumuzu sergileyip, peşkirimizi omuzumuza atıp, söyleşimize başlayalım bakalım.

Effffendim, bu sohbetimizde birçoğumuzun birlikte yaşadığı, bir kısmımızın da başından savdığı yaşlılarımızdan bahis açalım. Bu konuyu açınca da kimlerin içi sızım sızlıyor, bir bakalım.

Allah'tan uzun ömür nasibini alan her canlı, bu yaşlılık denen zorluğu yaşıyor. Fiziki açıdan deformasyona karşılık, ruhsal yönden inceliyor, kırılganlaşıyor. Yenilen yemek zar zor hazmedilebiliyor da kötü bir sözün hazmı mümkün olmuyor. Kendine atfedilen nazarlardan bile etkileniyor. Camdan biri olup çıkıyor velhasıl.

Yaşlı, edindiği bilgi ve tecrübelerden yararlanılmasını beklerken, onu adam yerine koymamak, yaşarken ölümüne sebep oluyor.

Alkol tutkusundan vefat eden, büyük oyuncu Yıldırım Önal ile ben, İzmir'de Milli Parklar Bölge Müdürlüğü yaptığım zamanlarda tanıştım. Bölge binamızın yakınlarında bir yerde oturuyordu. Akşamları evine dönerken zar zor yürür, bazen de düşüp kalırdı. Çoğunlukla ben; bazen de bölge personelim, koşar kaldırırdık. Düştüğü yerden kaldırmamıza kızar, kaldırımlarda sövüp sayardı. Eğer ben kaldırıyorsam, sövgüsünü biraz inceden tutardı: "Hadi müdür, patlat bir Necip Fazıl" derdi. Rahmetli, üstadın "Kaldırımlar" şiirini çok severdi.

Şimdi durup dururken, neden Yıldırım Önal'dan bahis açtığımı biliyorsunuzdur? O büyük oyuncunun "Tahta Çanaklar"daki oyununu hatırladığımda ondan. Yedirip, içirip büyüttüğü ailesi tarafından, yaşlandığında bir köşeye bırakılıp, önüne sürülen yemeğin, tahta bir çanakla verilmesi geldi aklıma.

Türk toplumunda, yaşlıya "Koca" denir. Yani gelişmiş anlamı taşıyan bir hâli belirtmek için kullanılır "Koca". Şimdilerde "Morat" deniliyor. Bunu kimler diyorlar? Köyde, tahta bir kerevetin üzerine, ince bir şilte atıp, atasını orada yatıranlarla, kentte huzurevlerine dedesini ninesini derbeder yollayanlar. Bu ihaneti yapsınlar bakalım. Onları izleyen çocukları da ileride kendilerine aynı tavrı sergileyecekler.

Dostlar, yaşlılık günlerinizde 'Bremen mızıkacıları' gibi altta eşşşek, üstte de kart horoz olup olmamak şimdiden sizin elinizde. "İşte bütün mesele bu!" Yani "to be or not to be"

OKTAR ÖNER

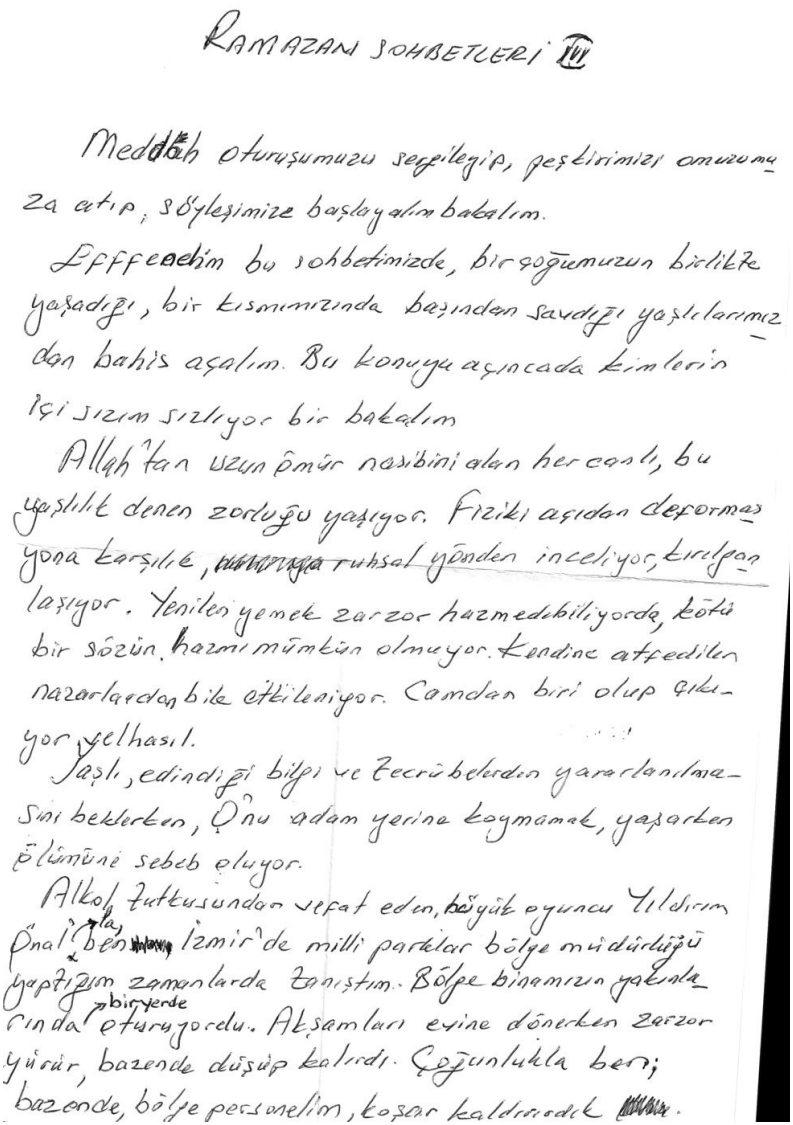

RAMAZAN SOHBETLERİ VII

Meddâh oturuşumuzu sergileyip, peştemizi omuzumuza atıp, söyleşimize başlayalım bakalım.

Efendim bu sohbetimizde, birçoğumuzun birlikte yaşadığı, bir kısmımızda başından savdığı yaşlılarımızdan bahis açalım. Bu konuya açıncada kimlerin içi sızım sızlıyor bir bakalım

Allah'tan uzun ömür nasibini alan her canlı, bu yaşlılık denen zorluğu yaşıyor. Fiziki açıdan deformasyona karşılık, ruhsal yönden inceliyor, kırılganlaşıyor. Yenilen yemek zar zor hazmedebiliyorda, kötü bir sözün hazmı mümkün olmuyor. Kendine atfedilen nazarlardan bile etkileniyor. Camdan biri olup çıkıyor yelhasıl.

Yaşlı, edindiği bilgi ve tecrübelerden yararlanılmasını beklerken, onu adam yerine koymamak, yaşarken ölümüne sebeb oluyor.

Alkol tuttusundan vefat eden, büyük oyuncu Yıldırım Önal'la beraber İzmir'de milli parklar bölge müdürlüğü yaptığım zamanlarda tanıştım. Bölge binamızın yakınlarında bir yerde oturuyordu. Akşamları eşine dönerken zar zor yürür, bazende düşüp kalırdı. Çocukluktan beri, bazende, bölge personelim, koşar kaldırırdık.

El yazısı taslak — sayfa 1/2

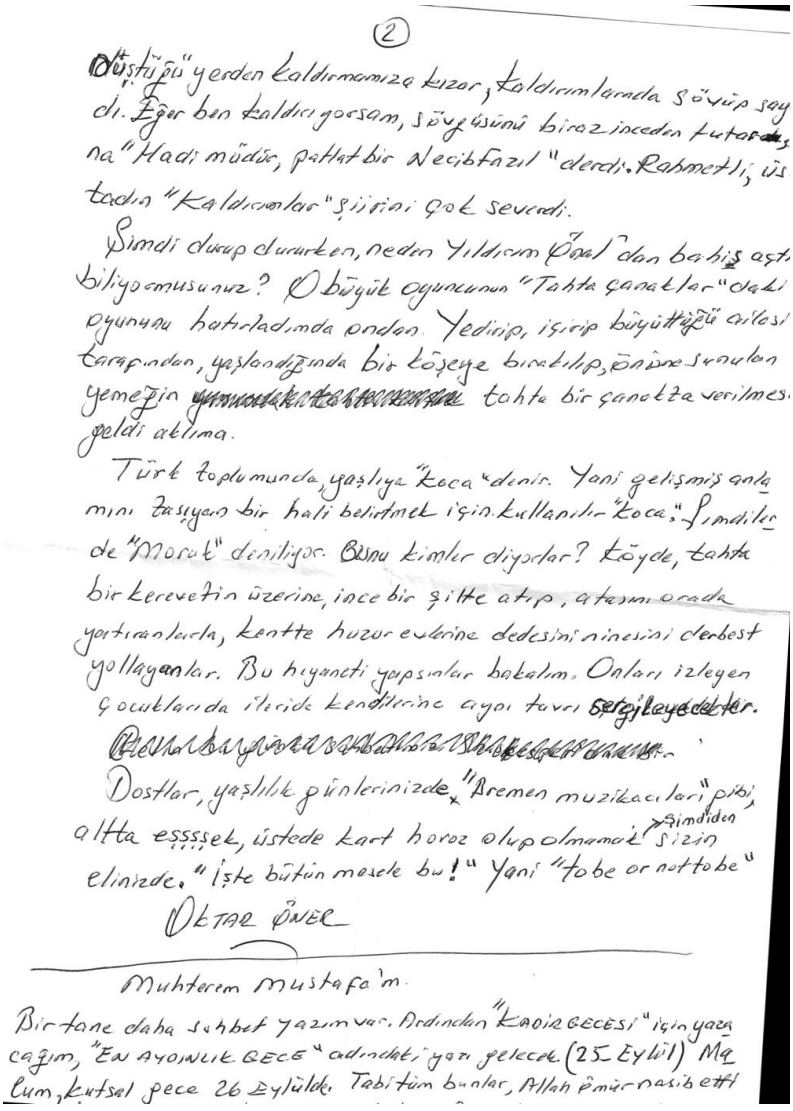

(2)

Düştüğü yerden kaldırmamıza kızar, kaldırımlarında sövüp sayıdı. Eğer ben kaldırıyorsam, sövgüsünü biraz inceden tutarsa, na "Hadi müdür, patlat bir Necib Fazıl" derdi. Rahmetli, üstadın "Kaldırımlar" şiirini çok severdi.

Şimdi durup dururken, neden Yıldırım Önal'dan bahiş açtı biliyormusunuz? O büyük oyuncunun "Tahta çanaklar" daki oyununu hatırladımda ondan. Yedirip, içirip büyüttüğü ailesi tarafından, yaşlandığında bir köşeye bırakılıp, önüne sunulan yemeğin ~~[illegible]~~ tahta bir çanakta verilmesi geldi aklıma.

Türk toplumunda, yaşlıya "koca" denir. Yani gelişmiş anlamını taşıyan bir hali belirtmek için kullanılır "koca". Şimdilerde "Morak" deniliyor. Bunu kimler diyorlar? Köyde, tahta bir kerevetin üzerine, ince bir şilte atıp, atasını orada yatıranlarla, kentte huzur evlerine dedesini ninesini derbest yollayanlar. Bu hıyaneti yapsınlar bakalım. Onları izleyen çocuklarıda ileride kendilerine aynı tavrı sergileyecekler.

~~[illegible]~~

Dostlar, yaşlılık günlerinizde, "Bremen muzikacıları" gibi, altta eşşşşek, üstede kart horoz olup olmamak şimdiden sizin elinizde. "İşte bütün mesele bu!" Yani "to be or not to be"

OKTAR ÖNER

Muhterem Mustafa'm.

Bir tane daha sohbet yazım var. Ardından "KADİR GECESİ" için yazacağım, "EN AYDINLIK GECE" adındaki yazı gelecek (25 Eylül) Malum, kutsal gece 26 Eylülde. Tabi tüm bunlar, Allah ömür nasib etti

El yazısı taslak — sayfa 2/2

3 Eylül 2008 Mektubu — Muhterem Başkan'a

Acıpayam belediye başkanına, şehit mezarlarının bayramda ziyaret edilmesi önerisiyle yazılan mektup

Kitap yazısı versiyonu

3 Eylül 2008 — Kelekçi

Muhterem Başkan,

Sizin mutekit ve vatanperver bir kişilikte olduğunuzu, yazı yazdığım 'www.acipayam.com' sitesinin yöneticisi değerli Mustafa Ünal'dan öğrendim. Aşağıda sunacağım öneriyi, sizin bu vasıflarınızdan esinlenerek yapıyorum.

Önerim şu: Bayramlarda yapılan kabristan ziyaretlerinizi, bu bayramımızda (arefe günü mü yoksa bayramın ilk günü mü?) şehitlerimizi ziyaret etmekle başlayalım. Toplu şekilde gidelim, cennetmekanların kabirlerine. Ruhlarını şad eyleyelim.

Ben Kelekçi'de, böyle bir etkinliği, ilk terör şehidimiz olan Adem Şentürk'ten başlatarak yapmayı düşünüyorum. Şayet zat-ı aliniz, bu önerime sıcak bakarsanız, sizin organizasyonunuza intikal ederim. Yani Acıpayam ilçemiz sınırları içindeki tüm mukaddeslerimizi sizlerle birlikte anarım.

Kelekçi'den Acıpayam'a gelirken dikkat ettim. Her parkta, her kavşakta cennetmekanların isimleri var. Bu adları taşa yazmak, onları anımsamak açısından elbette ki yararlı. Ama, bir karanfili kabrine bıraktıktan sonra, kabirleri başında dualar okumak da gerekli. Bu hal bizim törenimizin ve imanımızın göstergesi.

Sonuçta; öneri benden. Kabul buyurup, önayak olmak sizden.

Allah'a emanet olun. Umutta ve esenlikte kalın.

OKTAR ÖNER

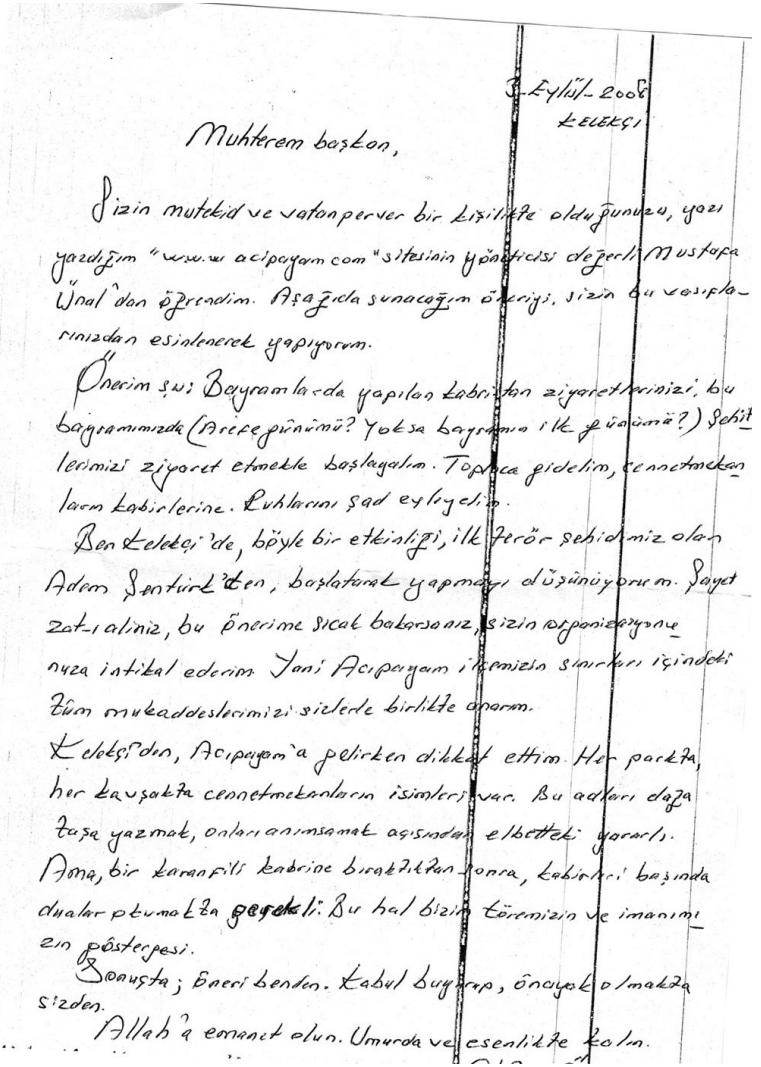

3-Eylül-2008
KELEKÇİ

Muhterem başkan,

Sizin mutekid ve vatanperver bir kişilikte olduğunuzu, yazı yazdığım "www.acipayam.com" sitesinin yöneticisi değerli Mustafa Ünal'dan öğrendim. Aşağıda sunacağım öneriyi, sizin bu vasıflarınızdan esinlenerek yapıyorum.

Önerim şu: Bayramlarda yapılan kabristan ziyaretlerinizi, bu bayramımızda (Arefe günümü? Yoksa bayramın ilk günümü?) Şehitlerimizi ziyaret etmekle başlayalım. Toplaca gidelim, cennetmekanların kabirlerine. Ruhlarını şad eyleyelim.

Ben Kelekçi'de, böyle bir etkinliği, ilk terör şehidimiz olan Adem Şentürk'ten, başlatarak yapmayı düşünüyorum. Şayet zat-ı aliniz, bu önerime sıcak bakarsanız, sizin organizasyonunuza intikal ederim. Yani Acıpayam ilçemizin sınırları içindeki tüm mukaddeslerimizi sizlerle birlikte anarım.

Kelekçi'den, Acıpayam'a gelirken dikkat ettim. Her parkta, her kavşakta cennetmekanların isimleri var. Bu adları daha taşa yazmak, onları anımsamak açısından elbetteki yararlı. Ama, bir karanfili kabrine bıraktıktan sonra, kabirleri başında dualar okumakta gerekli. Bu hal bizim töremizin ve imanımızın göstergesi.

Sonuçta; öneri benden. Kabul buyurup, öncayak olmakta sizden.

Allah'a emanet olun. Umurda ve esenlikte kalın.

El yazısı taslak — sayfa 1/2

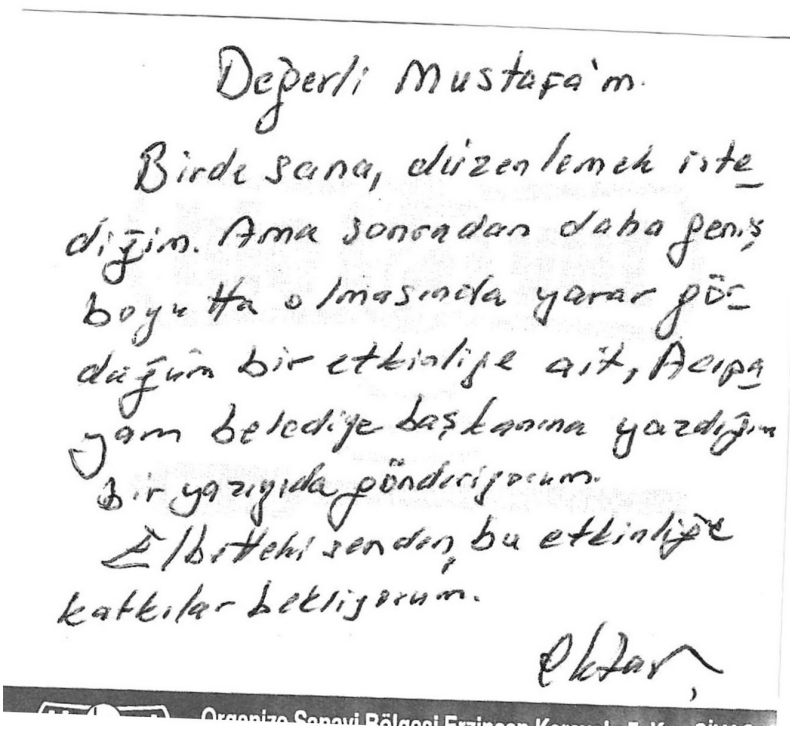

Değerli Mustafa'm.

Birde sana, düzenlemek iste-
diğim. Ama sonradan daha geniş
boyutta olmasında yarar gö-
düğüm bir etkinliğe ait, Acıpa-
yam belediye başkanına yazdığım
bir yazıyıda gönderiyorum.
Lütfen bu etkinliğe
katkılar bekliyorum.

Oktar

El yazısı taslak — sayfa 2/2

Ramazan Muhabbetleri (IV)

Kelekçi'den Denizli'ye postalanan zarf ve köşe yazısının el yazısı taslağı

Zarf — Oktar Öner'den Mustafa Ünal'a

Kitap yazısı versiyonu

Peşkirimiz omuzumuzda, tahta sandalye altımızda, biz başlarız sohbete hey! Sohbete.

Çocuklara yazılmış o meymenetsiz şarkı sözleri vardı ya? 'Baltalar elimizde, uzun ip belimizde, biz gideriz ormana hey! Ormana' diye, biz de öyle başlayalım bu keresinde söyleşimize. Başlamasına başlayalım da meymenetsiz dediğimiz şarkı sözü gibi olmasın inşallah. Bakın, sen çocuğa 'Orman koru, ağacı sev' diyorsun. Sonra da eline balta, beline ip verip ormana sığırtıyorsun. Seni haçlı şövalyelerine benzetiyorum. 'Vur! Kes! Öldür!'

Evvvet! Poe'nin dizelerinin güzelliği ardına takılarak, (long long years ago) senelerce seneler evveldi diyelim. Diyelim de, bu sefer kendimizi anlatalım. Bu gerçek geçmiş, kuru kuru gitmez, fonda da

bir müzik tutalım. 'Mahpusane çeşmesi yandan akıyor yandan.. mahpusluk bir şey değil, ayrılık var bir yandan' diye. O çaladursun, biz de sözü söyleyip, becerebilirsek gediğine de koyalım. Hadi başlayalım bakalım.

Sultanahmet cezaevinin kapı altına girdiğimde, yıl 1961'dir. Şer gardiyan 'Bunu doğruca (birinci kısım) on numaraya' dedi demez, kıçıma bir tekme ile gideceğim yere yönlendirildim. Sonradan öğrendim ki, gelen tutuklu, önce müteferrik kısma konur, ardından kısımlara gönderilirmiş. Ben farklıymışım. Ben, 'Devrimci(!) gençlerin yaptığı, Ankara'da Adalet Partisi'ni, İstanbul'da 'Yeni İstanbul' gazetesini yakıp yıkanlara katılmamış! Hatta onlara kontr bir miting düzenlemişim' ya. 'Doğrucu kısma' o zaman.

Gardiyanın, kısım kapısından içeri itelemesiyle, içeride kucaklanmam bir oldu! O günden yıllar sonra komünist gençlerin kurşunlayarak şehit ettiği, emniyet amiri Zeki Şahin'le, polis Bünyamin Yamanoğlu'nun kucakları idi bu kucaklar. Mahkûma dışarıdan gönderilen yatak yorgan beklemeden beni donattılar. Maltayı görebilen bir üst ranzaya da yerleştirdiler. Yatağımın yanına gelerek 'Her şeyi inkar et. Ben yapmadım. Etmedim de. Bak bu koğuşta tek bir suçlu yoktur. Çünkü onlar, hiçbir şey yapmamışlardır' diye tembihlediler.

Onların verdiği nasihati öyle tutmuşum ki, birkaç saat sonra, mahpushane müdürü şarapçı Hüsnü'nün karşısında, 'ben yapmadım, ben etmedim' deyiverdim. Önüme koyduğu gazeteyi gösterip 'Ulan buradaki resimde nutuk atan kim peki?' dediğinde de, o ben miyim? deyince hem tokadı yedim, hem de üç gün müşahedeye (avantür mahkûmlar, müşahede dönemini beceremeyişse, bu tek kişilik hücrelere 'müşahedeye' derler) atıldım.

Yattığım sürece neler neler oldu neler. Maydanozlu köfteler değildi o olanlar. İdamlık Ali'yi içeride, Malta'da kurulan

darağacında astılar. Türkiye'nin hariciye vekili, maliye vekili (o zaman bakan denmezdi) ve başbakanını da İmralı'da astılar.

Godfather Of'lu Hasan'la Malta'da yan yana volta attım. 'Ne yani?' demeyin! (Of'lunun bırakın voltasını kesmek, beş adım ardından dahi voltalamak mümkün değildi.) Yumurtalar içinde içeri sokulan 'beyaz'dan da üfürük aldım. Koğuşta bir maraza çıktığında, mahkûmun sığınağı olan yatağında, bağdaş kurup oturdum. Görüş günlerinde, annemin 'Senin yaşındakiler vapurlarla adalara giderken, sen nerelerdesin?' dediğini işitip, yüzümde tükrüğünü yedim.

Amma (birkaç tane daha koymak gerekirdi aslında) okudukça okudum. Marx'ın, İslam düşüncesinden esinlenerek 'Das Kapital'i yazdığını anladım. Friedrich Nietzsche'nin 'Zaratustra'sında, güzeller güzeli, yüceler yücesi peygamberimi gördüm. Velhasıl DOĞDUM!

OKTAR ÖNER

Benim can dostlarım, OKUYUCULARIM! Hani bir gün Kelekçi'ye yolunuz düşerse, Çokoprens reklamındaki gibi "Geçiyorken uğradım" şekli ile de olur, hedefli de olur, bana uğrayın. Yüz yüze sohbet edelim. Şad edin beni. Benim belagatim yazımımdan daha iyidir. "Çiçero" derlerdi bana bir zamanlar, Kelekçililerin kırk yıl önce "Deli Oktar" dedikleri gibi.

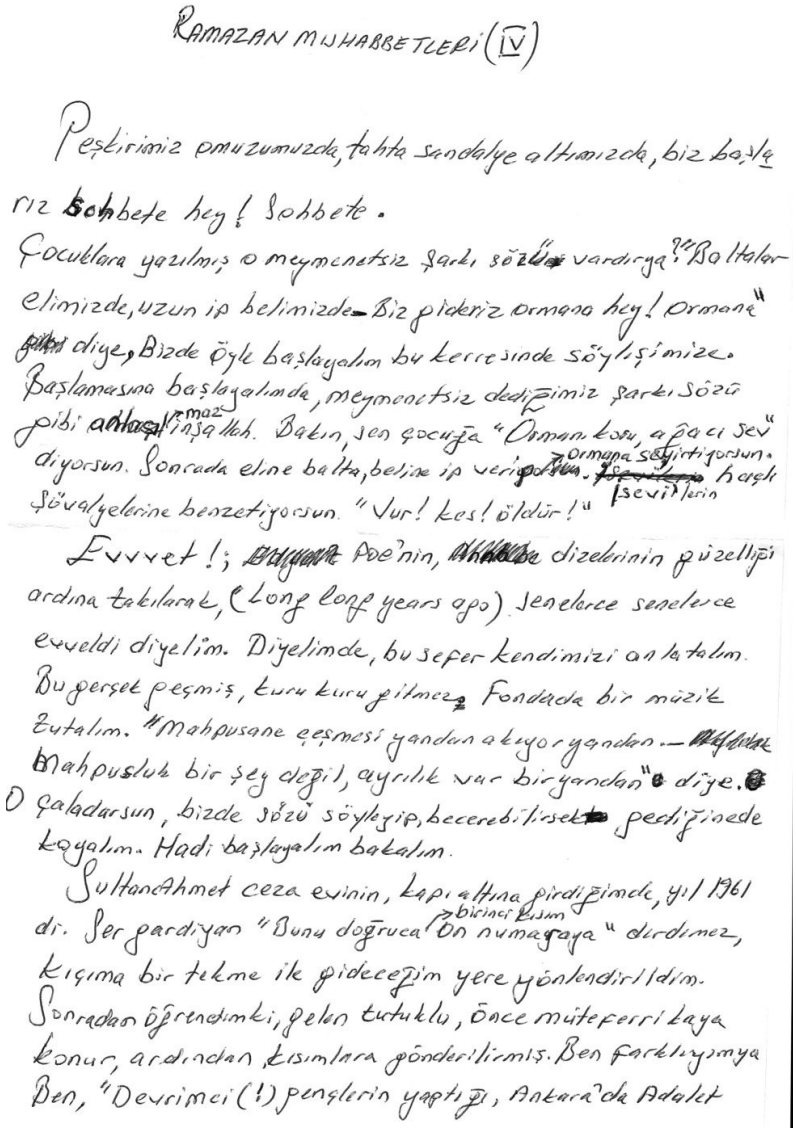

RAMAZAN MUHABBETLERİ (IV)

Peşkirimiz omuzumuzda, tahta sandalye altımızda, biz başlarız sohbete hey! Sohbete.
Çocuklara yazılmış o meymenetsiz şarkı sözü vardırya?! "Baltalar elimizde, uzun ip belimizde — Biz gideriz ormana hey! Ormana" diye, Bizde öyle başlayalım bu kerresinde söylişimize. Başlamasına başlayalımda, meymenetsiz dediğimiz şarkı sözü gibi anlaşılmaz inşallah. Bakın, sen çocuğa "Ormanı kosu, ağacı sev" diyorsun. Sonrada eline balta, beline ip veriyorsun. Ormana seyirtiyorsun. Sevilerin haçlı şövalyelerine benzetiyorsun. "Vur! kes! öldür!"

Evvvet!; Poe'nin, dizelerinin güzelliği ardına takılarak, (Long long years ago) senelerce senelerce evveldi diyelim. Diyelimde, bu sefer kendimizi anlatalım. Bu gerçek geçmiş, kuru kuru gitmez. Fondada bir müzik tutalım. "Mahpusane çeşmesi yandan akıyor yandan — Mahpusluk bir şey değil, ayrılık var bir yandan" diye. O çaladarsun, bizde sözü söyleyip, becerebilirsek gediğinede koyalım. Hadi başlayalım bakalım.

Sultan Ahmet ceza evinin, kapı altına girdiğimde, yıl 1961 di. Ser gardiyan "Bunu doğruca birinci kısım on numaraya" dırdımez, kıçıma bir tekme ile gideceğim yere yönlendirildim. Sonradan öğrendimki, gelen tutuklu, önce müteferrikaya konur, ardından kısımlara gönderilirmiş. Ben farklıyımya Ben, "Devrimci (!) gençlerin yaptığı, Ankara'da Adalet

El yazısı taslak — sayfa 1/3

partisini, İstanbul'da "Yeni İstanbul" gazetesini yakıp yıkanlara katılmamış ya. Hatta onlara kontr bir miting düzenlemişim ya. "Doğruca kısma" o zaman.

Gardiyanın, kısım kapısından içeri itelemesiyle, içeride kucaklanmam bir oldu. O günden Yıllar sonra, komünist gençlerin kurşunlayarak şehit ettiği, emniyet amiri Zeki Şahin'le, polis Bumin Yamanoğlu'nun kucakları idi bu kucaklar. Mahkuma dışarıdan gönderilen yatak yorganı beklemeden beni donattılar. Maltayı görebilen bir üst ranzayada yerleştirdiler. Yatağımın yanına gelerek "Herşeyi inkar et. Ben yapmadım. Etmedim de. Bak bu koğuşta tek bir suçlu yoktur. Çünkü onlar, "Hiç bir şey yapmamışlardır" diye tembihlediler.

Onların verdiği nasihati öyle tutmuşumki, birkaç saat sonra, mahpushane müdürü Şarapcı Hüsnü'nün karşısında, ben yapmadım, ben etmedim deyiverdim. Önüme koyduğu gazeteyi gösterip "Ulan buradaki resimde nutuk atan kim peki?" dediğindede, o benmiyim? deyince hem tokadı yedim. Hemde üç gün müşahadeye (Avantür mahkumlar, müşahade demesini beceremeyip, bu tek kişilik hücrelere "müşadiye" derler) atıldım.

Yattığım sürece neler oldu neler. "Maydanozlu körteler" değildi o olanlar. İdamlık Ali'yi içeride, maltada kurulan dar ağacında astılar. Türkiye'min hariciye vekili, maliye vekili (o zaman bakan dimezdik) ve başbakanınıda İmralı'da astılar.

El yazısı taslak — sayfa 2/3

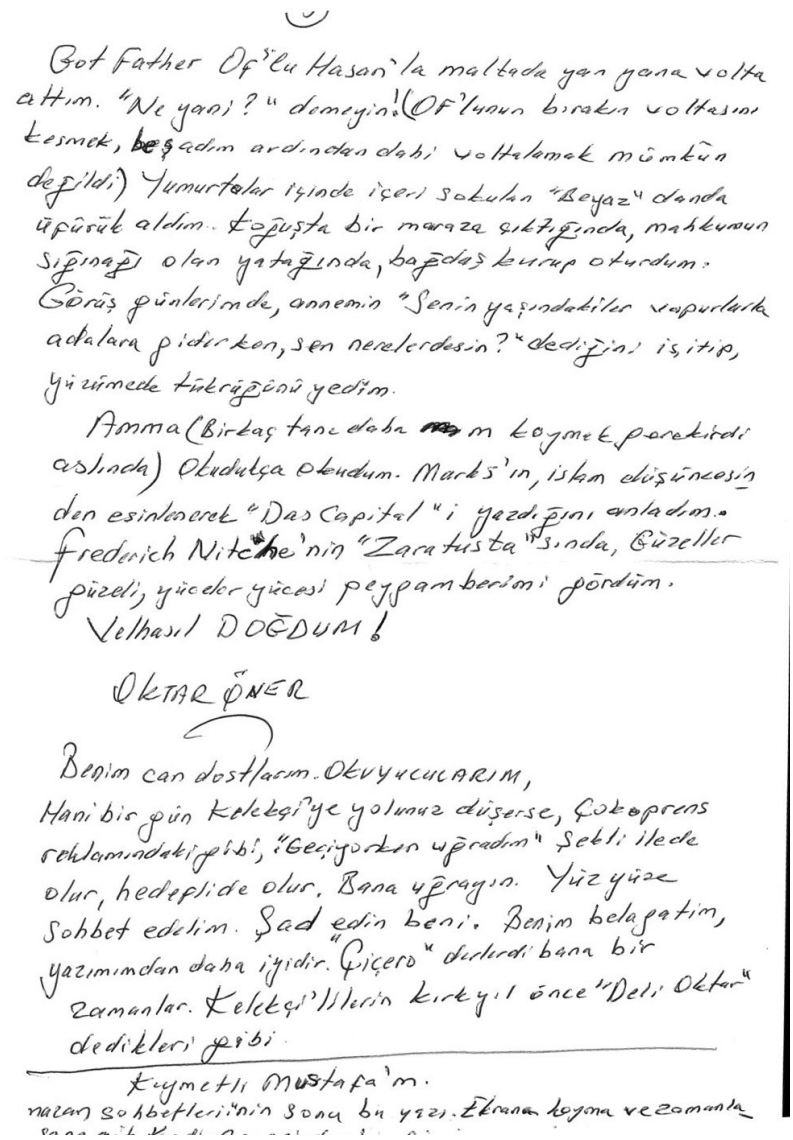

Got Father Of'lu Hasan'la maltada yan yana volta attım. "Ne yani?" demeyin! (Of'lunun bırakın voltasını kesmek, beş adım ardından dahi voltalamak mümkün değildi) Yumurtalar içinde içeri sokulan "Beyaz" danda üfürük aldım. Koğuşta bir maraza çıktığında, mahkumun sığınağı olan yatağında, bağdaş kurup oturdum. Görüş günlerimde, annemin "Senin yaşındakiler vapurlarla adalara giderken, sen nerelerdesin?" dediğini işitip, yüzümede tükrüğünü yedim.

Amma (Birkaç tane daha m koymak gerekirdi aslında) Okudukça okudum. Marks'ın, islam düşüncesinden esinlenerek "Das Capital"i yazdığını anladım. Frederich Nitche'nin "Zaratusta"sında, Güzeller güzeli, yüceler yücesi peygamberimi gördüm.

Velhasıl DOĞDUM!

OKTAR ÖNER

Benim can dostlarım. OKUYUCULARIM,

Hani bir gün Kelekçi'ye yolunuz düşerse, Çokoprens reklamındaki gibi, "Geçiyorken uğradım" şekli ilede olur, hedeflide olur. Bana uğrayın. Yüz yüze sohbet edelim. Şad edin beni. Benim belagatim, yazımımdan daha iyidir. "Çiçero" derlerdi bana bir zamanlar. Kelekçi'lilerin kırkyıl önce "Deli Oktar" dedikleri gibi.

Kıymetli Mustafa'm.

nazan sohbetleri'nin sonu bu yazı. Ekrana koyma ve zamanla

El yazısı taslak — sayfa 3/3

Arivederçi Kelekçi

Kelekçi'den Denizli'ye postalanan zarf ve köşe yazısının el yazısı taslağı

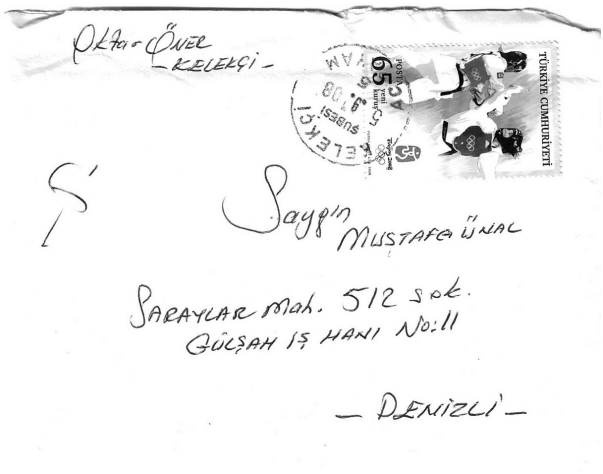

Zarf — Oktar Öner'den Mustafa Ünal'a

Kitap yazısı versiyonu

'İşte geldik gidiyoruz. Şen olsun Halep şehri' denildiği gibi, biz de eski dostumuz Kelekçi'ye şenlik diliyor, veda ediyoruz.

Gideceğimiz yer öyle uzaklarda değil. Birkaç kilometre ötede. Adı acı, kendisi tatlı Acıpayam anlayacağınız. Osmanlı'nın mimarı Sinan'ın bütün hasletlerini, yüzyıllar sonra Acıpayam'da yaşatan imarcı belediye başkanı Sefer Demir'in bana bulduğu eve gidiyorum.

Karacaoğlan'ın 'Yörüktür bizim atımız, Yardan atladı zatımız, Gurbet ilde kıymatımız, Ya bilinir, ya bilinmez' öğüdünü tutmayıp gurbet illere gidecek saplıkta değiliz. Denizli ili sınırları dışına çıkacak enayilikte hiç değiliz.

Kelekçi'den Acıpayam'a gelip gittikçe, 'Yahu bu dev boyuttaki sebze ve meyve halini kim yaptırıyor? Dünya Bankası'ndan Kemal

Derviş kıyağı ile milyonlarca dolarlık kredi mi kopardılar?' diye sorardım. Aldığım yanıtlarda, 'Ne dünya bankası, ne kredisi, belediye başkanımız yaptırıyor' olurdu.

Ya o park? Yetenekli bir peyzaj mimarının eseridir sanırdım da, orada da 'Bizim başkanın eseridir' derlerdi. Şimdilerde de hastane binası tamamlanıyor.

Akıllandığım için, bunu kim yaptırıyor diye sormadım artık. Ne olsa 'Başkanımız!' diyeceklerdi.

İşte şimdi sırası geldi. Franklin'in bir sözü var. Onu yazayım: 'Öldüğünüzde de anılmak istiyorsanız, yaşarken ya okunacak kitaplar yazın, ya da yapılacak işler yapın.'

Büyük Türkiye'yle birlikte yaşayacak olan Acıpayam'da başkan Sefer Demir de yaşayacak. Franklin'in söylevindeki gibi.

Yazdığım 'Kelekçi'de Yaşamak' adlı öykümü nasıl bir tam teşekküllü cenaze arabasını anlatarak bitirdiysem, bu yazımı da, parsellenmiş olan bir kabristanın yapımı üzerine başkan Sefer Demir'le söyleşimle sonuçlandırayım diyorum.

Başkan, inşaatını tamamladığı kabristanda 'Ah ölsem de, burada yatsam' diye imrendiği yerde 'Oktar Bey, size de buradan bir parsel alalım' dediğinde; 'Ölmeden önce, yatacağım yeri ben tayin etmem. Öldüğümde, birlikte yaşadığım insanlara bırakıyorum onu. Çukurumu iterler, yoksa Mustafa Ünal'ın Kelekçi'deki şehitler anıtına yerleştirdiği, bir Çanakkale şehidinin ailesine yazdığı mektubu gibi, mermer üzerine 'Yazdıkların ve yaptıklarınla seni unutmayacağız!' mı yazdırırlar, onu bilemem. Ama başkan, sakın benden önce gideyim deme, Acıpayamlıların senin için kabrine dikecekleri yazılı taşı tırtıklar, kendime saklarım, biraz paragöz Kelekçilileri de masraftan kurtarırım' dedim. Gülüştük.

OKTAR ÖNER

— ARİVEDERÇİ KELEKÇİ —

"İşte geldik gidiyoruz. Şen olsun Halep şehri" denildiği gibi, Bizde eski dostumuz, ~~[illegible]~~ Kelekçi'ye Şenlik diliyor, veda ediyoruz

Gideceğimiz yer öyle uzaklarda değil. Bir kaç kilometre ötede. Adı acı, kendi ~~[illegible]~~ Acıpayam anlayacağınız Osman'lımın mimar Sinan'ının bütün hasletlerini, yüzyılar Sonra Acıpayam'da yaşatan imarcı belediye başkanı Sefer Demir'in bana bulduğu eve gidiyorum.

Karacaoğlan'ın "Yörüktür bizim atımız,
Yardan atladı zatımız.
Gurbet ilde kıymatımız,
Ya bilinir, ya bilinmez" öğüdünü tutmayıp, gurbet illere gidecek saflıkta değiliz. Denizli ili sınırları dışına çıkacak enayilikte hiç değiliz.

Kelekçi'den Acıpayam'a gelip gittikçe, "Yahu bu dev boyuttaki Sebze ve meyve halini kim yaptırıyor? Dünya bankasından Kemal Derviş kıyağı ile milyonlarca dolarlık kredimi kopardılar? diye sorardım. Aldığım yanıtlarda, "Ne dünya bankası, ne kredisi, ~~[illegible]~~ belediye başkanımız yaptırıyor" olurdu.

Ya o park? Yetenekli bir peysaj mimarının eseridir Sanırdımda, orayada "Bizim başkanın eseridir" derlerdi.

— Şimdilerdeki baştanı binası tamamlanıyor. ——

El yazısı taslak — sayfa 1/3

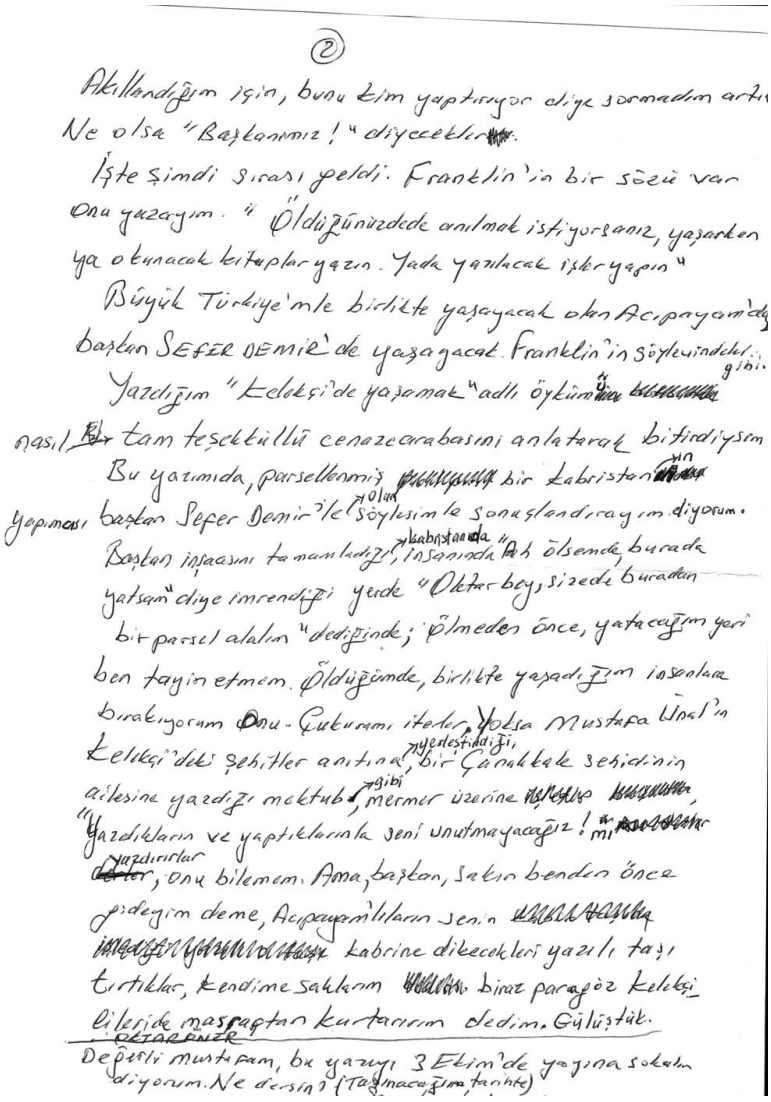

(2)

Akıllandığım için, bunu kim yaptırıyor diye sormadım artık.
Ne olsa "Başkanımız!" diyecekler.

İşte şimdi sırası geldi. Franklin'in bir sözü var onu yazayım. "Öldüğünüzdede anılmak istiyorsanız, yaşarken ya okunacak kitaplar yazın. Yada yazılacak işler yapın"

Büyük Türkiye'yle birlikte yaşayacak olan Acıpayam'da başkan SEFER DEMİR'de yaşayacak. Franklin'in söylevlerindeki gibi.

Yazdığım "Kelekçi'de yaşamak" adlı öyküm nasıl tam teşekküllü cenazearabasını anlatarak bitirdiysem

Bu yazımda, parsellenmiş bir kabristanın yapımını başkan Sefer Demir'le ölüm söyleşimle sonuçlandıracağım diyorum. Başkan inşaasını tamamladığı kabristanda inşaasında "Ah ölsemde burada yatsam" diye imrendiği yerde "Oktar bey, sizede buradan bir parsel alalım" dediğinde; ölmeden önce, yatacağım yeri ben tayin etmem. Öldüğümde, birlikte yaşadığım insanlara bırakıyorum onu. Çukurumu isterler yoksa Mustafa Ünal'ın Kelekçi'deki şehitler anıtına, yerleştirdiği, bir Çanakkale şehidinin ailesine yazdığı mektubu gibi, mermer üzerine "Yazdıklarınla ve yaptıklarınla seni unutmayacağız!" mi yazdırırlar, onu bilemem. Ama, başkan, sakın benden önce gideyim deme, Acıpayamlıların senin kabrine dikecekleri yazılı taşı tırtıklar, kendime saklarım biraz paragöz Kelekçi ilçeside masraftan kurtarırım dedim. Gülüştük.

OKTAR ÖNER

Değerli mustafam, bu yazıyı 3 Ekim'de yayına sokalım diyorum. Ne dersin? (Taşınacağımız tarihte)

El yazısı taslak — sayfa 2/3

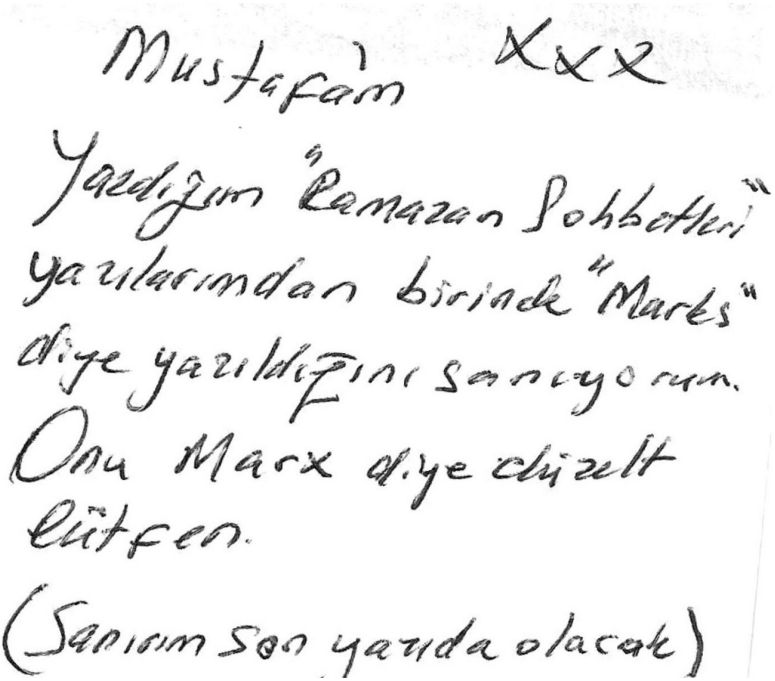
Mustafam XXX

Yazdığım "Ramazan Sohbetleri" yazılarından birinde "Marks" diye yazıldığını sanıyorum. Onu Marx diye düzelt lütfen.

(Sanırım son yazıda olacak)

El yazısı taslak — sayfa 3/3

Yarınki Bayramda

Kelekçi'den Denizli'ye postalanan zarf ve köşe yazısının el yazısı taslağı

Zarf — Oktar Öner'den Mustafa Ünal'a

Kitap yazısı versiyonu

Benim mukaddesatçı, milliyetçi ve Atatürkçü okurlarıma sunacağım bayram tebriği ile birlikte bir önerim de var: Arefe veya bayramın ilk günü yapacağınız kabristan ziyaretlerinde, yöreniz de şehadet mertebesine ulaşmış muhteşemler varsa, önce onların kabirlerini ziyaret ediniz. Edinebilirseniz bir kırmızı, bir de beyaz karanfili onlara götürünüz. Onların huzurlarında huşu ile eğilin, fatiha okuyunuz.

Bir de, bayram ziyaretlerinizde, gene yörenizdeki şehit ailelerini ziyaret ediniz. Onların, sizin ailenizden olduğunu bilerek, el öpünüz, el sıkınız, el öptürünüz.

Bakın ben, böyle bir tavrı Kelekçi'de işleyebilmek, hatta dairenin çapını daha büyük tutarak Acıpayam'a da ulaşmak için girişimlerde

bulundum. Acıpayam'ın mimar Sinan'ı olan belediye başkanı Sefer Demir'e başvurdum. 'Bizim bir protokol içinde yaptığımız bu ziyaretlere siz de katılınız' dediler. Aynı isteğimi Mustafa Ünal'a açtığımda, o da bana 'Girenizliler Derneği'nin bu yılki faaliyetlerine katılabilirsin' dedi.

Bana yaşama sevinci katan, göçüp gittiğimde de gözümü açık bıraktırmayacak olan sevgili okuyucularım, bir ricam daha var sizden.

Şu kahrolası cep telefonlarımız var ya? Onların mesaj hâllerini, hem yazarak, hem de okuyarak bu bayramda kullanmayalım diyorum. Bayramını kutlayacağımız kişilere telefon açarak sesimizle ulaşalım, temennimizi sesimizle iletelim diyorum.

Hele hele, bir bayram tebrik kartı ile bu dilek yerine getirilse ne güzel olur. Kırtasiyecilerden alacağınız üstü resimli kartlara 'Bayramın kutlu olsun', 'Bayramın mübarek olsun' diye yazmak. Üstünde kalp resmi olanları sevdalandıklarımıza, bayrak resmi bulunanları da arkadaşlarımıza postalamak ne güzel olur.

Yazılarının başlarını, yazının konusuyla resimleyen, 'iyi ki de yaşamışım da O'nu tanımışım' dediğim Mustafa Ünal, bu yazının başına da bir posta kartı resmi koysa ne güzel olur. Kalp resimli bir kart koyarsa, gökyüzünden gökyüzü kadar güzel rahmetli eşim okur. Bayrağımızı taşıyan bir kartpostal resimli bir logo koyarsa, canıma can katan okuyucularım okur.

OKTAR ÖNER

— YARINKİ BAYRAMDA —

Benim mukaddesatçı, milliyetçi ve Atatürk'çü okurlarıma sunacağım bayram tebriki ile birlikte bir önerimde var: Arefe veya bayramın ilk günü yapacağınız kabristan ziyaretlerinde, yörenizde şehadet mertebesine ulaşmış muhteşemler varsa, önce onların kabirlerini ziyaret ediniz. Edinebilirseniz bir kırmızı, birde beyaz karanfili onlara götürünüz. Onların huzurlarında huşu ile eğilik, fatiha okuyunuz. [illegible]

Birde, bayram ziyaretlerinizde, gene yörenizdeki şehit ailelerini ziyaret ediniz. Onların, sizin ailenizden olduğunu bilerek, el öpünüz, el sıkınız, el öptürünüz.

Bakın ben, böyle bir tavrı Kelekçi'de işleyebilmek, hatta dairenin çapını daha büyük tutarak Acıpayam'a da ulaşmak için girişimlerde bulundum. Acıpayam'ın mimar Sinan'ı olan, belediye başkanı Sefer Demir'e başvurdum. "Bizim bir protokol dairesi içinde yaptığınız bu ziyaretlere sizde katılınız" dediler. Aynı isteğimi Mustafa Ünal'a açtığımda, O'da bana "Girenizliler derneğinin bu yöndeki faaliyetlerine katılabilirsin" dedi.

Bir peynir reklamında gösterilen beynin "Ben buldum! Ben buldum!" diye avazını Allah'ki atmamışım. Hem Acıpayam belediyesi, hemde su katılmamış milliyetçi, Eski köylü Sabit bey oğlumunda içinde bulunduğu "Girenizliler derneği" bu güzel ziyaretleri sergikyeceklermiş.

El yazısı taslak — sayfa 1/2

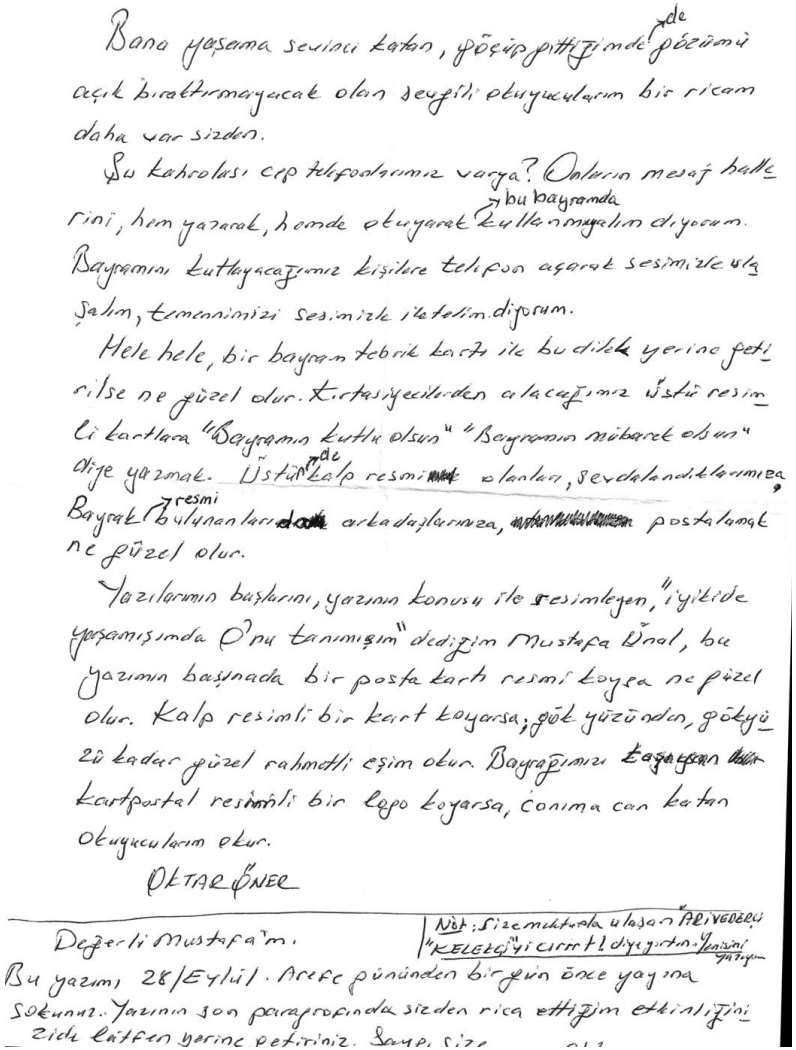

Bana yaşama sevinci katan, göçüp gittiğimde de gözümü açık bıraktırmayacak olan sevgili okuyucularım bir ricam daha var sizden.

Şu kahrolası cep telefonlarımız varya? Onların mesaj hallerini, hem yazarak, hemde okuyarak bu bayramda kullanmayalım diyorum. Bayramını kutlayacağımız kişilere telefon açarak sesimizle ulaşalım, temennimizi sesimizle iletelim diyorum.

Hele hele, bir bayram tebrik kartı ile bu dilek yerine getirilse ne güzel olur. Kırtasiyecilerden alacağımız üstü resimli kartlara "Bayramın kutlu olsun" "Bayramın mübarek olsun" diye yazmak. Üstü de kalp resmi olanları, sevdalandıklarımıza, Bayrak resmi bulunanları arkadaşlarımıza, postalamak ne güzel olur.

Yazılarımın başlarını, yazının konusu ile resimleyen, "iyikide yaşamışımda O'nu tanımışım" dediğim Mustafa Ünal, bu yazımın başında bir posta kartı resmi koysa ne güzel olur. Kalp resimli bir kart koyarsa; gök yüzünden, gökyüzü kadar güzel rahmetli eşim okur. Bayrağımızı kartpostal resimli bir logo koyarsa, canıma can katan okuyucularım okur.

OKTAR ÖNER

Değerli Mustafa'm.

Not: Size mektupla ulaşan "ARİVEDERÇİ" "KELEKÇİ"yi cırrrt! diye yırtın. Yenisini yazayım

Bu yazımı 28/Eylül. Arefe gününden bir gün önce yayına sokunuz. Yazının son paragrafında sizden rica ettiğim etkinliğinizde lütfen yerine getiriniz. Sayı, size

El yazısı taslak — sayfa 2/2

Bayram Nasıl Kutlu Olur?

Kelekçi'den Denizli'ye postalanan zarf ve köşe yazısının el yazısı taslağı

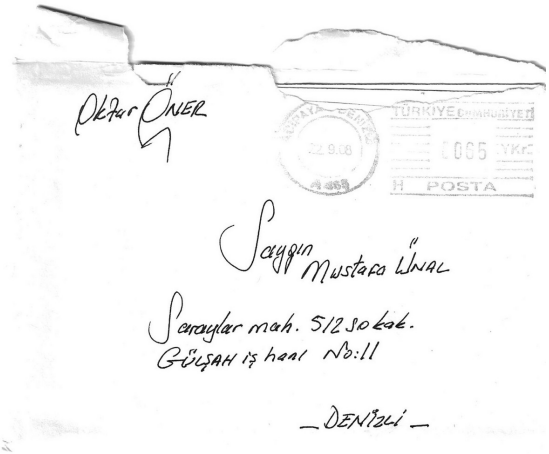

Zarf — Oktar Öner'den Mustafa Ünal'a

Kitap yazısı versiyonu

Ramazan ayı süresince yararlı işler yaptıysanız. Evinizde pişen yemeği komşunuzla paylaştıysanız, okullarına başlayan öğrencilere defter kalem hediye etmişseniz, çevrenizdeki yoksullara iftarlıklar götürdüyseniz, dargınlıklarınızı sona erdirdiyseniz, arefe veya bayramın ilk günü bulunduğunuz yöredeki şehit kabirlerini ve onların ailelerini ziyaret ettiyseniz, BAYRAMINIZ KUTLU OLUR. Yoksa deli bayramına benzer. 'Deliye her gün bayram' denir ya, işte öyle bir bayram olur, gelip geçer.

Kutlu bayrama erişmiş, benim soylu okuyucularım, BAYRAMINIZ KUTLU OLSUN. Bu mübarek günde, bayram namazınızdaki duanızda beni de bulundurun. 'Akıl ve beden sağlığı ile yaşamını sürdürsün' deyin. Sizlerin duaları, Yüce Allah nezdinde kabul olunacaktır.

Kendimden bir haber vereyim sizlere, ben Acıpayam'a yerleştim. Mıknatıs, çiviyi çekti. Osmanlı'nın mimar Sinan'ı olduğu gibi, Acıpayam'ın da Sefer Demir'i var. Belediye başkanları. O getirdi beni. O ki, bırakın dev boyutlu sebze ve meyve halini, hastaneyi, dolaşmaktan yorulacağınız parkı ve daha nice hizmetleri sunduğu gibi konservatuar dahi kurmuş. Siyasal Bilgiler mezunu ve bir bilgin yüklülüğündeki Aytekin Samir Özen Dinç, Sefer Demir hakkında 'Acıpayam'ın en büyük şansı Sefer Demir gibi bir belediye başkanı…' derken çok da doğru söylüyor.

İleriki günlerde ben de bu konservatuarda, üstadım Necib Fazıl'ın 'Reis Bey' adındaki tiyatro oyununu sahnelemeyi düşünüyorum. Reis Bey de hazır zaten.

Değerlilerim, uzaktaki dost ve akrabalarınızın bayramını kutlarken, pit-pit mesaj yazmak yerine, ya telefon açın veya tebrik kartı postalayın. Sizin asaletinize bunlar yakışır.

Olur olur da Oktar Öner'in de bayramını kutlayalım derseniz, 0539-282 77 09 veya 0555-851 31 46'dan karşınıza ben çıkarım. Sevincimi sesimden anlarsınız.

ÖNEMLİ NOT: Bir önceki Ramazan Sohbetleri (IV) yazımda 'evler ve evdekiler' yazarken, cem evlerini unutmuşum. Alevi kardeşlerimden özür dilerim. O evlerdekiler, katil Dursun Karataş'ın cenaze törenini provoke etmeyenlerdir.

OKTAR ÖNER

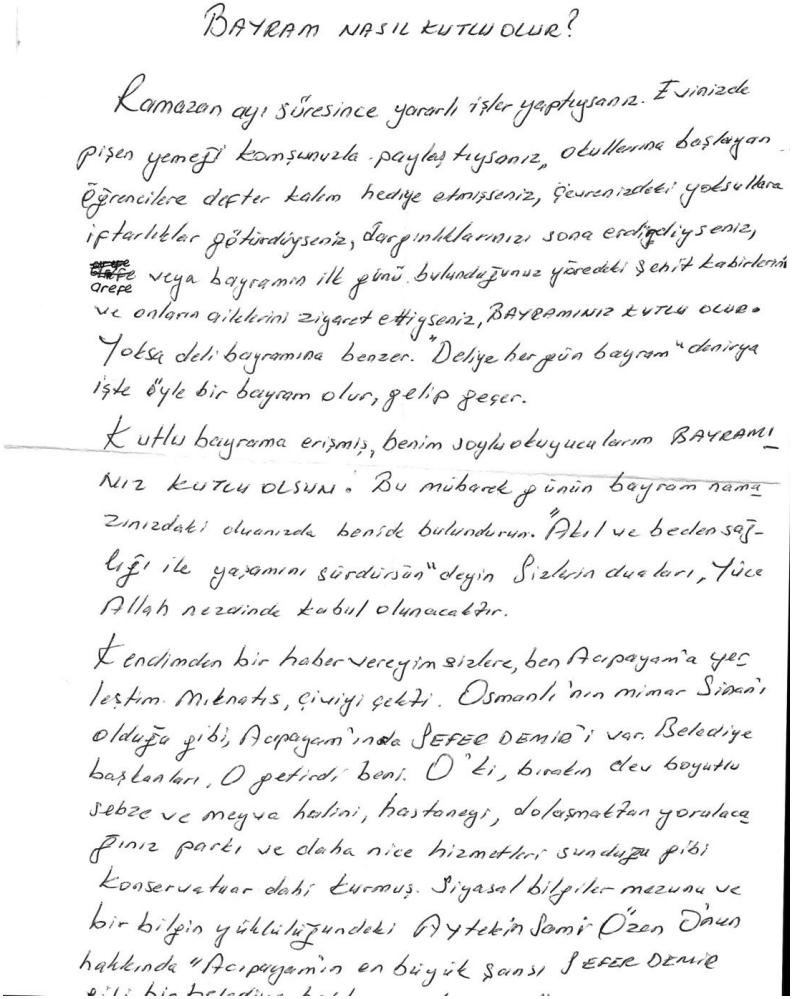

BAYRAM NASIL KUTLU OLUR?

Ramazan ayı süresince yararlı işler yaptıysanız. Evinizde pişen yemeği komşunuzla paylaştıysanız, okullarına başlayan öğrencilere defter kalım hediye etmişseniz, çevrenizdeki yoksullara iftarlıklar götürdüyseniz, dargınlıklarınızı sona erdirdiyseniz, arefe veya bayramın ilk günü bulunduğunuz yöredeki şehit kabirlerini ve onların ailelerini ziyaret ettiyseniz, BAYRAMINIZ KUTLU OLUR. Yoksa deli bayramına benzer. "Deliye her gün bayram" denirya işte öyle bir bayram olur, gelip geçer.

Kutlu bayrama erişmiş, benim soylu okuyucularım BAYRAMINIZ KUTLU OLSUN. Bu mübarek günün bayram namazınızdaki duanızda beni de bulundurun. "Akıl ve beden sağlığı ile yaşamını sürdürsün" deyin Sizlerin duaları, Yüce Allah nezdinde kabul olunacaktır.

Kendimden bir haber vereyim sizlere, ben Acıpayam'a yerleştim. Mıknatıs, çiviyi çekti. Osmanlı'nın mimar Sinan'ı olduğu gibi, Acıpayam'ında SEFER DEMİR'i var. Belediye başkanları, O getirdi beni. O'ki, bırakın dev boyutlu sebze ve meyva halini, hastaneyi, dolaşmaktan yorulacağınız parkı ve daha nice hizmetleri sunduğu gibi konservatuar dahi kurmuş. Siyasal bilgiler mezunu ve bir bilgin yüklülüğündeki Aytekin Sami Özen Ö'nün hakkında "Acıpayam'ın en büyük şansı SEFER DEMİR

El yazısı taslak — sayfa 1/2

Çokta doğru söylüyor.

İleriki günlerde bende bu konservatuarda, üstadım Necib Fazıl'ın "Reis bey" adındaki ziyafet oyununa sahnelemeyi düşünüyorum. Reis beyde hazırzaten.

Değerlilerim, uzaktaki dost ve akrabalarınızın bayramını kutlarken, pıt-pıt mesaj yazmak yerine, ya telefon açın veya tebrik kartı postalayın. Sizin aşkınıza bunlar yakışır.

Olur olunda Oktar Öner'inde bayramını kutlayalım derseniz, 0539-2827709 veya 0555-8513146 dan karşınıza ben çıkarım. Sevincimi sesimden anlarsınız.

OKTAR ÖNER

ÖNEMLİ NOT: 2 Bir önceki RAMAZAN SOHBETLERİ (IV) yazımda EVLER ve EVDEKİLERİ yazarken, CEM EVLERİNİ unutmuşum. Alevi kardeşlerimden özür dilerim.
O EVLERDEKİLER, Dursun Karataş katilinin cenaze törenini provake etmeyenlerdir.

Değerli Mustafam

Bu yazımı 27 Eylül tarihinde yayına koy lütfen.
Sana saygı borcumu eda ediyor, tüm ailene aynı duygularımı bildirmeni rica ediyorum

Oktar

El yazısı taslak — sayfa 2/2

"08-08-08" — Uğurlu Sayılar

Kelekçi'den Denizli'ye postalanan zarf ve köşe yazısının el yazısı taslağı

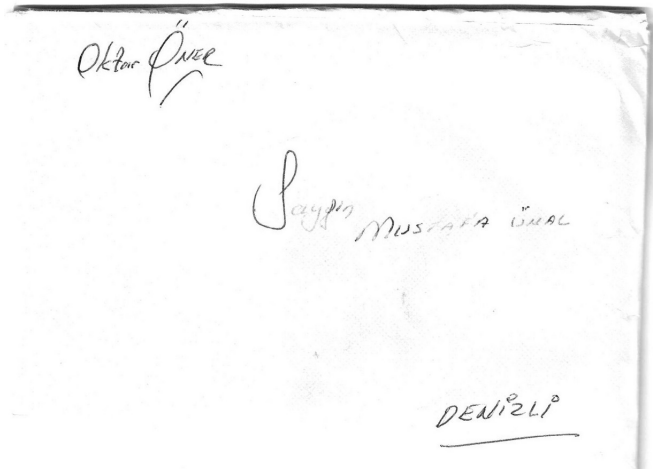

Zarf — Oktar Öner'den Mustafa Ünal'a

Kitap yazısı versiyonu

Tuhaflık yalnızca bizim insanımızda değil. İnsanlık alemi de bir tuhaflaşmış. Uğura inanıyor. 'Uğurlu sayı, uğurlu gün, uğurlu yıl.'

Ne yaptı çekik gözlü Çinliler? '8'leri uğurlu sayıp, sekizinci ayın sekizinde, hatta saat 08:08'de olimpiyatları başlattılar. Aman ne uğur! Meczup bir Çinli o saatlerde, bıçakla bir Amerikalı turisti öldürdü. Kendini de, binanın balkonundan boşluğa bıraktı. Tabii ki mort.

O sekiz yok mu? İşte o sekizde, Gürcüler aşağı Osetyalılara çullandılar. Ruslar da onlara. Yüzlerce ölü. İşe Abazalar da karıştılar, şimdi de binlerce ölü. Kurban olduğum Türkiye'mde, Gürcü'sü de var,

Abaza'sı da. Ama aralarında maraza yok. Osmanlı öyle eğitmiş onları. Kardeşçe yaşamayı öğretmiş.

Şimdi ben, değerli okurlarıma uğurluları bir sıralayayım. Denesinler bakalım o uğurlu vakitleri. Boş versinler '8'leri.

Uğurlu gün mü? Her gün. Salısı da cuması da uğurlu. Kandil günleri de var tabii, en uğurlusun.

Uğurlu hafta mı? Kutlu Doğum Haftası. Uğurlu yıl mı? 2010. Dünya medeniyetlerinin, başkent olarak İstanbul'da kutlanılacak yıl olması.

Gülmeyi sevmediğim saatler vardır. Haberlerin yayınlandığı saatler. Neredeyse ilk kez, o saatte bir cumartesi günü kahkaha ile güldüm. Sıra sıra dizili damatlarla, aynı rakamdaki gelinler, 08-08-2008'de toplu sünnet gibi, toplu nikâh kıydırdılar. Bir çift buna yetişememiş. Zar zor geldiklerinde, kibar bir nikâh memuresini derbest getirip, nikâhlarını 23:45'te kıydırdılar.

İşte o an, TV'lerden görüntülendi. Şaksağan sesli, kelaynak kafalı yaşlıca damadın, tam yedi kere 'Evet'.. 'Evet'.. deyişine, kasıklarımı tutarak güldüm. Nikâh bir gün ertesine kalsa, uğurundan değil, usturundan şüpheleniyordu. O saatteki kahkaha da bana uğurlu saat oldu.

Gene ayrıcalık etmeyelim. Bir uğurlu tarih de biz koyalım: 14-Kasım-2007 tarihi; benim uğurlu tarihimdir. O tarihte, ihtiyacım olan güveni, Mustafa Ünal'dan edindim. Sevincim olan yazılarımla da, sizlerle tanıştım.

OKTAR ÖNER

08-08-2008

Tuhaflık yalnızca bizim insanımızda değil. İnsanlık alemide bir Tuhaflaşmış. Uğura inanıyor. "Uğurlu sayı, uğurlu gün, uğurlu yıl."

Ne yaptı çekik gözlü Çinliler "8"leri uğurlu sayıp, Sekizinci ayın sekizinde, hatta saat 08⁰⁰da olimpiyatları başlattılar. Aman ne uğur. Meczup bir Çinli o saatlerde, bıçakla, bir Amerika'lı Turisti öldürdü. Kendinide, binanın balkonundan boşluğa bırakıp. Tabiki mort.

O sekiz yokmu? İşte o sekizde, Gürcüler, aşağı Osetyalılara çullandılar. Rus'larda onlara. Yüzlerce ölü. İşe Abaza'larda karıştılar, şimdide binlerce ölü. Kurban olduğum Türkiyemde, Gürcü'süde var, Abazasıda Ama aralarında maraza yok. Osmanlı öyle eğitmiş onları. Kardeşce yaşamayı öğretmiş.

Şimdi ben, değerli okurlarıma uğurluları bir sıralayayım. Denesinler bakalım o uğurlu vakitleri. Boşversinler "8"leri Uğurlu günmü? Her gün. Salı'sıda, cumasıda uğurlu. Kandil günleri de var tabi, En uğurlusun

El yazısı taslak — sayfa 1/2

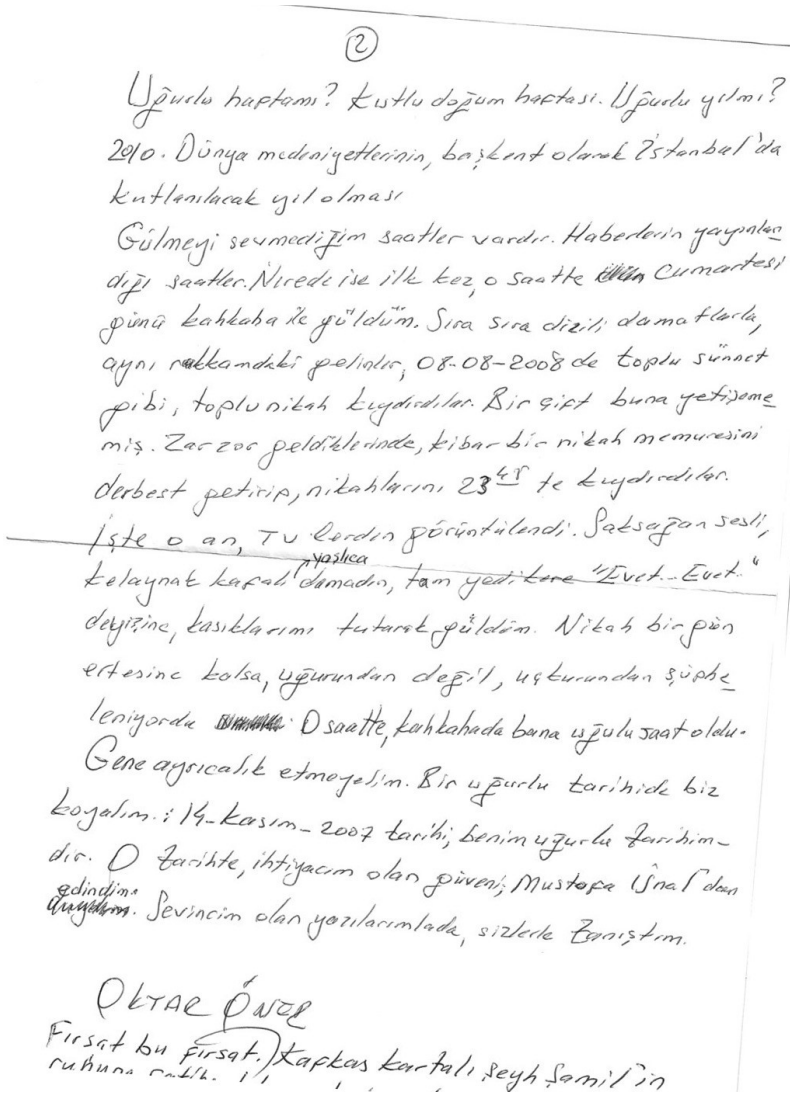

(2)

Uğurlu haftamı? Kutlu doğum haftası. Uğurlu yılmı? 2010. Dünya medeniyetlerinin, başkent olarak İstanbul'da kutlanılacak yıl olması

Gülmeyi sevmediğim saatler vardır. Haberlerin yayınlandığı saatler. Nirede ise ilk kez, o saatte cumartesi günü kahkaha ile güldüm. Sıra sıra dizili damatlarla, aynı rakkamdaki gelinler, 08-08-2008 de toplu sünnet gibi, toplu nikah kıydırdılar. Bir çift buna yetişememiş. Zar zor geldiklerinde, kibar bir nikah memuresini derbest getirip, nikahlarını 23.45 te kıydırdılar. İşte o an, TV lerden görüntülendi. Saksağan sesli, kelaynak kafalı yaşlıca damadın, tam yedikere "Evet... Evet..." deyişine, kasıklarımı tutarak güldüm. Nikah bir gün ertesine kalsa, uğurundan değil, uçkurundan şüpheleniyorda. O saatte, kahkahada bana uğulu saat oldu. Gene ayrıcalık etmeyelim. Bir uğurlu tarihide biz koyalım.: 14-kasım-2007 tarihi; benim uğurlu tarihimdir. O tarihte, ihtiyacım olan güveni; Mustafa İsnal'dan edindim. Sevincim olan yazılarımlada, sizlerle tanıştım.

OKTAR ÖNER

Fırsat bu fırsat. Kafkas kartalı şeyh Şamil'in ruhuna ...

El yazısı taslak — sayfa 2/2

Kimine Lüks, Kimine Mübrem

El yazısı taslak (bu yazının zarfı arşivde bulunamadı)

Kitap yazısı versiyonu

"Bana lükslerimi verin, gereksinimlerim olmadan da yaşayabilirim." — Oscar Wilde

Yazıyı okuduktan sonra, İsmet İnönü'nün 'Hadi canım sen de' dediğine yakın bir şey söyleyebilirsiniz. Ama ne edeyim, ben böyle işte.

Evimde bir dostumla veya yalnız yemek yediğimde, yiyeceklerin içinde biftek, pirzola, şiş kebab bulunmayabilir. Yalnızca kuru fasulyeye kaşık sallıyor olabilirim. Ama yemek masamın üzerinde Paşabahçe yapımı (Bohemya olmasa da olur) vazomun içinde, mevsim çiçeklerinden bir iki tane taze çiçek bulunmazsa, olmaz! Bu benim lüksüm. Bu lüks eksikliğim olursa, o yemekten ne doyarım, ne de lezzet alırım.

Sabah namazı sonrası, ikinci uykumdan kalkınca, yüzümü gözümü yıkadıktan sonra, giydiğim robdöşambırımın içinde boynuma dolanık fularım olmadığında, aynanın karşısına geçmem. Kendimi hâlâ uyanmamış sanırım. Bu da benim başka lüksüm.

En önemsiz bir nedenle dahi olsa, evimden çıktığımda üzerime giydiğim elbisenin uyarınca bir çorabı ayağıma geçiririm. Bu hâli edinmezsem, sokağa çıplak ayakla çıktığımı sanırım. Bir lüksüm de bu.

Çocuk hikâyelerinde bir '1001 surat' vardı. Onun kadar beceremesem de, üç dört ayda bir, yeni bir surat edinirim. Sakal bırakırım, keserim. Bıyık bırakır, keserim. Her ikisini de bırakır,

keserim. Bu değişiklikleri yapmazsam, kendimi klişe sayarım. Eksantrik bir lüksüm de bu.

Bir de karanlıkta eşya bulma oyunum var. Onu da lüksümden sayıyorum. Hava kararDığında, evimdeki tüm ışıkları söndürüp, gardırobumda yan yana dizili kravatlardan istediğimi seçme oyunu. Bir tutuşta, kahverengi puanları bulunan beyaz renkteki kravatımı bulabilir miyim, cinsinden. Başardığımda yanağımdan kesme alıp kendimi kutlarım. Beceremediğimde (bu lüksümü gerçekleştiremediysem), gereksinimlerim olmuş olmamış ne yazar diye, tombul yanağıma hafif bir tokat şaplatırım.

Ya şu lüksüme ne dersiniz? Geceleri uyandığımda, avea kartını taşıyan telefonumdan, 9-3-3-3 nolu tuşlara basar, güzel sesli bir kadının bana 'İyi geceler' demesini beklerim. Ama bu lüksümde haklı değil miyim? Koynumda, benim yaşlarımda, teleme peynirine dönmüş bir kadının, makul gerekliliğine mi katlanayım?

Şimdilerde ne yazık ki olmuyor. Ama gençliğimde ortaya koyduğum eylemlerden, mahpushane maltalarında volta atmak lüksüm de vardı. Sanki Şanzelize bulvarında yürür gibi. Artık, o lüksümden beni mahrum tutuyorlar. 'Yaşlı leyleğin ömrü lak lak la geçer' diyorlar sanırım. Olsun! Düşünebilen insanlara özgürlüğü lükste sunan bu sistemde, giderayak ucuzuna verilen özgürlüğü de yaşayalım bari.

OKTAR ÖNER

Bana lükslerimi verin,
Gereksinimlerim olmadanda yaşayabilirim

Oscar Wilde.

KİMİNE LÜKS, KİMİNE MÜBEREM.

Yazıyı okuduktan sonra, İsmet İnönünün "Hodi canımsende" dediğine yakın birşey söyleyebilirsiniz. Ama ne edeyim, ben boyum işte.

Evimde bir dostumla veya yalnız yemek yediğimde, yiyeceklerin içinde biftek, pirzola, şiş kebab bulunmayabilir. Yalnızca kuru fasulyeye kaşık sallıyor olabilirim. Ama yemek masamın üzerinde Paşabahçe yapımı (Bohemya olmasada olur) vazonun içinde, mevsim çiçeklerinden bir iki tane taze çiçek bulunmazsa, olmaz! Bu benim lüksüm. Bu lüks eksikliğim olursa, o yemekten ne doyarım, nede lezzet alırım.

Sabah namazı sonrası, ikinci uykumdan kalkınca, yüzümü gözümü yıkadıktan sonra, giydiğim robedşambrmın içinde boynuma dolanık fularım olmadığında, aynanın karşısına geçmem. Kendimi hala uyanmamış sanırım. Buda benim lüksüm.

En önemsiz bir nedenle dahi olsa, evimden çıktığımda üzerime giydiğim elbisemin uyumunda bir gardrobu ayağıma geçiririm.

El yazısı taslak — sayfa 1/3

Bu hali edinmezsem, sokağa çıplak ayakla çıktığımı sanırım. Bir lüksümde bu.

Çocuk hikayelerinde bir "1001 surat" vardır. Onun kadar beceremesemde, üç dört ayda bir, yeni bir surat edinirim. Sakal bırakırım, keserim. Bıyık bırakır, keserim. Her ikisinide bırakır, keserim. Bu değişiklikleri yapmazsam, kendimi klişe sayarım. Eksantrik bir lüksümde bu

Birde karanlıkta eşya bulma oyunum var. Onuda lüksümden sayıyorum. Hava karardığında, evimdeki tüm ışıkları söndürüp, ~~[illegible]~~ gardrobumda yanyana dizili gravatlardan, istediğimi seçme oyunu. Bir tutuşta, kahverenkli puanlar bulunan beyaz renkteki gravatımı bulabilirmiyim? gibisinden. Başardığımda yanağımdan kesme alıp, kendimi kutlarım. Beceremediğimde (Bu lüksümü gerçekleştiremediysem), gereksinimlerim olmuş olmamış ne yazar diye, tombul yanağıma hafif bir tokat şaplatırım.

Ya şu lüksüme ne dersiniz? Geceleri uyandığımda, avca kartı taşıyan telefonumdan, 9-3-3-3 nolu tuşlara basar, güzel sesli bir kadının bana "İyi geceler" demesini beklerim. Ama bu lüksümde haklı değilmiyim? Koynumda, benim yaşlarımda, teleme peynirine dönmüş bir kadının, makul gerekliliğinemi katlanayım?

El yazısı taslak — sayfa 2/3

(3)

Şimdilerde ne yazıklı olmuyor. Ama gençliğimde ortaya koyduğum eylemlerden, mahpushane maltalarında volta atmak lüksünde vardı. Sanki Şanzelize bulvarında yürür gibi. Artık, o lüksümden beni mahrum tutuyorlar "Yaşlı leoparın ömrü lak lak laşeşer" diyorlar sanırım. Olsun! düşünebilen insanlara özgürlüğü lükste sunan bu sistemde, şiddetyatak ucuzuna verilen özgürlüğümde yaşayalım bari.

OKTAR ÖNER

Değerli Mustafa'm.

Zannımca bu yazı, hafta ortalarına doğru eline geçer. O vakitte yayınlarsın. Böylece bir önceki yazımda 100 rakkamına ulaşırız. (100 rakkamı, benim gıtam. Altına inmiyorum) Selam, sevgi ve saygılarımla.

Oktar

NOT

Yazıyı yayınladığında, beri haberdar edersen mutlu olurum. Sıdır internetten okurum.

El yazısı taslak — sayfa 3/3

Yüzsüzleşme

El yazısı taslak (bu yazının zarfı arşivde bulunamadı)

Kitap yazısı versiyonu

TV kanallarının birinde, Uğur Dündar'ın yönettiği 'Yüzleşme' adındaki tartışma programını seyrettiniz mi? Şayet izlediyseniz, yazıma başlık verdiğim 'Yüzsüzleşme'yi hiç yadırgamazsınız.

CHP milletvekili Kılıçdaroğlu ile AKP'li Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in birbirleriyle ettikleri söz düellosu, Sulukule çingenelerinin pencereden pencereye atışmalarının aynısıydı. Şecaat arz ederlerken sirkatini söyleyen merd-i kıptileri yansıtıyorlardı.

— Sayın rüşvetçi, sayın hırsız, uğursuz.

— Sayın müfteri, sayın yalancı, dolancı.

Neler demediler birbirlerine, bütün kirli çamaşırlarını ipe asıp sergilediler. Doğalgazın neden zamlandığını, gaz sayaçlarının neden anasının nikâh parasına yükseldiğini bize bellettiler. Ankaralı 80.000 abonenin ödediği yüksek ücretlerin hangi haramzadenin cebine girdiğini belirttiler. 'Senin cebin daha şişkin', 'Hayır, senin partinin kasası daha tombul' dediler.

Ben de 'Tüh! Allah belanızı versin' dedim.

Bu nedir? Bizi kimler yönetiyor? Rüşvetçi, irtikâpçı, yalancı dolancılar başımıza gelip oturmuşlar. Elbette onlar leyleğin gagası ile gelip o mevkilere oturmadılar. Biz seçtik. Kırılası ellerimizle. Biz altlarına o koltukları sürdük, kahrolası oylarımızla.

Ankara Belediyesi'nde yapılan yolsuzlukları Kılıçdaroğlu'nun ağzından; İzmir ve Çankaya belediyelerindeki rüşvetçiliği de

Gökçek'in genesinden öğrendik.

Yüzsüzleşme, dalaşmaya dönüşünce, Uğur Dündar oturumu kapattı. Ben de televizyonu kapattım. Bu ne rezalet? 'Yaptığım işler yeterli değil, bizim adayımız kazanırsa o eksiklikleri giderecek' – 'Hayır, yaptıklarına yenilerini katmaya azimliyim' denilecek yerde, septik çukurdan zifos üretiyorlardı.

Bunları dinleyince tiksindim. Ardından yaşadığım yeri hatırlayınca, bana buralarda yaşamayı tattıran Yüce Allah'ıma şükür ettim. Denizli'nin, Acıpayam'ın belediyelerinde görev alanlar, bana bu şükrü ettirmeye vesile olanlardı. Çalmadan, çırpmadan, hemşehrilerine hizmet verirlerdi.

Bir görev değişikliği olursa, onlardan farklı olmayanları da tanıyacağım. Kendilerini ilk kutlayandan ben olacağım.

BENDEN BİR ÖNERİ: Ankara'da, Çankaya'da, İzmir'de çok okuyanım var. O dostlarım bu yerel seçimlerde, gene eski başkanlarla aday olarak karşılaşırlarsa, İPTAL oyu kullansınlar. Seçimdeki adı 'İPTAL' olan bu oylar, esas anlamları itibariyle İSYAN oyları olacaklardır.

OKTAR ÖNER

YÜZSÜZLEŞME.

TV kanallarının birinde, Uğur Dündar'ın yönettiği "YÜZLEŞME" adındaki Zartışma programını seyir ettinizmi? Şayet izlediyseniz, yazıma başlık verdiğim 'YÜZSÜZLEŞME'yi hiç yadırgamazsınız.

CHP milletvekili Kılıçdaroğlu ile, AKP li Ankara belediye başkanı Melih Gökçek'in birbirleri ile Büyükşehir ettikleri söz düellosu, Sulukule çingenelerinin pencereden, pencereye atışmalarının aynı idi. Şecaat arz ederlerken, sirkatini söyleyen merd-i kıptileri yansıtıyorlardı.

— Sayın rüşvetçi, Sayın hırsız uğursuz.
— Sayın müfteri, Sayın yalancı dolancı.

Neler demediler birbirlerine, bütün kirli çamaşırlarını ipe asıp sergilediler. Doğal gazın neden zamlandığını, gaz sayaçlarının neden anasının nikahı parasına yükseldiğini bize bellettiler. Ankara'lı 80.000 abonenin ödediği yüksek ücretlerin hangi haramzedelerin ceplerine girdiğini belirttiler. "Senin cebin daha şişkin" "Hayır senin partinin kasası daha tombul" dediler.

Bende "Tüh! Allah belanızı versin" dedim.

Bu nebu? Bizi kimler yönetiyor? Rüşvetçi, irtikapçı, yalancı dolancılar başımıza gelip oturmuşlar. Elbette onlar leyleğin pagası ile gelip, o mevkilere oturmadılar. Biz seçtik. Kırılası ellerimizle. Biz altlarına 70 koltukları sürdük, kahrolası oylarımızla

El yazısı taslak — sayfa 1/2

Ankara belediyesinde yapılan yolsuzlukları Kılıçdaroğlunun ağzından, İzmir ve Çankaya belediyelerindeki rüşvetçiliğide Gökçek'in çenesinden öğrendik.

Yüzsüzleşme, dalaşmaya dönüşüncek, Uğur Dündar oturumu kapattı. Bende Televizyonu kapattım Bu ne rezaletti? "Yaptığın işler, yeterli değil, Bizim adayımız kazanırsa, o eskiklikleri giderecek" "Hayır yaptıklarıma yeniler katmağa azimliyim" denilecek yerde, Septik çukurdan zifaf üretiyorlardı.

Bunları dinleyince tiksindim. Ardından yaşadığım yeri hatırlayınca, bana buralarda yaşamayı kaderime yazan Allah'ıma şükr ettim. Denizli'nin, Acıpayam'ın belediyelerinde görev alanlar, bana bu şükrü etmeme vesile olanlardı. Çalmadan, çırpmadan, hemşehrilerine hizmet verenlerdi.

Bir görev değişikliği olursa, onlardan farklı olmayanlarıda tanıyacağım. Kendilerini ilk kutlayandaben olacağım.

OKTAR ÖNER

BENDEN BİR ÖNERİ:

Ankara'da, Çankaya'da, İzmir'de çok okuyanım var. O dostlarım bu yerel seçimlerde, aday olarak gene eski başkanlarla karşılaşırlarsa, İPTAL oyu kullansınlar. Seçimdeki adı "İPTAL" olan bu oylar, esas anlamları itibariyle İSYAN oyları olacaklardır.

El yazısı taslak — sayfa 2/2

Mütareke

El yazısı taslak (bu yazının zarfı arşivde bulunamadı)

Kitap yazısı versiyonu

Yaklaşık on yıldır cephe savaşları verdiğim vücudumdaki yabancı ile barışıp barışmamakta kararsızdım. İnsanlık için yaratılan insan, Dr. Alim Zoroğlu bana 'Yabancıyla hangi cephelerde savaş verdin?' diye sordu. Hangisinde de vermemiştim ki.

Önce sindirim sistemimde başladı savaşımız. Yediklerimi ezip ufaltan dişlerimi, ona tek tek kaybetmeye başlamıştım. Ardından midemde işgale girişti. Sonra bağırsakları, kalın barsağı incecik yaptı. Yediklerimin posalarını dışlayacağım zamanı, sabah vakitlerinden alıp, gece oyunlarındaki tiyatroların ikinci perdesine, sinemaların suarelerine taşıdı.

Cephe savaşımız kemiklerime geldiğinde, önce diz kapaklarıma saldırdı. Onları ezilip bükülmez eyledi. Belki mimiğimce ünlem işaretinden, soru işaretine benzetti. Boyun kemiklerime kireç sürdü. Köprücük kemiklerime elbise askısı taktı. Kaval kemiğimi de 'Fareli Köyün Kavalcısı' eyledi.

Etlerim ve cildimdeki savaşta yenilgim, teslimiyetimin beyaz bayrağı idiler sanki. Yıprattığı etler göbeğimde kat, kollarımda da sarkıtlar oluşturdular. Onların elastikiyet katsayılarını da düşürdükçe düşürdü. Bastırıldığında anında eski hâline dönebilen etler, butlar, indikleri çukurlarda kalakaldılar.

Ya gözlerimden feri, kulaklarımdan sesi alması. Saçlarımı başımın yanlarından kazıyıp, üstlerinde bir beyaz tutam bırakması.

Dr. Alim gülerek dinliyordu. Ben anlatmaya devam ettim. 'Ha… diyeceksiniz ki, sen boş mu durdun?' Ben öyle başına gelen felaketi

yalnızca 'kınayan' ödleklerden miyim? Ben de ona az çektirmedim. Sigaraların dumanlarında, şişelerin içlerinde boğdum. Sabahlara kadar ney dinleyip, mey içip onu uykusuz tuttum. Sarhoş eyledim.

Dr. Alim'in gülmesi kahkaha boyutuna ulaşmıştı. 'Hadi gel, artık barıştıralım seni yabancıyla. Vakti gelmiş' dedi.

Atatürk'ün kendini teslim ettiği Türk doktorlarına, biz mi teslim olmayacaktık. Doktorun arkasına takılıp, tıpış tıpış hastaneye geldik.

OKTAR ÖNER

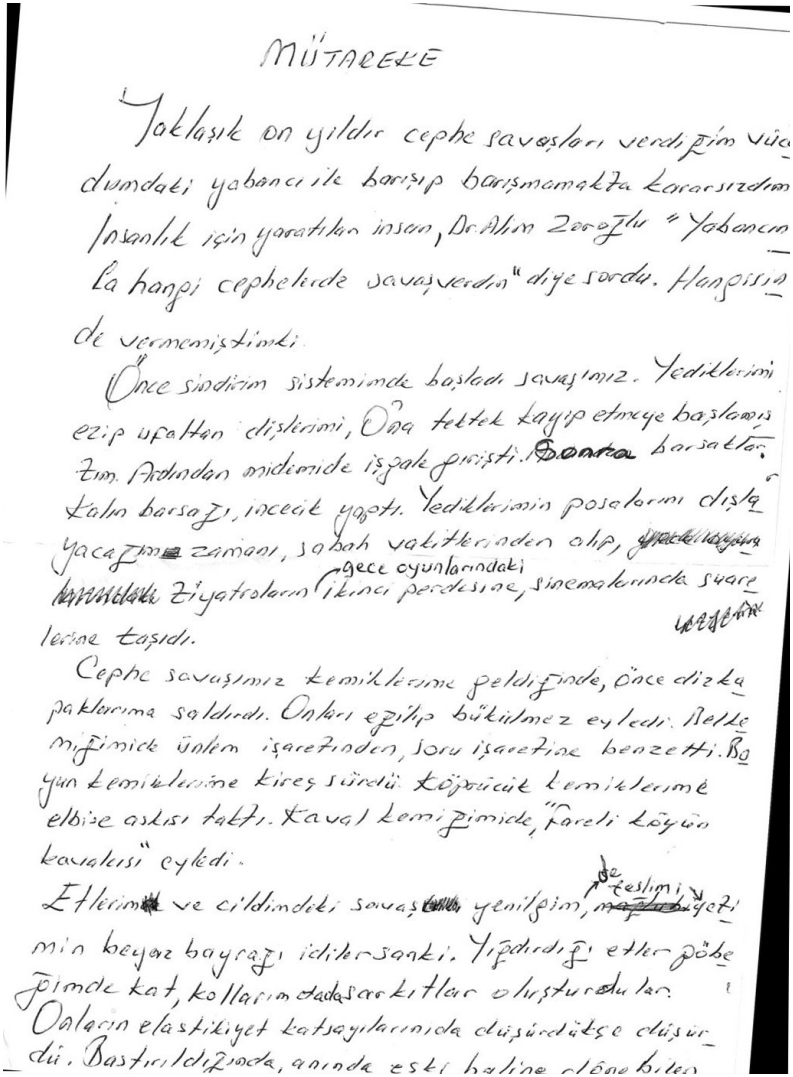

MÜTAREKE

Yaklaşık on yıldır cephe savaşları verdiğim vücudumdaki yabancı ile barışıp barışmamakta kararsızdım. İnsanlık için yaratılan insan, Dr. Alim Zoroğlu "Yabancınla hangi cephelerde savaş verdin" diye sordu. Hangisinde vermemiştimki.

Önce sindirim sistemimde başladı savaşımız. Yediklerimi ezip ufaltan dişlerimi, Ona tektek kayıp etmeye başlamıştım. Ardından midemide işgale girişti. Sonra barsaklar. Kalın barsağı, incecik yaptı. Yediklerimin posalarını dışlayacağım zamanı, sabah vakitlerinden alıp, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Ziyatroların gece oyunlarındaki ikinci perdesine, sinemalarında suarelerine taşıdı.

Cephe savaşımız kemiklerime geldiğinde, önce dizkapaklarıma saldırdı. Onları eğilip bükülmez eyledi. Belkemiğimide ünlem işaretinden, soru işaretine benzetti. Boyun kemiklerime kireç sürdü. Köprücük kemiklerime elbise askısı taktı. Kaval kemiğimide, "fareli köyün kavalcısı" eyledi.

Etlerim ve cildimdeki savaş yenilgim, de teslimi yetimin beyaz bayrağı idiler sanki. Yığdırdığı etler göbeğimde kat, kollarımdada sarkıtlar oluşturdular. Onların elastikiyet katsayılarında düşürdükçe düşürdü. Bastırıldığında, anında eski haline dönebilen

El yazısı taslak — sayfa 1/2

etler kutlar, indikleri çukurlarda kalakaldılar.

Ya gözlerimden ferî, kulaklarımdan sesi alması. Saçlarımı başımın yanlarından kazıyıp, üstlerinde bir beyaz bantam bırakması

Dr Alim gülerek dinliyordu. Ben anlatmaya devam ettim. Ha... diyeceksiniz ki; "Sen boşmu durdun?! Ben öyle başına gelen felaketi yanlızca "Kınayan" ödüllerden miyim.? Bende ona az çektirmedim. Sigaraların dumanlarında, şişelerin içlerinde boğdum. Sabahlara kadar, ney dinleyip, ney içtim. onu uykusuz tuttum. Serhoş eyledim

Dr. Alim'in gülmesi kahkaha boğuşuna dönüşmüştü. "Hadi gel, artık barışalım seni yabancılaştıktı gelmiş" dedi.

Atatürk'ün kendini teslim ettiği Türk doktorlarına bizmi teslim olmaya çalıştık. Doktorun arkasına takılıp, tıpış tıpış hastaneye geldik.

OKTAR ÖNER.

El yazısı taslak — sayfa 2/2

Hastane Önünde İncir Ağacı

El yazısı taslak (bu yazının zarfı arşivde bulunamadı). Arşivdeki son yazı.

Kitap yazısı versiyonu

1960'lı yıllarda elde taşınabilir bir plakçalarım vardı. Yolda yürürken bile, onun üstüne bir 45'lik plak yerleştirir dinlerdim. Çok sevdiğim bir türkü, şarkı olduğunda ben de mırıldanırdım. Bedia Akartürk'ün söylediği 'Hastane Önünde İncir Ağacı' türküsü de bunlardan biri idi. Aklımda kaldığı kadarıyla, türkünün ilk dörtlüğü şöyle idi:

'Hastane önünde incir ağacı / Doktor bulamadı buna ilacı / Baştabib geliyor, zehirden acı / Garip kaldım, yüreğime dert oldu.'

Dün akşam saatlerinde, kalmakta olduğum Denizli Devlet Hastanesi'nin İntaniye (Enfeksiyon) bölümünün bahçesine çıkıp, nedense bu türküyü mırıldandım.

Gençliğim geldi aklıma. Joseph Conrad'ın deyişiyle 'Gençlik, yapamazsam ölürüm diyebilmeyi göze alabilmekti.' Küçük düşmeyi de, zarar görmeyi de göze alarak, başarısızlığı sürdürebildiği sürece gençlik sürüyordu. Şayet bu güzel bileşim kaybedilirse, eğlencesini yitirerek durağanlaşan arzunun külünde ihtiyarlanılmakta idi. Doğruydu Conrad'ın söyledikleri. Durağanlaşmanın ötesinde, kaybolan arzunun uçuşan küllerini seyretmeye başlamıştım.

Zamanın vücuduma yerleştirdiği yabancı bir ihtiyarla verdiğim cephe savaşlarını kaybede kaybede, o yabancının nezarethanesi olan bir hastanede idim artık.

Hafiften yağmur çiselemeye başlamıştı. Önemsemedim. Bahçedeki banklardan birine oturup 'İncir Ağacı'nın diğer dizelerini bangır bangır çığırmaya başladım:

'Hastane önünde incir ağacı / Doktor Alim bulamadı buna ilacı / Yaşlılıkta yaşamak, ölümden acı / Garip kaldım, yüreğime dert oldu.'

Sesim çirkindir benim. Bu kakofoniden yağmur rahatsız olmuştu, beni susturup içeri kapansın diye dolu dolu yağmaya başladı. Şaşkın yağmur, bu hâli ile bana gençliğimi hatırlattığını bilmiyordu.

Ne susması, ne içeri girmesi; repertuarımda(!) ne kadar şarkı türkü varsa hepsini art arda söylemeye başladım.

Bugün hastayım. Ateşim 38,5'e çıkmış.

OKTAR ÖNER

Gelecek yazım, yerel seçimlerde Acıpayam için yaptığım anket sonucu olacak.

HASTANE ÖNÜNDE İNCİR AĞACI

1960 lı yıllarda elde taşınabilen bir plakçalarım vardı. Yolda yürürken bile, O'nun üstüne bir 45 lik plak yerleştirir dinlerdim. Çok sevdiğim bir türkü şarkı olduğunda, bende mırıldanırdım. Bedia Akartürk'ün söylediği "Hastane önünde incir ağacı" türküsüde bunlardan biri idi. Aklımda kaldığı kadarı ile, türkünün ilk dörtlüğü şöyle idi.

"Hastane önünde incir ağacı
Doktor bulamadı buna ilacı
Baştabib geliyor, zehirdan acı.
Garip kaldım, yüreğime dertoldu."

Dün akşam saatlerinde, kalmakta olduğum Denizli devlet hastanesinin intaniye (Enfeksiyon) bölümünün bahçesine çıkıp, nedense bu türküyü mırıldandım.

Gençliğimde geldi aklıma. Joseph Conrad'ın deyişi ile "Gençlik yapamazsam ölürüm diyebilmeyi göze alabilmekti. Küçük düşmeyide, zarar görmeyide, başarısızlığı sürdürebildiği sürece, gençlik sürüyordu. Şayet bu güzel bileşim kayıp edilirse, eğlencesini yitirerek duraganlaşan arzunun külünde ihtiyarlanılmakta idi. Doğruydu Conrad'ın söyledikleri. Duraganlaşmanın ötesinde, kaybolan arzunun uçuşan küllerini seyir etmeğe başlamıştım

Zamanın vücuduma yerleştirdiği, yabancı bir ihtiyarla verdiğim cephe savaşlarını kaybede kaybede, O yabancının nezarethanesi olan bir hastanede idim artık [illegible]

El yazısı taslak — sayfa 1/2

Hafiften yağmur çişelemeye başlamıştı. Önemsemedim. Bahçedeki bankların birine oturup "İncir ağacının" diğer dizelerini bangır bangır çığırmaya başladım.

"Hastane önünde incir ağacı
Doktor Alim bulamadı buna ilacı
Yaşlılıkta yaşamak, ölümden acı
Garip kaldım, yüreğime dert oldu"

Seçim çirkindir benim. Bu kakafoniden yağmur rahatsız olmuşki, beni susturup içeri kaçırsındüye dolu dolu yağmaya başladı. Şaşkın yağmur, bu hali ile bana gençliğimi hatırlattığını bilmiyordu.

Ne susması, ne içeri girmesi, reparvatuarımda (!) ne kadar şarkı türkü varsa hepsini artarda söylemeğe başladım

Bu gün hastayım. Ateşim 38,5 a çıkmış.

OKTAR ÖNER

Gelecek yazım, Yerel çeçinlerde, Acıpayam için yaptığım anket sonucu olacak.

El yazısı taslak — sayfa 2/2

28 Aralık 2007 Radyo Programı — Terör ve Vicdan

acipayam.com radyosu için Kelekçi'deki bir internet kafeden canlı yayınlanan sohbet; şehit babası Ramazan Şentürk'le söyleşiyi de içeriyor

Bu yayını dinlemek için QR kodu okutun

youtu.be/LJRwJqt6Ouo

Kitap yazısı versiyonu

Türkiye'nin Misak-ı Millî sınırları içinde ve emeğinin karşılığında birkaç kuruş alabilmek için yurt dışında çalışan emekçi Türkler, merhaba. Hepinize iyi geceler dileğimi sunuyorum.

Şimdi önce kendimi tanıtayım, sonra nerede olduğumu bildireyim. Adımı sitemde okuyanlarım biliyor: Oktar Öner. Nerede olduğuma gelince, Kelekçi'deyim. Kelekçi'de bir internet kafe var, Ahmet Burak Acar'ın küçücük bir ekmek teknesi; onun içindeyim. Hava soğuk, ama buradaki insanlar sıcak — alev alev yanıyoruz burada.

Şimdi konuya girmek istiyorum, doğrudan. Konum terör. Terörün Türkiye'deki pislik yuvalarını, meclise kadar sirayet ettirenlerden dağın tepesindeki mezbelelere kadar size anlatacağım. Ve bu esnada, şu anda hep tartışma maddesi olan 221. maddeyi açık seçik ortaya koyacağım.

221. madde televizyon programlarında, radyo bültenlerinde '221, 221' diye gelip geçiliyor. Bu maddenin ne olduğunu önce yasadan,

yani TCK'dan okuyacağım; sonra birlikte tartışacağız.

Şimdi ben bir de bu internet kafedeki sevgili Ahmet'in telefon numarasını size sunayım. Kâğıdınız, kaleminiz elinizde mi? Hadi, biraz bekliyorum, almışsınızdır: 0258 546 34. Bir daha okuyorum: 0258 546 34. Bu, Ahmet Burak Acar'ın güzel bir interneti. 'Kafe' deme, kızıyor; 'Ne demek kafe, burası kafe değil, burası bir salon' diyor.

Şimdi yavaş yavaş konuya giriyorum. Bu konudan ben bir küsmüştüm, vazgeçmiştim bugün bunu konuşmayayım diye; yani şehidimi konuşmayayım diye. Ona niye küsmüştüm biliyor musunuz? Şehidimizin ruhunu şad etmekten ziyade, şehidimizin ruhunu azap içinde bırakan, karşı çıkan, duyarsız kalanlar yüzünden küsmüştüm.

Hâlâ babasının gözyaşları gözünden akarak yanında bekliyor — Ramazan, sağımda oturuyor. Adem Şentürk'ün damlayan yerlere akan kanını o gözyaşı olmuş, kurutamamış; o günden bugüne kadar biz hâlâ dağdaki teröristi 'aşağı gel, bili bili bili' diye çağırıp ona iş verip, ona aş verip, ona ev yapıp; hatta bir televizyon programında dinledim, bir paşa 'bir de evlendireceğiz onu, karı da bulup baş tacı edeceğiz' diyor. Yok öyle şey! Bura benim memleketim, bura bizim memleketimiz, bura Türklerin yurdu. Bir kızıl elma başı gibi uzandık biz Asya'dan, geldik buralara yerleştik. Kayı boyundanız biz, Kürt soyundan değil.

Şimdi bu küsmemden sonradan vazgeçtim. Küstüğümün konusunu size anlattım, vazgeçişimi de belki okuyamamışsınızdır, arz edeyim: vazgeçmekten vazgeçtim diyorum. Radyoda gönderdiğim duyuruya karşı okumaktayım şu anda. Sitemdeki yazılarımı okuyanlardan öyle mesajlar aldım ki, vazgeçmekten utandım. Yanda resmini sunduğum Kelekçili şehidim Adem Şentürk'ün bu şeyde var; bizim www.acipayam.com'un radyo sayfasında, Adem Şentürk'ün

kaybolmuş güzel yüzüyle karşılaştığımda, konuşacağım konuyu değiştirmenin imkânsızlığını anladım. Vuracağımı, vuracağım inlesin diye bitiriyorum; esas kayıtsız olanlar dinlesin diye de sonlandırıyorum.

Şimdi ben size Adem Şentürk'ün babası Ramazan Beyefendi'yi vereyim de, o hicranını kalbinde tutarak, gene 'serin serin' sıfatını kullanalım. Tabii adamcağızın hâli trajik bir mesele; trajikomik davranmaya halimiz yok. Onun hüznünü ben yüreğimde taşıyorum, dile getirmeme imkân yok. Bakalım o neler söyleyecek. Adem Bey — pardon, Ramazan Bey — buyurun efendim, konuşun lütfen. Radyo dinleyenler zaten bizi dinliyorlar.

Sayın Oktar Beyciğim, evvela bu yayını bize teşrif ettiğin, bize önerdiğin için çok çok teşekkür ederim. İnternet kahve aracıyla yaptığımız bu işe, internet kahve ilçelerine teşekkür ederim. Oğlumun 28.12.1982 yılında, bir cuma günü şehit olduğunu ve bugün 25. yılını doldurmuş olduğunu, yani 25 yılının şehadet yıldönümü olduğunu ilan eder, hepinizden dertlerime ortak olmanızı dilerim. Saygılarımla.

Ramazan Şentürk'ün sözleri fevkalâde enteresan. Tam 25 sene önce, bugün, mübarek bir cuma günü kaybetmiş oldu; tesadüfe bakın ki aynı cumada benim yanımda oturuyor ve oğlunun ruhuna okuduğu Fatiha'dan, camiden sonra, burada size sesleniyor. Rabbim şehidimin ruhunu peygamberimin yanındaki ruhunu şad etsin; babasını da buraya hep nasip etsin. Ben sürdürüyorum konuşmamı.

Şimdi bu 221'i demiştim değil mi? Bakınız, 221'i sizlere okuyorum. [Alkış] Çok kısa geçeceğim. Madde 221'in birinci fıkrası: Suç işlemek amacıyla örgüt kurma suçu nedeniyle soruşturmaya başlamadan ve örgütün amacı doğrultusunda suç işlenmeden, örgütü dağıtan veya verdiği bilgilerle örgütün dağılmasını sağlayan kurucu veya yöneticiler hakkında ceza hükmolunmaz.

Bunlar kim? Aşağı gelecekler, arkadaşlar diyecek ki: 'Benim yukarıda şu kadar şu kadar şeyim var, Kürt teröristim ben, onların adı Ali Veli, ondan evvel Şakir ve Şaban, rahmetli baban' — ve bize bu isimleri verdikten sonra biz anlayacağız ki: 'Kardeşim, bak bütün bunları söyledin, sen berat ettin; tetikte senin parmak yerin yok, balistik muayeneyi yaptırdık, senin parmağın ancak kapının kilidini açarken kullanılmış, kâtiye düşmemiş' — ya, 221'i çekebildiğine göre.

Devam ediyorum: Örgüt üyesinin, örgütün faaliyeti çerçevesinde herhangi bir suçun işlenmesine iştirak etmeksizin gönüllü olarak örgütten ayrıldığını ilgili makamlara bildirmesi hâlinde hakkında ceza hükmolunmaz. Örgütün faaliyeti çerçevesinde herhangi bir suçun işlenişine iştirak etmeden yakalanan örgüt üyesinin, pişmanlık duyarak örgütün dağılmasını veya mensuplarının yakalanmasını sağlayacak bilgi vermesi hâlinde de hakkında ceza hükmolunmaz.

Pekâlâ. Onlar dağa çıktı, dağdan aşağı indi; parmak izlerini tetikte bulamadık. Bir kere bu karikatür — kim inanır buna? Aşağı geldiler; onları yedirdik, içirdik, besledik, şuyet ettik. Pekâlâ, benim bu Kelekçi'mde, kepçe gençler işsiz; Sefer'in kahvesinde çay içme paraları yok. Onlar dağa çıksaydı, onlara da iş vermeyecek miydik? İllaki dağa çıkmak mı lazımdır iş bulmak için? Teessüf ederim.

Devam ediyorum: Suç işlemek amacıyla örgüt kuran, yöneten veya örgüte üye olan kişilerin gönüllü olarak teslim olup örgütün yapısı ve faaliyetleri çerçevesinde işlenen suçlarla ilgili bilgi vermesi hâlinde, hakkında örgüt kurmak, yönetmek veya örgüte üye olmak suçundan dolayı ceza bulunmaz. Kişinin bu bilgileri yakalandıktan sonra vermesi hâlinde, hakkında bu suçtan dolayı verilecek cezada üçte birden dörtte üçe kadar indirim yapılır. Maddenin beşinci fıkrası: Etkin pişmanlıktan yararlanan kişiler hakkında bir yıl süreyle denetimli serbestlik hükmolunur; denetimli serbestlik tedbirinin

süresi üç yıla kadar uzatılabilir. Gördünüz mü? 221 neymiş? 221, onların bela fermanı. Onların işledikleri suç, kalplerinin içinde gizli duruyor.

Pekâlâ, vicdanlarına düşürmedi de, kalbine düşürmedi mi Türkiye'nin intikamını? Gülerim ben buna. İnen inen herkes aşağı indiğinde, ya araba yakacak, ya otobüs tutuşturacak, ya da bidon içine bombayı koyup bir garip çocuklu Fatma'yı öldürecek. İşte bu.

Hadi, gene biraz müsamahakâr olayım isterseniz. Bakın, Acıpayam Postası gazetesindeki köşe yazılarımdan birinde ben bundan bahsederken sonunu şöyle bitiriyorum: Diyorum ki, eğer burada, bizim bu memleketimizde, güzel ülkemizin bu müstesna, kristalleşmiş bir kelebeğin uçması hâlindeki kanadı gibi olan çok güzel Acıpayam'da böyle bir insanı alıp barındırırsak, ne yapacağız? Arkasına adam mı takacağız, 'bu nereye gidiyor, ne yapıyor, ne işliyor' diye? Yapmayın Allah aşkına. Kimse kimseyi kaldırmasın; Güneydoğu'dan oy alacağım diye de böyle bir oyuna kalkışmasın.

Değerli dostlarım, şimdi gene Ramazan Şentürk'e bu konuda ne düşündüğünü soralım. 'Ramazan abi, sen ne düşünüyorsun, Adem'in — oğlunun — ruhu şad olur mu, böyle bir şey olduğunda?'

Sayın Oktar'cığım, benim oğlum şehit olalı 25 yıl oldu. 25 yıldan bu yana 30.000'in üzerinde şehit olduğu, defalarca teröristlerle şunlar bunlar hepimiz biliyoruz. Ruhları şad olsun; annelerine, babalarına Allah sabır, selamet, metanet versin. Hepimiz bu acıya aynı anda katlandık, aynı anda yutuyoruz. Ama Allah başka anneleri, babaları bu acıyı göstererek ağlatmasın. Bizler ağladık; 25 yıldan beri döktüğümüz gözyaşı sel oldu, ama faydası yok.

Pekâlâ, Ramazan Bey'e şöyle bir soru yöneltiyorum. Değerli dinleyenler, bunun yanıtını siz de kendinizce verin: Sizin en küçük

oğlunuz 1982 doğumlu muydu? — Evet. — Evet, 82 doğumlu oğlunuzu şu anda, gene, terör karşısında bir savaşa gönderir misiniz?

Vatan görevi olursa elbette, vatan için her şeye hazırız; tamam, onu kabul ediyoruz. Ama bu kadarı da yazık, bu kadar şey olması çok ayıp. Bunları çok kınıyoruz, üzülüyoruz buna.

Görüyor musunuz? 'Seve seve gönderirim' diyor, ama o ağzından çıkan 'seve seve'de biraz bozukluk var; ağzı 'evet, gönderirim' dediğinde, gönlünde 'dur hele bakayım' diyor. O niye? Ben bu 221'i, Ramazan Şentürk'ü anlattım; adamcağız hâlâ tereddüt içinde.

Yalnız Genelkurmay Başkanımızın çok mükemmel bir kelamı var; o kelamı burada zikretmekten hiç geri kalmayacağım. Diyor ki, rahmetli sayın paşa: 'Terörün esas yuvası, parlamentonun içinde' diyor. Yani parlamentonun içinde terör odağı var diyor. Pekâlâ, dağdaki terörist indi, güzel; Anayasa Mahkemesi bunların kapatılma kararını bozdu — çözemiyorum, sorunların içinde kaldım, bir yumak gibiyim, o yumağı çözemiyorum.

Anayasa Mahkemesi'ne giden, Cumhuriyet Başsavcısı'nın verdiği kapatma talebinde, ilgili siyasi partinin örgütün dokuyucusu, örgütün kollayıcısı, örgütün hâmisi ve bânisi olduğu söyleniyor. Pekâlâ, bunlar daha düne kadar Avrupa Parlamentosu'nda ve Londra'daki bir panelde konuşurlarken ne dediler? Ne dediklerini siz de biliyorsunuz, ama ben bir daha tekrarlayayım: 'Dağa çıkan Kürt sorunu için çıkmıştır, onlar aşağı inip siyasi mücadelelerini sürdüreceklerdir.' Ya, Adem Şentürk'ü öldürmeye gitmemiş; onun gidişi Kürt sorununu çözmek içinmiş. Aşağıda çözemediler; aşağıda parlamentoda, belediyelerini ele geçiriyorlar. Onların belediye reisleri ne diyor biliyor musunuz? İşte, şu anda evlere yazılı: 'Dağa çıkan gencin anası, kendi gencini kastediyor; atası, anası, babası, dedesi gelsin, belediyemde iş vereceğim' diyor. O kadar bir şey ki, hâmi haline gelmişler; herkes birbirine uygun bir çukur hazırlıyor.

Benim ülkem bunun hakkından gelemez mi? Çıkarır da boğar biz onları. Necip Fazıl'ın, üstadın dediği gibi: 'Sakarya bir ayağa kalkar, suyun altında kaybolur giderler; onların suyun dibindeki geleneği, üstünde ıstırabın kabuğu var — bunların üzerinde kabuk yok, bunların üzerinde kir var, çamur var.'

Şimdi değerli dostlarım, işi biraz felsefi boyuta almak istiyorum. Ben şu anda hazırlamakta olduğum 'Kelekçi'de Yaşamak' adlı kitabın çalışmasındayım. Orada doğmayı, doğum ile dünyaya gelişi çok farklı tuttum. Dünyaya gelmek biyolojik bir olay; bir dişiyle bir erkeğin çiftleşmesinden oluşuyor. Hayvanlarda da bu meydana geliyor; örneğin eşekte 'sıpa' deniyor, kedide 'kedik' deniyor, efendim, bizde de 'bebek' deniyor, tavuklarda da 'civciv'.

Şimdi doğuma gelelim. Doğum öyle kolay bir iş değil, salt biyolojik bir iş değil; bu bir sosyal vakıa. Beyninizin donanması lazım — okumanız lazım, dinlemeniz lazım, seyretmeniz lazım — ve ondan sonra bir doku meydana geliyor ki, işte o varlığın adı insan. İnsan vasfını kazanması için de yararlı olması lazım. Kime? İnsanoğluna yararlı olması lazım. Kime? Ailesine yararlı olması lazım. Kime? Ülkesine yararlı olması lazım. İnsan olmuşsun, yararın olmamış; neye yarar? İşte bu yararı sağlamak için el birliğiyle ülkemizde çalışmamız gerekiyor. Nasıl çalışmamız? Öncelikle ailemizi kucaklamamız lazım; ondan sonra kendi cemiyetimizi, toplumumuzu, hele ülkemizi kucaklamamız lazım.

Bu ülke az mı şehit vermiş? Çanakkale'den bu yana kan gölüdür, çekmiş gidiyor. Atatürk'ümüzün Çanakkale'de söylediği o güzel kelamı şimdi size söyleyeyim; cephedeki askerlerine sesleniyor: 'Sana ölümü emrediyorum' diye. O emri alan ve orada kanını bırakan askerlerden bu ülke kurtuldu. Benim Kelekçi'mde, tam şu anda benim arkamda duran bir şehitler anıtı var; orada isim isim, cisim cisim, aile feryatlarıyla birlikte hepsini nakşetmişler. O anıtı buraya

dikenlerden Allah razı olsun; o anıtı benim gözüme gösterenlerden Cenab-ı Allah iki cihanda onları aziz kılsın.

Duyduğum kadarıyla, o anıtın buraya dikilmesi, açılışı esnasında pek büyük bir teveccüh olmamış. O teveccüh etmeyenlere de teessüf ediyorum. Niye teveccüh etmiyorsunuz? Sizin burada evinizde oturduğunuzda, sokakta yürüdüğünüzde, oradaki insanların kanı var. O buraya onları dikenler de, o insanların mukaddesliğini tanıyanlar, biat edenler, yüce Allah'ın nezdindeki en muteber kullar onlar. Pek sitemle gelmek istemiyorum ben.

Şimdi sonra Ramazan Beyefendi'ye gene vereceğim, Kelekçi'yi bana anlatmasını isteyeceğim. Bu anıttan açıldı ya — ben kırk sene önce burada görev yapmıştım, kırk sene sonra tekrar geldim. Karayoluyla sanki gelsem, gelmemiş olsaydım; hâni, denizden otobüse bindim, geldim. Yukarıdan leyleğin gagasıyla, Noel Baba'nın çantasıyla veya bir helikopterin paraşütüyle buraya inmiş olsaydım, şöyle bir etrafa bakardım: 'Aa, bura Kelekçiler, hiç değişiklik yok.' Kelekçi'de ne var biliyor musunuz? 15-20 kızın çalıştığı bir havlu dokuma fabrikası — havlu dokuma atölyesi — ve 15-20 tane delikanlının sırtladığı tomruk var. Hiçbir iş yeri açılmamış. Gençler buradan kaçarlarken arkalarında iz iz bırakarak gidiyorlar; niye? 'Beni de kaçacaklar izlesin' diye.

Şimdi, öyleyse oturalım, doğru konuşalım. Kendimizi yönetecek insanları tayin ve tespit edemediğimiz sürece, peygamberimizin güzel lafıyla karşılaşırız: toplum, kendini yönetenlerle kaimdir. O nedenle, geçenlerde Hazreti Mevlana'nın yedi yüz otuz dördüncü — doğru söylüyorum, 734. — vuslat yıl dönümü anısına Konya'da bir konuşma yapıldı; onu ben televizyondan dinledim. Fevkalâde büyük bir belagatle ve ustalıkla konuşan başbakandı; ne bir metne baktı, ne de eline aldığı bir kâğıttan kopya çekti. İşte o konuşmadaki

başbakanın Türkiye'de bu meseleye daha başka bir yaklaşımla eğilmesini istiyorum.

Değerli dostlarım, ben size veda etmeden Ramazan Beyefendi'ye bir kere daha söz vereceğim. Ramazan Beyefendi, bu sefer de ileriki günlerde burada yaşamanın nasıl olabileceğinden söz etsin bakalım. Adamcağız zaten yetmiş beşinde, ben de yetmişime gelmişim; olmuşuz iki tane tontonlu. Ama yaşın seyre de önemi var; niye? Gördüklerimizi düşünüp, düşüncelerimizi yansıtıyoruz. Görebilmek gezebilmekle de kaim, okuyabilmekle de kaim. Ramazan Bey hep okuyor; nerede okuyor biliyor musunuz? Ramazan Bey, Kur'an-ı Kerim'i azîmüşşânı hep buranın merkez camiinde okuyor.

Merkez Camii imamı Adnan Hoca'nın bana söylediği çok güzel bir söz var; diyor ki, 'Saflar oluştuğunda arkaya doğru dönüyorum, Ramazan Bey'e: sen gel ön safa, sen şehit babasısın diyorum' diyor. Bu dendi, ön safa geçti. Bakın, ben de sizin yanınıza getirdim; karşı safınıza değil, yanınıza. Ramazan, şimdi bana verildi; bize oradaki okuduğu dualardan sadece ruhumuzu tatmin etsin, ruhumuzu güzelleştirsin diye bir Fatiha okuyacak. Ne okuyacaksa okusun; benim canım okumasında da, sizin canınız okumasında da ne okursa okusun; ne haddime der? Ben canın dostuyum. Şimdi Ramazan Bey'e ne diyorum? Dinleyelim bir kere, bakalım onu; bir daha onu dinlemekten ben yorulmadım, lütfen siz de kabullenin.

Sayın Oktar Bey, sayın dinleyenlerim, evvela size oğlumun şehit arkadaşlarının yıldönümünü kutlamak üzere söze başlamış bulunuyorum. Eskişehir Bişnelik Mahallesi Zambak Sokak'tan, Kavşat Meydanı İnönü Mahallesi Zeytinlik Sokak'tan ve Trabzon'dan, Söke'nin Çavuşköy'ünde ikamet eden jandarma erlerinin ailelerine sabır, selamet, metanet dilerim. Değerli şehitlerimize Yüce Allah'tan bu şehadet mertebesine eriştikleri için rahmet dilerim.

Oğlum da bunların arkadaşıdır; bundan sonra meydana gelen terör olaylarından ötürü şehit olmuş, otuz binin üzerindeki şehitlerimizin aileleri, aynen bizim ailemizdir. Onların ailelerine de başsağlığı diler, şehitlerimize Cenab-ı Allah'tan metanet, rahmet dilerim. Allah hepsinden razı olsun. Diyeceklerim bu kadardır. Allah'tan başka ne dileyeyim? Allah bizlere bu şehadeti yaşattı; başka analar, babalar bu acıları görmesin dileğiyle Cenab-ı Allah'a hepimiz için dua ederim. Allah rahmet eylesin, sizlere de sabırlar, metanetler versin. Hoşça kalın, aziz dinleyicilerim.

Evet — Ramazan Şentürk benden daha güzel konuşuyor, çünkü içinden gelerek konuşuyor; ben bazen köpürüyorum, benim sinir sistemimle oynuyor bu terörist. Ama zannetmeyin ki siz de, şu anda beni dinlerken veyahut benden önce veyahut benim konuşmamdan sonra, aynı hezeyana kapılasınız: hiçbir zaman barışmam benim insanımı öldürenle; hiçbir zaman anlaşmam benim insanımı öldürenle; hiçbir zaman kavuşmam benim insanımı öldürenle.

Şimdi bakın, isterseniz üstatla devam edelim, yahut üstatla sonlayalım: 'İnsan bu, su misali kıvrım kıvrım akar ya; bir yanda akan benim, öbür yanda Sakarya. Her şey akar: su, tarih, yıldız, insan ve fikir. Oluklar çift; birinden nur akar, birinden kir. Rabbim isterse, sular büklüm büklüm burulur, sırtına Sakarya'nın Türk tarihi vurulur. İnsandır sanıyordum mukaddesatı hammal — hammallık ki sonunda ne rütbe var ne de mal, yalnızca bir lokma zehirle pişmiş açtan, ayrılık anadan, vatandan, arkadaştan. Hani Yunus Emre kıyıda geziyordu, hani onda çil çil kubbeler serpen ordu; nerede kardeşlerin, Cemel, Nil, Tuna, giden şanlı akıncı ne gün döner yurduna? Bana kefendir yatak, sana tabuttur havuz; sen kıvrıl, ben gideyim, son peygamber kılavuz. Yol onun, varlık onun, gelişi hep Ankara'ya; yüzüstü çok süründün, ayağa kalk Sakarya.'

Üstadın bu mükemmel şiirini şöyle bitireceğim: Sakarya'yı Türk gençliği ayağa kaldırıyor. Ruhun şâd olsun üstadım, Allah seni cennetine almıştır; biz de dualarımızla senin yanındayız, değerli üstadım.

Şimdi mini bir sohbet için ilginç bir şey oldu. Ben biraz evvel girerken demiştim ya, burada küçücük bir internet kafeyi çalıştıran emekçi Ahmet Bey var diye. Şimdi Ahmet Bey bana en alttan böyle kopyalı bir kâğıt gönderiyor. Şimdi bu kopyalı kâğıt değil de, sözlü olarak bakalım ne söyleyecekmiş; siz de dinleyin, ben de öğrenmiş olayım. 'Son olarak Oktar amcanın yaptığı bu mini sohbetin ben ondan küçük bir yorumunu istemiştim. Oktar amca bu kopyayı canlı olarak tüm herkese duyurdu; şimdi Oktar amcadan bu mini sohbetin küçük bir yorumunu dinleyeceğiz.'

Yani sen bu, buradaki faaliyet hakkındaki yorumundaki kastını pek anlayamadım ama, şöyle yorumlayayım — yani yoruma yorum yapacağım galiba: demek istiyor ki, bu kadar güzel şeyi uzun uzadıya konuştuk; bir kısadan kestirmeden git diyor. Kısadan kestirme yolu ben bilmem; benim yolum uzun, ebedî müddet olan Türk'ün yolundayım.

Benim değerli dinleyenlerim, bu akşamlık bu kadar. Yarım saat sizinle, değerli Ramazan Şentürk'le, Ahmet Bey'in internet kafesinde olduk. Gelecek haftaya aynı saatte gene ben buradayım; Allah bana ömür verirse, sizlerden sağlığım için dua etmenizi, kayıp gidersem de ruhuma Fatiha okumanızı dilerim.

OKTAR ÖNER

FOTOĞRAF ALBÜMÜ

Mustafa Ünal'ın yıllar içinde çektiği bu fotoğraflar, Oktar Hocanın Kelekçi'deki ve Acıpayam'daki günlerinden, dostlarından ve ailesinden kareler taşıyor.

"Toprağın Sesi" Nuri Gökgöz Hoca ile sohbet ederken — Acıpayam'da bir yemek günü

Oktar Öner'in evi — televizyon ve yatağının dibindeki eşyalar

Ramazan Gençoğlu ve Mustafa Ünal'la birlikte — Ramazan Gençoğlu'nun bağ evinin bahçesinde, Kelekçi

Acıpayam Hisar Kocayayla'da bir kayaya yaslanmış dinlenirken

Hisar Kocayayla'da aile olarak birlikte; çay sobasını yakan kişi Sabit Kızılhan

Acıpayam Pınaryazı'nda (eski adıyla Selleri) belediye başkanı Sefer Demir'den kiraladığı bağ evi — son döneminin geçtiği yer

Ramazan Gençoğlu'nun bahçesinde

Acıpayam'da bir lokantada dostlarına verdiği yemek — gazeteci Bülent ve kırmızı-beyaz kravatlı Oktar Öner

Pınaryazı'ndaki evinde, Mustafa Ünal'ın çektiği fotoğraf

Ramazan Gençoğlu'nun bahçe evinde çay servisi — servisi yapan Mustafa Ünal, arkada Ramazan Gençoğlu ve Oktar Öner

Mustafa Ünal'ın kızı Sıla ile — Oktar Hoca Sıla'ya çok düşkündü, onu stüdyoya götürüp fotoğraf çektirmişti

Soldan sağa: Mustafa Ünal'ın kızı İlayda, kızı Sıla, arkada gazeteci Bülent'in kızı

Ramazan Gençoğlu'nun bahçesinde — önde Oktar Öner, arkada Mustafa Ünal'ın babası ormancı Ali Ünal

İNSAN.

“Ne buldun ki burada?” diye soranlara,
“İNSAN derim. İNSAN!”

Kırk yıl sonra ilk görev yaptığı yere, Kelekçi’ye ***ölmeye*** *geldiğini söyleyen sıra dışı bir bürokratın son yıllarının hikâyesini kendi kaleminden okuyacaksınız.*

Kırk yıl sonra ilk görev yeri Kelekçi'ye dönen yaşlı bir adam ve aklındaki tek soru: "Yaralı mıyım?"

Komşusu Sefer'in kahvesi, berber Zeki, Cennet Ana, Ramazan sofraları, pazar yeri, bayram sabahı çocukların sevinci, Çameli yolunun efsaneleri… Kelekçi'nin insanları, yaşlı adamın gözünde toplumda kaybolan değerlerin hâlâ yaşayan hazinesidir. Kitap, bu insanlarla geçen son yılları ve sessiz bir vedayı anlatıyor.

Ekinde Oktar Öner'in acipayam.com için yazdığı köşe yazıları el yazısı taslaklarıyla birlikte, 2007'deki bir radyo programının dökümü ve bir fotoğraf albümü yer alıyor. Hiç basılmamış bu eser, yazarın vasiyeti üzerine yayına hazırlandı.

YAZAR HAKKINDA

Dr. Oktar Öner 1938'de doğdu. Orman Fakültesi'ni bitirdikten sonra ormancılık alanında çalıştı ve Orman Yüksek Mühendisi unvanını aldı. Kamu hizmetinin çeşitli kademelerinde görev yaptı; bir dönem yurt dışında basın ataşesi ve müsteşar olarak bulundu. 1983'te Yeni Doğuş Partisi'nin kurucuları arasında yer aldı; parti içindeki anlaşmazlıklar üzerine bazı kurucu arkadaşlarıyla birlikte istifa etti. Emekliliğinde yazıya ağırlık verdi; görev yaptığı ve son yıllarını geçirdiği yörenin kültürünü, dağ ve köy hayatını anlattı. acipayam.com'daki köşe yazılarıyla okurlarının "Oktar Hoca"sı oldu. 19 Ocak 2010'da Acıpayam'daki evinde, geçirdiği bir kalp krizi sonucu aramızdan ayrıldı. Bu kitap, vasiyeti üzerine Mustafa Ünal tarafından yayına hazırlandı.

ACIPAYAM.COM KÜLTÜR YAYINLARI
www.acipayam.com